

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.COM

မန်ချင်းထန်

လူထူးလူဆန်း

ဒို့တာဝန်တရားချစ်ပါး

ပြည်လောင်စု ပဋိကုဏေ
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်စု
အမှုဝန်အခြားအာဏာ တာဝန်တို့နှင့်ပြိုင်စေ

ဒို့အထူး
ဒို့အထူး
ဒို့အထူး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးမှုမရှိဘဲ အဆိုပြုငြိမ်းနိုးမှုအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ရှောင်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံစဉ်ဆက်တိုက် ညစ်ညမ်းစေမှုနှင့် ဆန့်ကျင်ကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ကွက်အားဆေးသန့်ယာဇာနည် စာရာဥပဒေ ဖိုဇိုဇေ
- အမျိုးသား ငြိမ်းလည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံဟူသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး
- ပြင်ပပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

မိမိပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားမိမိပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးနှင့် ပိုပြိုင်စွာ ပြင်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပို့ဝင်ခေါ်၍ မိမိပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မလိုတင်နိုင်ပေမူအားသာညီ နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ကျွန်းပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြောင်းလဲရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားစေမှုနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပေးပျောက်ဖျက်စေကာ ငြိမ်းသိမ် ဖောင့်ဖရွာတင်ရေး
- မျိုးမျစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်စေမှုနှင့် ပညာစင်ကြည်ပြင်ပေးရေး

မန်သင်းထန်

လူထူးလူသိမ်း

ပုံနှိပ်ရက်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၀၂၀၄၀၉
- ဖျက်ပုံနှိပ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၀၃၀၅၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ဗဟုသုတပြန့်ပွားရေး ၂၀၀၉၊
ဒီဇင်ဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
ရွှေဥပဒေပထိုက်
တိုက် ၄၊ အဆန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုသိမ်တောင်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ဖျက်ပုံနှိပ်ခွင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်မြင်စက်
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း၊
ခိုင်တေးထောင်ကြီးနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၀၀၀ ကျပ်
အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

လူထူးလူစာနန်း

ဓလေ့အရာ

မန်စင်းထန်
လူထူးလူစာနန်း/ မန်စင်းထန် ။ - ရန်ကင်းမြို့
ရွှေဥပဒေ ။ ၂၀၀၉ ။
၂၇၇ - ၈၁၊ ၁၂၃ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) လူထူးလူစာနန်း

ဒီကောင်နာမည်က ရှားရှားပါးပါး ငပြူး၊ သူ့အဖေ

ကိုဘုန်းရှိန်နဲ့ သူ့အဖေ ဒေါ်ချယ်ကလည်း ဒီကောင်နာမည်
ကို ကြုံကြုံဖန်နဲဒေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လား မသိဘူး။
ပညတ်သွားရာ တတ်သက်ပါဆိုသလို၊ ကိုဘုန်းရှိန်နဲ့ ဒေါ်
ချယ် ဓမ္မေလာတဲ့ သားသမီးငါးယောက်တည်းမှာ ဒီကောင်က
ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေတာ။

ကြည့်လေ။ ငပြူးက ခေါင်းတုံးက ပြောင်ပြောင်၊

အသားက မည်းမည်း အရပ်က ပုကွကွ။ ကွမ်းအမြဲတမ်းစား
ထားလို့ ရယ်လိုက်ရင် သွားတောင် မတွေ့ရဘူး။ အဲဒီအထိ
ပည်းခိုင်းနေတာ။ ပိုပြီးထူးတာက အကိယမဝတ်ဘဲ ကေက

ပြောင်ကြီးနဲ့ နေ့တစ်ဝက်အတွင်း

ကျွန်ပြောလိုတာ ပြောရတာပါပဲ။ ငပြူးကလည်း ငပြူးပဲ။ တစ်မိခင်က တစ်ယောက်ထွန်းခဲ့တဲ့ အဖြစ်၊ ကြည့်လေချာ။ ငပြူးတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက အသားဖြူဖြူနဲ့ ရောမောတဲ့သူချည်းပဲ။ သူတို့မှ ရှင်ဆိုးလိုက်တာ လွန်ပါရောပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ငပြူးက ကျွန်နဲ့တွေ့တိုင်း အမြဲတမ်း ပြောပြောနေတဲ့ဝကား။

“ကျုပ်ဘဝပေးတံတ ဆိုးလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အနေအထေးက ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတွေလို လှလှပပကြီး မွေးလိုက်ပါလား။ စုတော့ဗျာ... ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး သာကြောင့် ခုလိုမွေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မတွေ့တတ်အောင်ဘဲဗျာ”

ငပြူးက ကျွန်ကိုပြောပြီး သူ့ရှင်ရည် ဘဝတံအကျိုးမပေးခဲ့တာကို နာကြည်းချက်တစ်လေကြီးနဲ့ ဝမ်းနည်းတကြီး ပြောနေတဲ့ဝကားသံ။ ကျုပ် ငပြူးကိုကြည့်ပြီး သနားသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ငပြူးကို ဘယ်လို

ကြည့်ကြည့် သူ့အစ်ကို၊ အစ်မတွေနဲ့ ရှင်ရည်က တသီးတခြားလိုဖြစ်နေတဲ့ဘဝ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်မနေသာဘူး။

“အားမငယ်ပါနဲ့ ငပြူးရာ။ မင်းက အသားမည်းမည်း၊ ရှင်ဆိုးပေမယ့် တစ်ဖက်သားအပေါ် အမြဲတမ်းကူညီတုံ့ပိတ်ထားကို အားလုံးသိကြပါတယ်ကွာ”

ကျုပ်က ငပြူးကို ညီတစ်ယောက်လို အမြဲတမ်း အားပေးနှစ်သိမ့်နေကြ။ ဒါကြောင့်လား မသိဘူး။ ငပြူးက အရက်ကလေးတွေတွေ့ဖြစ်လာရင် ကျုပ်ကို အမြဲတမ်း ဂျီကျုနေကြ။ ကျုပ်ပြောလိုတာ ပြောရတာ ကျုပ်နဲ့ငပြူးက ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပါခဲ့သလဲမသိဘူး။ ခက်နေတာက ကျုပ်အလုပ်။

ကျုပ်အလုပ်ဆိုလို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်က ဇနီးစဉ် ကွန်တစ်လက်၊ လှေတစ်စင်းနဲ့ ဓရာင်းကြီးရောင်းကြား၊ ပြောင်းကြီးပြောင်းကြား ငါးဖားရှာတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ ကျုပ်က အိမ်ကပ်ရတယ်လို့ မရှိဘူး။ ကျုပ်

www.burmeseclassic.com

ရသမျှ ငါးစားတွေကို ကျွမ်းသိန်းမ ဖြန့်ကာ ရှေးတိုးပေးတန်တာ ပေး။ ရွာတွေလူညို ရောင်းတန်းရောင်းခွဲ အသက်မွေးရတာ။

ခက်နေတာက ငြိမ်း သူ့မိဘတွေက အချမ်းသာ ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ရွာမှာတော့ ချောင်ချောင်လည်လည် တွေး လယ်နဲ့ ခြံနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းက ငယ်ငယ်လေးက ထည်းက သူ့အစ်ကို၊ အစ်မတွေနဲ့ တစ်ကနီးနီးတော့။ သူ့ မိဘတွေက အိမ်မှာ ဘယ်လိုထားထား မရဘူး။ ကျွမ်းဆို ငြိမ်းက လွတ်စင်တာ၊ ဘယ်သွားသွား လာလာ ကျွမ်းနဲ့၊ ကြာတော့ သူ့အဖေခွဲအမေက လက်လှူပေးပြီး ကျွမ်းနဲ့ စိတ်ချ လက်ချ ငြိမ်းကို အပ်ထားတာ။

ငြိမ်းကလည်း သူ့မိဘအိမ်ဘက်ကို မကြွေးမလှည့် တော့ဘူး။ ကျွမ်းအိမ်မှာနေ၊ ကျွမ်းအိမ်မှာစား။ ကြာတော့ ကျွမ်းမိသားစုလိုဖြစ်နေတာ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွမ်း ငြိမ်း အဖြစ်ကို ဂမနက်ကပြောပြနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွမ်း ငြိမ်းအဖြစ် ကို ပြောပြနိုင်တာပေါ့ဆိုတဲ့ ဝကားကိုကြားတော့။ အံ့ဩ သွားကြမယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွမ်း ငြိမ်း

အဖြစ်ကို လက်တွေ့မျက်တွေ့သိခဲ့ရတော့ ကျွမ်း တွေးမိ တိုင်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားမိတယ်။

ကျွမ်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း မထလို မဖြစ်ဘူး။ ကျွမ်း က လက်တွေ့ကြုံမှ ယုံတတ်တဲ့သူ၊ စုပဲကြည့်လေ။ ကျွမ်း ငြိမ်းအဖြစ်ကို တွေးမိရင်း ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွမ်း မျက်စိ ရှေ့မှာ တသွင်သွင်စီးနေတဲ့ချောင်း။ ကျွမ်းတို့နေတဲ့အရပ်က ချောင်းတွေ မြောင်းတွေပေါသလို။ သားငါးဆိုတာကလည်း ပေါမှပေါ။ ဒါကြောင့် ကျွမ်းမိသားစုရဲ့ ထမင်းအိုးဆိုရင်လည်း မမှားဘူး။

ခက်နေတာက ကျွမ်း။ ကျွမ်းအဖေက စာရင်းရှား ဘဝနဲ့ ချောင်းရိုးလေးဘေးမှာ တံထိုးပြီးနေရတာ။ ကျွမ်းက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝနဲ့ ကိုရင်ဝတ်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ ကျွမ်းအဖေ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးခဲ့လို့ ကျွမ်း ကိုရင်ဘဝက ထွက်ခဲ့ရတာ။ ခက်နေတာ က ကျွမ်းအဖေအဖြစ်။ အဖေက စာရင်းရှားဘဝဆိုပေမယ့် တစ်စက်တစ်လမ်းက မိသားစုဝမ်းရေပြည့်ဖို့ ကွန်တစ်လက်

နဲ့ ငါးဖားရှာနေလို့တော်သေးတာ။

တစ်ည ကျုပ်အဖေ ချောင်းရိုးထဲ ငါးရှာရင်း ပျောက်သွားတဲ့အဖြစ်က ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်။ ကျုပ် အဖေအဖြစ်ကိုသိလိုက်ရလို့ အတော်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ အဖေက ဒီအရပ်သားဆိုတော့ ချောင်းရိုးပြောင်းရိုးအနံ့ ချောက်ဖူးပေါက်ဖူးခဲ့တာ ခြေတို နေပြီ။ ခု... အဖေပြန်မလာလို့ ကျုပ်အဖေ မိတ်ပူပြီး ဘကြီး ထံကို ပြောပြတော့ ဘကြီးထံတောင် အဖေအဖြစ်ကို သိပြီး အံ့ဩသွားတယ်။

“နေပါဦး... ခင်တင့်ရ။ နင့်ယောက်ျားက ဘယ် သွားပြီး ငါးသွားရှာမယ်လို့ ပြောပြခဲ့ဘူးလား”

“ဟို... ကိုဖိုးထင် ပြောသွားတာက မဆယ်ဂလိုင် ကွေ့လို့ ပြောသွားတာပဲ ဘကြီးထံ”

“ဟေ”

ကျုပ်အဖေရဲ့စကားလည်းကြားရော... ဘကြီးထံ တောင် အံ့အားသင့်ပြီး အာမေဇိုတ်သံတောင်ထွက်သွားလို့

ကျုပ်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်သွားမိတယ်။ ဘကြီးထံက သောက်လတ်စ ဆေးပျော်လိပ်ကြီးတောင် ဆက်မဖွာနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့တံရွေမှာ အချိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရေမီးသံကြားနေတဲ့ ချောင်းရေကိုကြည့်ပြီး...

“ခက်မျှ ခင်တင့်ရ။ ဘကြီး နင့်ယောက်ျားကို တွေ့ တိုင်း သတိပေးပေးနေတာ။ ဒီမဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ဆိုတာ သွားဖို့မသင့်ဘူး”

ကျုပ်လည်း ဘကြီးထံစကားကြောင့် အဖေ အတွက် ပိုပြီး ရင်ထိတ်သွားမိတယ်။ အဖေကတော့ ဘကြီး ထံ ဆက်ထွက်လာမယ်စကားသံကို နားစွင့်ပြီး ကျုပ်အဖေ အတွက် စိုးရိမ်မိတ်နဲ့ ပျက်ရည်တောင်မထိန်းနိုင်ရှာဘူး။

“ဘ... ဘကြီးထံ၊ အဲဒီမဆယ်ဂလိုင်ကွေ့က ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ခင်တင့်ရ။ အဲဒီ မဆယ်ဂလိုင် ကွေ့က မကျွတ်မလွတ်တဲ့ နာနာဘာဝတွေ အမြဲတမ်းရှိ တယ်”

“ဟို... မက္ခည်းလေ့ထဲတို့ နာနာသာဝ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ခင်တင့်၊ ဣန္ဒာလူတွေဆို ဘယ်သူမှ ငါးမရှာရဲကြတာ၊ နှင့်ယောတိဂှားလည်း အသိပဲ၊ ဟိုကောင် ဝေလွင်မြင့်မောင်ဆို အဖြစ်ထိုးနဲ့ကြည့်ရတာ နှစ်မသိဘူးလား”

ဘကြီးထုံကောင်းကြားမှ ကျုပ်အဖေ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားတယ်။

“ကိုဝေလွင်မြင့်မောင်က ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီးထုံ”

ဘကြီးထုံကောင်းကြောင့် ကျုပ်အဖေ အကြောက်လန့်သွားတဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့မေးလိုက်တဲ့ စကားသံ၊ ကျုပ်လည်း ကြားဖူးတာပေါ့များ၊ မကောင်းဆိုးဆိုး နာနာသာဝတွေကို လက်တွေ့ကြုံခဲ့ရပေမယ့် ကြုံဖူးခဲ့တဲ့သူတွေရဲ့ ပြောစကားအတိုင်းဆို မကောင်းဆိုးဝါး၊ နာနာသာဝတွေက အကြောက်ရောကောင်းတဲ့အဖြစ်၊ ခု... ဘကြီးထုံပြောမသိအဖြစ်ကို ကျုပ်သိချင်

စိတ်က တခွားဖွားပေါ်လာမိတယ်၊ ဒါဆို ကျုပ်အဖေ ကိုရိုးထင် နာနာသာဝတွေနဲ့ တွေ့ကြုံနေပြီလား။

“ဒီလို ခင်တင့်ရဲ့ တစ်ည အဲဒီဝေလွင်မြင့်မောင်နဲ့ မောင်ညိုနှိုင်းဆိုတဲ့ကောင် နှစ်ယောက်သား အရက်မူးမူးနဲ့ မဆယ်ဂလိုင်ကျွေမှာ ငါးရှာမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားကြတာ၊ ခနောက်ဘင်နေအထိ ပြန်မလာလို့ ဘကြီးတို့ လူစုပြီးလိုက်ရှာတော့၊ ဝေလွင်မြင့်မောင်ကို မိချောင်းကိုက်တဲ့ဒက်ရာနဲ့ ခေါင်းချောင်းက သောင်ခုံပေါ်မှ ပြန်တွေ့ရတာ၊ ထူးတာက ဝေလွင်မြင့်မောင်ကို ပြန်တွေ့ပြီး မောင်ညိုနှိုင်းကို အစအန မြန်မတွေ့ရတာသဲ”

“ဒါဆို... အဲဒီ မောင်ညိုနှိုင်းအဖြစ်က သနားရာပဲလား ဘကြီးထုံ”

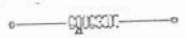
“ဒါပေမယ့် မောင်ညိုနှိုင်းအလောင်းကို ပင်လယ်သက်ထွက်တဲ့ ချောင်းဘက်မှာတွေ့ခဲ့သလို အသံကြားပြီး သတင်းပြတ်သွားခဲ့တာ၊ ဝေလွင်မြင့်မောင် သတိရပြီး ပြောပြတာတော့ အဲဒီ မဆယ်ဂလိုင်ကျွေမှာ သူတို့နှစ်ယောက်

ငါးတွေအများကြီးရလို့ ဝမ်းသာနေတာ။ အဲဒီမှာ မောင်ညိုပိုင်းက သရဲတွေကို အရက်မူးမူးနဲ့ စိန်ခေါ်ပြီး ကော်တော်ဆဲခွဲတာဆိုပဲ”

ဘကြီးထုံစကားသံနဲ့အတူ ကျွတ်နားထောင်ရင်း ကြက်သီးတွေတောင် ထသွားမိတယ်။ ဒါဆို အဖေလည်း အဲဒီ မောင်ညိုပိုင်းလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ... ဘုရား ... ဘုရား ကျုပ်ဘုရားကို တမိတယ်။ ကျုပ်အဖေဆို ဘကြီးထုံစကားကြားပြီး ရုံးခွဲချင်တော့တာပဲ။

“ကဲ ... ခင်တင့် နှင်ငိုနေလို့မပြီးဘူး။ အဘ ဝဖိုးတို့လူစုကို မှာထားခဲ့တယ်။ မဆယ်ဂလိုင်တွေမှာ ခိုးဆင်တိုတွေလို့တွေ့ငြား ရှာကြည့်ဖို့ဖြစ်မယ်”

အတထုံက ခြောက်ခြေခိုဆို တဲပေါ်က ဆင်းသွားမှ ကျုပ်လည်း ငိုနေတဲ့ အဖေကိုဖက်ပြီး ငိုလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်မငိုလိုမဖြစ်ဘူးလေ။ ကျုပ်အဖေသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မလွယ်ဘူး။ ကျုပ်က ဘုန်းကြီးဆရာဝါးသားအရွယ်။ အဖေလုပ်စာကိုသာ အားကိုးနေရတာပဟုတ်လား။

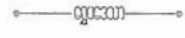

အဖေ့ကို ပြန်တွေ့ပါရစေလို့ ကျုပ်မိတ်ထုံမှာ ကြိုတင်ပြီး ဆုတောင်းနေသလို ကျုပ်အမေလည်း အဖေ့အတွက် ဆုတောင်းနေမှာ ကျိန်းသေပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်နဲ့ကျုပ်အမေ၊ ကျွင်တို့အနုတဲ့တဲရွှေမှာ တသွင်သွင်စီးနေတဲ့ ဈေးဝါးဈေးကွက်ကြည့်ရင်း ဘကြီးထုံ အပြန်ကို မျှော်နေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေ ပြန်မလာသေးဘူး။ အမေကတော့ ကျုပ်ကို ဧကန်ဖော်ပြီး ...

“လူလေးရယ် ... ဒီအတိုင်းဆို မင်းအဖေဘဝ ဆုံးဖြဲနဲ့တူတယ်”

ယူကျွမ်းမရဖြစ်နေတဲ့ အဖေ့ရဲ့စကားသံနဲ့အတူ ကြိုတင်ငိုနေရာထဲ အမေအသံ၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်ညရိုးချုပ်ခဲ့တယ်။

“ကုန်ဆုံးထင်ကို ပြန်တွေ့ပြီ” ဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့နေတဲ့ ဈေးဝါးဝဏ္ဏလေးက လူတွေအသံကြားမှ ကျုပ်အမေနဲ့ကျုပ်ဝမ်းသာအားရနဲ့ တဲပေါ်က ပြေးဆင်းပြီး ဈေးဝါးထဲကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ်မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်း။ ကျုပ်တစ်သက် မေ့နိုင်ဝရာမရှိတဲ့ အဖေ့အဖြစ်။ လှေပေါ်မှာ ဒက်ရာ

တွေ ဝရမ္မနဲ့ သွေးသံရဲ့တော့လိုက်ရတဲ့ အဖေ၊ ဘကြီးထုံနဲ့ ရွာသားတွေ အဖေကို တံပေါ်သမ်းတင်ပြီး ပြုစုတော့မှ အဖေ သတိရလာပြီး စကားသံပေါ်လာတယ်။

“ကျုပ်... ရွှေတွေ... ကျုပ်ရွှေတွေ ယူသွားပြီ။

ပြန်ပေး... ပြန်ပေး”

ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရနေတဲ့ကြားက ထွက်လာ တဲ့ အဖေရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားသံ၊ ကျုပ်မပြောနဲ့ ဘကြီးထုံနဲ့ ရွာသားတွေတောင် အံ့အားသင့်ထုန်ကြသေး။

“ဖိုးထင်... ဖိုးထင် သတိထားစဉ်းလေး မင်းအိမ်ကို

ပြန်ရောက်နေပြီ။ ဟောဒီမှာ ခင်တင့်နဲ့ မင်းသား”

ဘကြီးထုံစကားသံနဲ့အတူ ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင် မျက်လုံးပွင့်သွားပြီး ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်အဖေကို မမြင်ဘူးသည် အလား စပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်နေတဲ့အကြည့်။ ဘကြီးထုံက ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင်အခြေအနေကို စိုပ်စားဆီသည့်အလား ဘုရားစင်ပေါ်က ရေမန်းရေခွေးလေးကိုယူပြီး ကျုပ်အဖေကို တိုက်ဖို့ပြင်နေတာ။ ဒါကို ကျုပ်အဖေကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့

တကြီးဖြစ်နေတာ။

“ကျုပ်... မသောက်ဘူး... မသောက်ဘူး... ”

ကျုပ်ရွှေတွေကို ပြန်ပေး”

“ဘယ်က ရွှေလဲ၊ ပြောခမ်းမိုးထင်”

“ကျုပ်... ကျုပ်ရွှေတွေကို ဒီကောင် ယူသွားတာ”

ကျုပ်အဖေရဲ့ ထူးထူးခြားခြား စကားသံကိုကြား

လိုက်ရလို့ ဘကြီးထုံက ဝှံ့စားပြီး...

“ကဲ... ကဲ... မင်းရွှေတွေကို ပြန်ပေးဖို့မယ်၊

မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲဆိုတာ ပြောခမ်း”

“ကျုပ်... ချောင်းဖျားကလာတာ။ အဲဒါ ကျုပ်ရွှေ

တွေကို ယူသွားထား ပြန်ပေးရင် ကျုပ်ပြန်ပယ်”

ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင်က မကျေနပ်တဲ့မျက်လုံးကြီး နဲ့ လှန်လှန်ပြီး ဘကြီးထုံကို ကြည့်ပြီး အံ့တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ခြင်နေတာ။ ကျုပ်လည်း အဖေအခြစ်ကိုကြည့်ပြီး နားမလည် နိုင်အောင်ခြင်သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး ကျုပ်အဖေရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စုလိုအခြစ်မိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ ကြုံမှ မကြုံဖူးခဲ့တာ

ဘဲ။

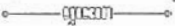
“ကဲ... ဒါဆို ဖိုးထင်ကိုယ်တား ဘကြီး တောင်းသင့် ပါတယ်ကွယ်။ ရလာတဲ့ ခန္ဓာတွေကိုလည်း အလှူဒါနပေးပြီး အမျှဝေပျံ့မယ် ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဘကြီးထုံစကားကြားမှ ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင်ရဲ့ ခက်ထန်တဲ့အကြည့်တွေ လျော့ဝါးသွားတယ်။

“ကျုပ်... ကျုပ်တို့ ရက်စက်ကြဲဘယ်များ။ ကျုပ် လူဘဝမှာ သိပ်နေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မိန်းမအတွက် ကျုပ် ခွေတွေယူလာတုန်း ဟို... ဟိုလူကြီးက ကျုပ်ကို ခွေမပေးဘူးဆိုပြီး... ဟီး... ဟီး”

ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင်က စကားပြောရင်း ရှက်ကြီး တကြီးပိုလိုက်တဲ့အသံကြောင့် ကျုပ် အဖေကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တောင်ကျမိတယ်။ အဖေကိုလည်း သနားလည်း သနားတယ်။

“ကဲ... ဒါဆို ကာယကံရှင်အတွက် ပင်ပန်းလွန်းလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြော

မင်းပိုင်း”

“ကျုပ်... ကျုပ်နာမည်ကို မပြောပါရစေနဲ့များ။ ကျုပ်ပြောလို့မရလို့ပါ။ ကျုပ်မိန်းမ မငြိမ်းကို ပြော... ပြောပေးမင်းပိုင်း”

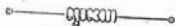
ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင် ပြောရင်း မိန်းမနေတယ်။ ဘကြီးထုံက အဖေကို ရေမန်းရေတိုက်ပြီး...

“ခင်တင့်... နင့်ယောက်ျားက မကောင်းဆိုးဝါး အပမိုနေတာ။ အပမိုနေတာ မသိရင် မလွယ်ဘူး”

ဘကြီးထုံစကားကြောင့် ကျုပ်အဖေ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ကြောက်မိတ်တွေဖုံးပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေတယ်။

“ဟို... ကိုဖိုးထင်ကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ ဘကြီးထုံ”

ကျုပ်အဖေစကားကြောင့် ဘကြီးထုံနဲ့အတူ ရွာသားတွေအကြည့်က အိပ်ရာပေါ်မှာမိန်းမနေတဲ့ ကျုပ်အဖေ အပေါ် အကြည့်တွေ ဝုပြုရောက်သွားတယ်။ ကျုပ်တောင်းပန်

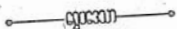
အံ့ဩသွားမိတယ်။

“နင့်ယောက်ျားက မသေကောင်း။ မပျောက်ကောင်းအဖြစ်ပဲ ခင်တင့်။ ဘကြီးတို့ မဆယ်ဂလိုင်တွေမှာ သွားရှာတာ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဘကြီးတို့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်မယ်လုပ်တော့ ညည်းသံကြားလို့ လိုက်ရှာတော့ မဆယ်ဂလိုင်တွေရှိ၊ ရောင်းဆွယ်က လတာပြင်ပေါ်မှာ လဲနေတာတွေရှိတာ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပြည့်နေတာ။ ခက်နေတာက အဲဒီလတာပြင်ပေါ်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း မိကျောင်းသိုက်ကို တွေ့ခဲ့ရလို့ ဘကြီး ဖိုးထင်ကို ခေါ်ပြီး အပြေးပြန်ခေါ်လာခဲ့ရတာ”

ဘကြီးထုံရဲ့ အသည်းထိတ်စရာ စကားသံကြောင့် ကျုပ်အဖေကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဖေက ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ပိုနိုးနေရာက မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ...

“ခင်တင့် ... ခင်တင့်”

ကျုပ်အဖေကိုခေါ်နေတဲ့ အဖေအသံ။ အဖေက အဖေကိုခေါ်ရင်း ဘကြီးထုံနဲ့ရှာသားတွေ။ ပြီး ... ကျုပ်နဲ့

ကျုပ်အဖေ။

အဖေက ကြည့်ပြီး သူ့အဖြစ်ကို အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေပုံရတယ်။

“ကျုပ် ... ကျုပ် ... ငါတွေ ... ငါတွေ”

“သတိလည်းထားစမ်းပါဦး ဖိုးထင်ရယ်။ မင်း မြန်ရောက်နေပြီပဲမဟုတ်လား၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့တော့”

“ဘာ ... ကျုပ်တဲကို ပြန်ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား”

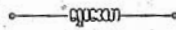
ကျုပ်အဖေက အိပ်နေရာက ကမန်းကတန်း လူးလဲထပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ သူ့အဖြစ်ကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဘကြီးတုံက အဖေအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ...

“ဖိုးထင် ... မင်းကို ဘကြီး သတိပေးရက်နဲ့ကွား။

ဘာဖြစ်လို့ မဆယ်ဂလိုင်တွေကို သွားရတာလဲ ဘကြီးကို ပြောစမ်းပါဦး။ ပြီးတော့ ရွှေတွေ့ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ဖိုးထင်”

“ဗျာ ... ကျုပ် ရွှေတွေ့ရခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဖိုးထင်။ မင်းကို အပိုပြီးပြောတဲ့

ရွှေတွေပဲ။ အဲဒီရွှေတို့ ပြိုစီးတို ပေးချယ်”

သင်္ကြာထုံကောင်းသံနဲ့အတူ ကျုပ်အဖေ တိုစိုးထင်
ကျပ်တို့နေတဲ့ ထဲကလေးရွှေက ချောင်းရေပြင်တို့ အဖေ
သားကြည့်နေထယ်။ ပြီးမှ ... သင်္ကြာထုံကို ကြည့်ပြီး ...

“ဒီလို သင်္ကြာရဲ့ ကျပ် အဲဒီနေ့က ငါးဘယ်လိုရှာရာ
မရလို့ မထူးဘူးဆိုပြီး အဲဒီမဆယ်ဂလိုင်ကျော့ကို အခွဲခွဲပြီး
ထွက်ခဲ့တာ”

စာသရုပ်ရေးရာ ဝန်ထမ်း

ကိုစိုးထင် လှေကလေးလှော်ပြီး ထွက်လာတော့
အချိန်ပင် မနည်းတော့။ မနေ့က ကိုဘိုးလူ မှာထားတဲ့စကား
သံက နားမှာမထွက်။ ခုတလော ကိုစိုးထင် ဘယ်လိုဖြစ်နေ
မှန်း မသိ။ ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးအနံ့ ငါးဖားရှာသော်လည်း
ထင်သလောက် မရခဲ့။ ကိုစိုးထင် ချောင်းရေစီးအတိုင်း လှေ
ကလေးလှော်လာပြီး ဒေါင်းချောင်းဖျားရောက်တော့ ရေပင်
ထက်လာသည်။

လှိုင်းခေါင်းဖြူများနှင့် ဒေါင်းချောင်းအတွင်းသို့ မြေ
နှုတ်ကြီး ပါးပျဉ်းထောင်လာသည်နယ် တလိပ်လိပ်ဖြင့်
တခေါ်ခေါ်မြည်သံပေးပြီး ဝင်လာသည့် လှိုင်းခေါင်းဖြူဖြူ

များ။ ကိုစိုးထင် လှေကို သတိထားပြီး ချောင်းတစ်ခင်းသေး၍ ခန့်တော့ကို လှေဦးထိုးပြီး ဒီရေစောင့်နေလိုက်မိသည်။

တဝေဝေမြဲညသံနှင့်အတူ ချောင်းအတွင်း ခံရေ ပြည့်သွားမှ ကိုစိုးထင် စိတ်ရှူလက်ချခြင်းပြီး လှေတလေဆို လှော်ခတ်လိုက်မိသည်။ ချောင်းတစ်ခုလုံး ညအမှောင်ဖုံး လွှမ်းလာ၍ ကိုစိုးထင် ချောင်းရေပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ် ရုတ်ချလိုက်မိသည်။ ဦး... လှေကို မဆယ်ဂလိုင်းတွေ့တက် ဆီသို့ လှေဦးတည်လိုက်မိသည်။

ကိုစိုးထင် လှေဦးဆတည်လို့ မဖြစ်။ ခုတလေ ငါး ဖားအရနည်းနေသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ခင်တင့်က ကျန်းမာရေး ချူချာနေသည့်အတွက် ဆေး ကောင်းဝါးကောင်း ဝယ်ကျွေးချင်သည်။ ကိုစိုးထင် တွေးရင်း ခေါင်းချောင်းဝထိပ်မှအတွက် ကြားလိုက်ရသည့် ငါးပွက်သံ ကြီး

ကြည်လေး ညအမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေသည့်ကြားမှ ရေစီးသံနှင့်အတူ တဝန်းတဝန်းဖြင့် ကြားနေရသည့် ငါးပွက်သံ

က ကြက်သီးထွယ်။ ရေငံကန်တော့ထိုးနေသည့် အသံများ နှင့်အတူ မဆယ်ဂလိုင်းတွေ့။ ငါးရှာဖွားရှာသူများ မလာရဲ၍ လား မသိ။ ငါးကြီးများပွက်သံက ရင်ထုန်စရာ။ ကိုစိုးထင် လှေဝမ်းထဲမှ အသင့်ပါလာသည့် လှနှင့်စားကို ကြည့်ပြီး မဆယ်ဂလိုင်းတွေ့ဆိုမှ တပတ်ဟဲမြည်သံကို နားစွင့်ရင်း လှေ ဝမ်းထဲမှ မီးအုပ်ဆောင်းကို မီးထွန်းလိုက်သည်။

မီးအုပ်ဆောင်းကို လှေဦးတွင်ထားပြီး ကိုစိုးထင် မဆယ်ဂလိုင်းတွေ့ကို သတိထားပြီး ကွန်ပစ်ရန် ငါးအခြေ အနေကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ မီးအုပ်ဆောင်းအလင်းရောင် ဖြင့် ဂုန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ချောင်းရေပြင်တွင် ဂယက်ကြီး တသွားပြီး တွေ့လိုက်ရသည့် ငါးကြီးတစ်ကောင်။

“ဟင်... ငါးကြီးပါလား”

ကိုစိုးထင် ငါးကြီးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩတကြီး ကြင့် တွန်ကိုပစ်လိုက်သည်။ ကွန်ချက်ချောင်းရေပြင်ကျသံ နှင့်အတူ တဝန်းတဝန်းအသံဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည့် ကွန် ကို ငါးကြီးတစ်ကောင်။ ကိုစိုးထင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကွန်

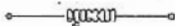
www.burmeseclassic.com

ကို လှေဝင်းထဲဆွဲတင်ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ မီးအုပ်
ဆောင်းမီးရောင်ဖြင့် ဝင်းဝင်းလှေလှေဖြင့် တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ကြ
မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ရွှေ... ရွှေငါ့ကြီးပါလား”

တိုဖိုးထင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရွှေငါ့ကြီးကို တွန်းထဲ
မှဖြုတ်ပြီး လွတ်မသွားစေရန် အပြီးတို ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး ပိတ်ချ
လက်ချဖြစ်သွားမှ မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။
လှေဦးထိပ်မှချထားသည့် မီးအုပ်ဆောင်းအလင်းရောင်ဖြင့်
ပုန်ဝါးဝါးတွေ့ရသည့် ဂလိုင်ကြီး ခေမီးသံတခါခါနှင့်အတူ
ငါးပွက်တွေ့တ ဝာပုန်းပုန်းပေးလာပြန်သည်။ ကိုဖိုးထင် ကွန်
ကိုအသင့်ပြန်ပြီး အခြေအနေကြည့်လိုက်မိသည်။ ရောင်
ကမ်းဘေးတွင် ဂလိုင်ကြီးဖြစ်ပြီး ရေမီးသံ တာထဲဟိမြည်သံ
နှင့် အသည်းထိထိခရာ မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ဝဲ။

ထိုစဉ် မီးအုပ်ဆောင်းအလင်းရောင်နှင့် လျှပ်တစ်
ပြက်တွေ့လိုက်ရသည့် ရောင်တမ်းစပ်ဘေးဆီမှ ဝါးကြီးအစ်
ကောင်း ကိုဖိုးထင် တွန်းဖြင့် ကမ်းကတန်းပစ်လိုက်မိသည်။

ကိုဖိုးထင် ကွန်ကိုဆွဲတင်ပြီး လှေဝင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်စဉ်
ရုတ်တရက် မီးအရောင်ဖြင့်တွေ့လိုက်ရသည့် အထုပ်ကလေး။
တိုဖိုးထင် ကွန်ထဲမှပါလာသည့် အထုပ်ကိုယူပြီး ခြေကြည့်
လိုက်မိသည်။

“ဟာ... ရွှေ... ရွှေတွေပါလား”

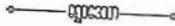
ကိုဖိုးထင် တအံ့တကြဲဖြစ်မိပြီး ပါးစပ်မှ အသံပင်
ထွက်သွားမိသည်။ ကိုဖိုးထင် ကွန်ထဲတွင်ပါလာသည့် ရွှေ
ထုပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး လှေအံ့ဖုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး
ခရောင်းရောင်ကို ကြည့်လိုက်မိစဉ် ရုတ်တရက် လှေဘေးမှ
တွေ့လိုက်ရသည့် အသည်းထိထိခရာ မည်းမည်းသတ္တန်
မြင်ကွင်း။

“မိ... ကျောင်း... မိကျောင်း”

“မိုး”

“ဝုန်း”

ကိုဖိုးထင် စကားသံပင်မဆုံးသေးချေ။ ရောင်းရေ
ထဲ လျှပ်တစ်ပြက်ပေါ်လာသည့် မည်းမည်းအရာနှင့်အတူ

www.burmeseclassic.com

၂၀

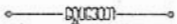
ခန့်စမ်းဆန်

ကိုဖိုးထင် ရေချင်းရေထဲသို့ ပစ်ကျသွားသည်။ ကိုဖိုးထင် သတိမလွတ်ဘဲ ရေချင်းထဲတွင် မည်မျှ အားသွန်ကူဆင်နေမိ သည် မသိ။ ကိုဖိုးထင်ဘေးဆီမှ မည်းမည်းအေးရာ။ ရုတ် တရက် ကိုဖိုးထင် ပေါင်ထစ်ဖက်ဆီမှ နာကျင်မှုနှင့်အတူ ရေအောက်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်နေသည့်အဖြစ်။

ကိုဖိုးထင် သတိရခြင်း စမ်းလိုက်မိသည်။ မိကျောင်း ကြီး၏ပါးစပ်ထဲတွင် အကိုက်ခံထားရသည့် ပေါင်တစ်ဖက်။ သည်တောမှ မီးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို စမ်းလိုက်မိသည်။ ကို ဖိုးထင် နာကျင်နေသည့်ကြားမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် မိကျောင်း ဝမ်းစိုက်ဆီသို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ထိုးလိုက်မိသည်။

“ဒါဆို . . . မင်း မိကျောင်းပါးစပ်ထဲက လွတ်ရော လား”

ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင် ထူးထူးဆန်းဆန်း မိကျောင်း ကိုက်ခံရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ရင်တုန်ပန်းတုန် ကျုပ်နား ထောင်ရင်း ဘယ်အထိ နှစ်ပျောနေမိတယ် မသိဘူး။ ဘကြီး ထုံချဲ့တအံ့တဩခေးလိုက်တဲ့ စကားသံကဒေါ်လှမှ အဖေ့

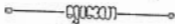
ပြတ်သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင် ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က ကြားရသူအဖို့ အသည်းတုန်၊ အူတုန် စရာ မဟုတ်လား။

“မိချောင်းကြီးကို ကျုပ်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဓား မြှောင်နှံထိုးနေတုန်း ငြန်းဆို ကျုပ်နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံပဲ ဘကြီးထုံ”

ကျုပ်အဖေစကားကြောင့် ကျုပ် ရွာသားတွေ မျက်နှာတို့ ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးက ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မျက်နှာတွေ။ ကျုပ်အဖေ ကြားရတဲ့အသံက ဘာသံပါလိမ့်။

“လာ . . . လာဆိုတဲ့ ပီပီသသကြီးခေါ်လိုက်တဲ့ အသံပဲ ဘကြီးထုံ။ ကျုပ်လည်း အံ့အားသင့်နေတုန်း ကျုပ် ပေါင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိကျောင်းကြီးကိုက်ထားပြီး လွတ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း ရေချင်းဘေးဆီမှန်းပြီး အားကျန့်ကူးလိုက်မိတယ်”

အဖေတ ဓကားပြောရင်း ဂနာပပြိမ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ဟိုကြည့်မိကြည့် ကြည့်နေလို့ ကျုပ်တောင် အဖေအတွက်

အထက်ကို မိုးရိပ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ သင်္ကြံထုံပြော
တဲ့ မတောင်းဆိုးဝါးတွေက ရှိနေတုန်းပဲလား။

“အဲဒါနဲ့ ကျုပ်တူးရင်း ကျုပ်ရှေ့မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ လတာ
ပြင်း ကျုပ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ မိကျောင်းရန်က လွတ်
အောင်ချိပြီး လတာပြင်ပေါ်တို့ကြည့်လိုက်တော့ လတာပြင်
ပေါ်မှာ မည်းမည်းကြီးတိုင်နေတဲ့ လူရိပ်လိုလို၊ ကျုပ်လည်း
ကယ်မယ့်သူတွေ ပြီးပြီ။ အားရငမ်းသာနဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်မိ
တယ်”

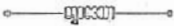
“နေပါဦး ... ကိုရိုးထင်ရဲ့။ မင်းရောက်ခဲ့တဲ့ လတာ
ပြင်မှာ သင်္ကြံတွေ့ခဲ့တာက မိကျောင်းသိုက်ကွ”

“ဈာ ... မိကျောင်းသိုက် ဟုတ်လား သင်္ကြံ”

“ဟုတ်တယ် ... ဝိုးထင်။ အဲဒါကြောင့် မင်းအဖြစ်
ကို သင်္ကြံ တွေးပြီး အံ့သြခံဆုံးမိုင်းအောင် ဖြစ်နေတာ”

သင်္ကြံထုံတောင်းကြောင့် ကျုပ်အဖေ တိုရိုးထင်ရဲ့
မျက်နှာမှာ အံ့အားသင့်သွားပုံရတယ်။

“ဒါ ... ဒါဆို တူပဲတက်ခဲ့တဲ့ လတာပြင်မှာ မိ

ကျောင်းတွေရှိတဲ့နေရာလား သင်္ကြံထုံ”

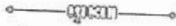
“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါကိုမိုးထင်။ ကျုပ်တို့လည်း
မဆယ်ဂလိုင်းတွေမှာ နာနာသာဝတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကြားဖူး
တဲ့လူတွေပြောလို့ သိခဲ့ရပေမယ့် အစ်ကိုမိုးထင် မေ့လဲနေတဲ့
လတာပြင်မှာ မိကျောင်းသိုက်ရိပ်တယ်ဆိုတာ သင်္ကြံထုံ ပြော
ပြမှ သိခဲ့ရတာ”

ရှာသား ကိုရိုးထင်ရဲ့ခံစားကြောင့် ကျုပ်အဖေ
တိုရိုးထင် ကြံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က ကြတ်သီးထစရာ။

“ကဲ ... ဆက်ပြောစစ်ပါဦး မိုးထင်”

သင်္ကြံထုံတောင်းကြောင့် ကျုပ်အဖေ ကိုရိုးထင် သူ
အဖြစ်ကို စဉ်းစားပြီးမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း လူရိပ်လိုလိုတွေ့ပြီး ခေါ်လို့
မရလို့ အားထင်းပြီး လတာပြင်ပေါ်ကို ရုန်းတက်နေတုန်း
ကျုပ် ရေသံကြီးစုန်းခနဲကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိ
ကျောင်းကြီးက လတာပြင်ပေါ်ထက်လာတာ။ ကျုပ်လည်း
ကြောက်လန့်ပြီး အော်လိုက်မိတယ်။ အဲဒါကတည်းက ကျုပ်

လည်း ဘာမှမသိတော့ဘူး ဘကြီးထုံ”

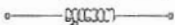
ကျုပ်အဖေ ကိုစိုးထင်ရဲ့စကားလည်းဆုံးရော ဘကြီးထုံက ကျုပ်အဖေ ကိုစိုးထင်ကို တစ်လှည့်၊ ချောင်း ရေပြင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး . . .

“စိုးထင်ရာ . . . မင်းကြည့်ခဲ့တဲ့အခြေကို ပြောလို့သာ ကြားနေရတာ၊ ဒီမထင်ဝင်လို့ငါတွေမှာ နှာနာဘာဝတွေ ခြောက်လှန့်လို့ ဘယ်သူမှ သားငါးမရှာတာ မင်းလည်း အသိ ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း မိကျောင်းအတိုက်ခံရထယ်ဆိုတာတော့ အတော်တို့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေတာကွ”

ဘကြီးထုံက ကျုပ်အဖေ ကိုစိုးထင် မိကျောင်း အတိုက်ခံရတဲ့အဖြစ်ကို မယုံနိုင်အောင်ပြောနေတယ်။

“ကျုပ်သိလို့လဲ လက်တွေ့မျက်တွေ့ခဲ့ရတာပါ ဘကြီးထုံရား မိကျောင်းမှ မိကျောင်း အစစ်ပေါ့ ကျုပ်ကို တိုက် ပြီး ရေအောက်ကိုဆွဲခေါ်သွားခဲ့သေးတာ”

ကျုပ်အဖေဝေးကမ်းပြောတဲ့ ဘကြီးထုံက အခြေခံခြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားနေဟန်တူတယ်။ ဘကြီးထုံက ချောင်းဝ

ရွာသားခစ်စမ်း ချောင်းဝရွာနီးချုပ်ဝပ်က ချောင်းမြောင်းမှန် သမ္ဗူ အားလုံးသိထားတဲ့သူ။

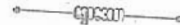
“မင်း ကြည့်ခဲ့ရတဲ့အခြေထဲမှာ ထူးခြားတာက မင်းကို ရွှေတွေ ပြန်တောင်းတဲ့သူပဲ စိုးထင်”

“ဗျာ . . . ကျုပ်ကို ရွှေတွေပြန်တောင်းတဲ့သူ ဟုတ် လား ဘကြီးထုံ”

“အဲဒါကြောင့် ကကြီးလည်း စဉ်းစားလို့မရနိုင်တာ ပဲကွ၊ ပြီးတော့ . . . မင်း ကွန်ဝင်တုန်း ရွှေထည်တွေရခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

“ရွှေ . . . ရွှေထည်တွေရခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ဘကြီးထုံ၊ ဒါပေမယ့် မိကျောင်းကြောက်လို့မြေးရင်း ဘယ် မှာထားခဲ့မှန်း စဉ်းစားလို့မရဘူး ဘကြီးထုံ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . မင်းလည်း ငါးဖားရှာပြီး အသက် မပျားခဲ့ပေမယ့် တုရားတရားဝေတာ မမေ့မိနဲ့ကွာ၊ ပရလောက ကားတွေကို မေတ္တာမပြတ်ပို့ပေးပါကွာ၊ မင်း ကုသိုလ်ကံနဲ့နဲ့ မယုံလို့ ကြည့်ခဲ့ရတာပဲဖြစ်မယ်”

ဘကြီးထိုနဲ့ရွာသားတွေ ပြန်သွားမှ ကျုပ်အဖေ တို
ဖိုးထင်နား တျပ်ချီတပ်မိတယ်။ အဖေက ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်
အဖေတို့ ကြည့်ပြီး ...

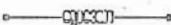
“ငါ ရွှေတွေရခဲ့တာ အမှန်ပဲ ခင်တင့်”

“ဟင် . . . ဘကြီးထံဖေတွေက ကိုဖိုးထင်ပဲ
မိကျောင်းရန်ကြောင့် ရွှေတွေ မရှိတော့ဘူးဆို”

“ခုမှ... ငါစဉ်းစားမိရင်း သတိရသွားမိလို့ ခင်တင့်
ရာ။ ငါ့ကို မိကျောင်းမဆွဲခင်တင် ငါ ရွှေတွေကို လှေအံဖုံးထဲမှာ
ထားခဲ့တာဟာ။ အဲဒါ . . . နင် လှေရှာပြီးယူခဲ့ ခင်တင့်”

အဖေတေးကြောင့် ကျုပ်အဖေ ချောင်းချိုးထဲမှာ
ရှိတဲ့ လှေအံဖုံးထဲက ထည့်ထားတဲ့ရွှေတွေယူပြီး အဖေတို့
ပြလိုက်တယ်။ ကျုပ်အဖေ တိုဖိုးထင် ရွှေတွေတို့ကြည့်ပြီး

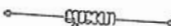
“ငါ လတာပြင်မှာ သတိမေ့သလိုဖြစ်နေတုန်း လှ
တပ်ယောက် ငါ့တိုဖိုးပြီး ရွှေတွေပေးတယ်ဟာ။ အဲဒီရွှေတွေ
ပြန်ပေးလို့ ပြောတယ်။ ငါလည်း အိပ်မက်မက်သလို ဧဝေဒေါ
ဖြစ်နေမိတယ်”

“ဒါဆို . . . ကိုဖိုးထင်ကို ပူးကပ်တဲ့ မကျွတ်မလွတ်
တဲ့ သူပဲဖြစ်မယ်။ ကြာရင် ကိုဖိုးထင် မလွယ်ဘူးထင်တယ်။
ဘကြီးထိုကို မေးကြည့်မှဖြစ်မယ်”

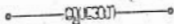
ကျုပ်အဖေက စိုးရိမ်တကြီးပြောနေလို့ ကျုပ်အဖေ
ကိုဖိုးထင် စဉ်းစားမိပြီး . . .

“ငါ... ရွှေထည်တွေကို မဆယ်လလိုင်ကျေမှာ ကွန်
ပင်ရင်း ရခဲ့တာဟာ။ အဲဒါ ဘကြီးထိုကို မေးမြန်းပြီး သက်ဆိုင်
သူအတွက် အလှူဒါနလုပ်ပေးမှဖြစ်မယ်”

အဲဒီကတည်းက ကျုပ်အဖေ ကိုခိုးထင်ရဲအဖြစ်ကို ကျုပ်သိခဲ့ရတာ။ သံကြားထဲအပြောကတော့ ဟိုတုန်းက ဓားပြစိုးသီးတို့အဖွဲ့ သောက်တဲ့သမ္ဗန်ကြီးကို ဓားပြတိုက်ပြီး ရွှေဝတ်လှူရုံတင်မကဘူး။ အဲဒီ မဆယ်ဂလိုင်ကျွန်မှာ ပါလာတဲ့ သူတွေကို သတ်ခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ ဒါဆို ကျုပ်အဖေ ကို စိုးထင် တွန့်ပစ်ရင်း ရလာတဲ့ရွှေထည်က ဓားပြစိုးသီးတို့အဖွဲ့ သတ်ခဲ့တဲ့ သူတွေရဲ့ပစ္စည်းပဲဖြစ်မှာ။ မတူဘဲပဲလွတ်တဲ့ဘဝ ရောက်ပြီး ကျုပ်အဖေ ကိုခိုးထင်ကို ခြောက်လှန့်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်။

အဲ . . . ကျုပ်ပြောရင်း စာဖတ်တဲ့သူတွေ မျက်စိ

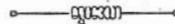

လူထူးလူဆန်း

လည်သွားပြီနဲ့တူတယ်။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ငပြူး။ ငပြူး ဆိုလို့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ဒီကောင်က ကျုပ်အိမ်မှာနေ၊ ကျုပ်အိမ်မှာစားဆိုတော့ ကျုပ်တို့ မိသားစုလိုဖြစ်နေတာ။ ခုလည်း ကျုပ်က နေ့စဉ် ငါးရှာဖွားရှာနေရတော့ ငပြူးလည်း ကျုပ်နဲ့ပေါင်းဖူးတော့၊ ငါးရှာဖွားရှာတဲ့ အလုပ်ပဲလုပ်ရတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ငပြူးက ငါးရှာဖွားရှာရတာကို တစ်စက် ကလေးမှ မပြုနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ထက်တောင် ငါးရှာ ဖားရှာ တော်တာ။

ခက်နေတာက ငပြူး။ လူကသာ အကျည်းတန် ရှုပ်ဆိုတာ။ သဘာဝတရားကပေးလာတော့ လှချင်ပချင် လာတာ။ ကြည့်လေ။ ဟိုတုန်းက ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလို စားတဲ့ ငပြူး။ ခုတလော ဆန်းဆန်းပြားပြားဖြစ်နေတာ ကျုပ်မသိဘဲနို့ပါမလား။

ကျုပ်အိမ်မှာ မြရိ ရွာကို ရှေးတိုးပေးရင်း ဈေးရောင်း တယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် ကြိတ်ပြီး မှာလိုက်တဲ့ အဝတ်အစား နဲ့ ပေါင်ဒါဘူးနဲ့ရေမွှေးပုလင်း။ ကျုပ်လည်း ငယ်ရာက

လာတဲ့သူပဲများ၊ မိကြောင့်လည်း ကျွန်မိန်းမ မြန်ကို ကျွန်
ပြောပြောထားရတာ။

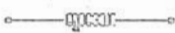
“မြန်... ငပြေး လိုချင်တာဝယ်ပေးလိုက်ပါဟာ။
ငပြေးက လှချင်ပချင်တဲ့ အချယ်ရောက်လာပြီဟာ”

“စိတ်မပျပ်နဲ့ တိုသောင်းဆိန်ရယ်၊ တော်ညီ ငပြေး
က ခုတလော ထန်းပင်ကုန်းက ထိပ်ညိုကို စိတ်ညွတ်နေ
တာ”

ထန်းပင်ကုန်းရွာက ကျွန်တို့နေတဲ့ ချောင်းဝကွင်း
နဲ့ ကွင်းနှစ်တွင်းကျော်ကျော်သွားရတဲ့ရွာ၊ ကျွန်တောင် မြန်
ပြောလို့ ဆုံကြည့်သွားမိတယ်။ ဘယ်နှယ် ငပြေးက ချောင်းဝ
ကျော်ပြီး ထန်းပင်ကုန်းရွာက ထိပ်ညိုကို စိတ်ညွတ်နေမိပါ
လိမ့်လို့ ကျုပ်အတွေးဆင်သွားမိတယ်။

“ငပြေးက ရွာကျော်ရပ်ကျော်ပြီး ထန်းပင်ကုန်းက
ထိပ်ညိုကို နဲ့နေတာလား မြန်”

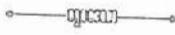
“ဟိုရက်က ကျုပ် ငါးဖန်လို့ ငပြေးခေါ်ပြီး ချေးတုံး
ပေးရင်း၊ တိုရိုး ငါးဖောင်ထဲမှာ ထိပ်ညိုကို တွေ့တာ။ ထိပ်ညို

က ငါးဖောင်ထဲမှာ ငါးခွေးနေတာလေ။ အဲဒါ ကျွန်မတို့
ငပြေးက အတင်းပုဆောလို့ တိပ်ညိုနဲ့ ရင်းနှီးအောင်ပြောပေးခဲ့
တာ။ အဲဒီကတည်းက ငပြေး အဖြစ်သည်းနေတာ ကိုသောင်း
စိန်ရေ၊ ဝေးတိုး ငါးပို့ဖို့ ချောင်းထဲက မတက်တော့ဘူး”

ကျွန်မိန်းမ မြန်ပြောလည်း ပြောစရာ၊ ငပြေးက
လည်း ငပြေးပဲ။ ဟိုအရင်က ကျွန်မိန်းမအတူ ငါးရှာဖွားရှာနေ
တာ။ ကျုပ် ကုန်းမာခရီးချိုတဲ့လို့ အနားယူနေတုန်း ဒီကောင်
ငပြေးပဲ အားကိုးနေရတာ။ ငပြေးဆို ကျွန်တို့ချောင်းဝမှာ
ကပ်ပွဲစားငြေးလို့ ပြောရမတတ်ခြင်နေတာ။

ဘယ်နှယ်ချာ၊ ကျုပ် ငါးဖရာနိုင်ပေမယ့် ငပြေး
ကမ်းယောင်တည်း ငါးရှာဖွားရှာတာ၊ ပြောမယ့် ကြံဖူးမှပုသိ
ယိုသလို ငါးတွေဆို လေ့ဝမ်းအပြည့်၊ ပြီးတော့ ငပြေး ရှာ
လာတဲ့ငါးတွေက ငါးကြီးငါးကောင်းတွေ၊ ကျုပ် ချောင်းရိုး
ပြောင်းရိုးအနံ့ ငါးရှာလာခဲ့တာ ကြာပြီ။ ငပြေးလောက် ငါး
မရခဲ့တာ အမှန်း ရုဆို ကျုပ် ငါးဖရာနိုင်ပေမယ့် ငပြေးတစ်
ယောက်တည်း ငါးရှာခဲ့တာ။ ရလိုက်တဲ့ ငါးတွေ။

ကျုပ်နဲ့ပြန်၊ ငပြားအကြောင်းကို ပြောနေတုန်း
 ရှိသေးတယ်။ ချောင်းမိုးထဲ လှေစိုက်ပြီး ခေါ်နေတဲ့ ငပြား
 အသံ၊ ကျုပ်ထဲပေါ်ကနေ ချောင်းထဲလှမ်းကြည့်လိုက်တော့
 ငပြား ရလာတဲ့ငါးတွေက လှေထဲအပြည့်၊ ကျုပ် ငပြား
 ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသွားမိတယ်။ ကျုပ်မိနိုးမ ပြန်ရီက ငပြား
 ရလာတဲ့ငါးတွေကိုကြည့်ပြီး ဈေးတိုးမေးဖို့ အလုပ်ရှုပ်သွား
 တယ်။ ငပြားထစ်ကိုယ်လုံး ခေတုရွှံ့နစ်နေလို့ ကျုပ်မနေ
 သာဘူး။

“ငပြား . . . ပုစို၊ အကျီ မြန်မြန်လဲတော့ အအေး
 ပတ်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အစ်တို”

ငပြားက ကျုပ်ကိုပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ခဏဝင်
 သွားကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ကျုပ်အနားမှာ လာထိုင်တယ်။
 ကျုပ် ငပြားကို ကြည့်ရင်း အလိုလို သနားသွားမိတယ်။
 စဉ်းစားကြည့်ဖူး၊ ငပြားမိဘတွေက ချောင်ချောင်လည်
 လည်။ သင်္ဃန်းလှေ ကျုပ်ကို ငပြား လာခင်တွယ်နေတဲ့

အဖြစ်က အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။

“ငပြား . . . မင်းအစ်မ ဈေးတိုးသွားရင် ဘာမှာ
 လိုက်ဦးမလဲ။ မှာရင်တာ မှာလေ”

ကျုပ်စကားကြားတော့ ဒီကောင်ငပြား သူ့အဖြစ်
 ကို သူရိပ်စားမိဟန်တူတယ်။ ကျုပ်ကိုတောင် မကြည့်တော့
 သွား။ မျက်နှာကြီးငုံ့လို့ ရုတ်နေဟန်တူတယ်။

“ရွက်ပါနဲ့ ငပြားဗျာ။ မင်းအစ်မပြောလို့ အစ်ကို
 လည်း သိပြီးပါပြီ။ ဒီတော့ မင်းရည်ရွယ်ထားရင် ပစ္စည်းရ
 တော့ ငပြား။ လိုအပ်တာရှိလည်းပြော။ မင်းမိဘတွေကို
 လည်း အစ်ကို တိုင်ပင်ပါဦးမယ်”

“ကျုပ်အဖေတို့တော့ သွားမပြောပါနဲ့အစ်ကိုဗျာ။
 ကျုပ် တိမ်ညိုကို လောလောဆယ် မယူနိုင်သေးဘူး။ အစ်ကို
 ကျေးဇူးတွေ ကျုပ်အပေါ်မှာရှိတယ်။ အဲဒါ အစ်ကိုတို့လင်
 မယားကို ကျုပ်လုပ်ကျွေးရဦးမှာ”

ငပြားကားကိုကြားတော့ ကျုပ်တောင် အံ့သြ
 သွားမိတယ်။ ကျုပ်တို့ကျေးဇူးရှိတယ်ဆိုတဲ့ ငပြားစကား။

"ငြိမ်းရာ . . . မင်းကို အစ်ကိုက ညီလေးအရင်း ကပ်ယောက်လို ထတ်နိုင်သမျှ ဇောင့်ရှောက်ထားတာပဲ ဟုတ်လား။ မင်း အစ်ကိုကိုဆပ်ဖို့ ဘာကျေးဇူးမှ မရှိပါဘူး တွာ"

"မဟုတ်ဘူး . . . အစ်ကို မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်စိတ် ထဲမှာ အစ်ကိုကို တွေ့ပြီးတာတည်းက ဆယ်လိုဇင်ယုန်းမသိ ဘူး။ ပြီးတော့ . . . ဟိုလေ အစ်ကိုကို ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်မှာ ရွှေတွေရှိတယ်"

"ဘာ . . . ငပြု။ မင်း . . . မင်းမှာ ရွှေတွေရှိတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီရွှေတွေက ဘယ်မှာလဲ"

ကျုပ်စကားကြားတော့ ဒီကောင် ငပြုဖျတ်နာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်တဲ့ဖျတ်နာနဲ့ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး . . .

"တိုးသိုးပြောပါ အစ်ကိုရာ။ ဘေးလူတွေ ကြားသွား ပါဦးမယ်"

ကျုပ် ငပြုရဲ့စကားကို မကြားစူးကြားလိုက်ရ လို့

အတော့်ကို အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ ငပြု။ နေလာတာ ကြာလှပြီ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုစကားမပြောခဲ့တဲ့ ငပြု။ ကြည့်လေ။ ကျုပ်နဲ့ငပြုစကား သယ်နေရာသွားသွား တတွဲတွဲ။ ဒီကြောင့်လား မသိဘူး။ ဒီကောင်နှစ်ယောက်က ဟိုဘဝက လင်မယားဖြစ်ခဲ့သလားမသိဘူးလို့ ရွာက လူတွေက ပြောပေမယ့်ပြန်ခဲ့တာ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ငပြု။ အစ်ကိုကို ပြောစမ်းပါဦး"

ကျုပ် မရမက ရွှေပေးဖို့ ငပြုစကားသံက တိုးတိုး လေးထွက်လာတယ်။

"ကျုပ်မှာ ရွှေတွေရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါ ကျုပ် နေရာ မမှတ်မိသေးလို့ ငါ့ရှာရင်း ရှာနေတာ"

"ဟင်"

ဒီကောင်ငပြုစကားကြောင့် ကျုပ် ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက် ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်ကို ပြောနေတဲ့ ငပြုစကားက သုံ့နိုင်စရာမှ မရှိတာ။

"မင်းဆီမှာ ရွှေတွေရှိတယ်ဆိုတော့ မင်း စိုးပျားလာ"

သလား ငပြုံးရာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို့ ကျုပ် သူတစ်ပါးပစ္စည်းတို့ အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် မပြစ်ပျားရဲဘူးဆိုတာ အစ်ကို သိပါတယ်။ ကျုပ် အစ်မမိ သွားတုတ်ကိုဦးမယ်”

ငပြုံးက သူ့ကော့ကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ကျုပ်အနား က ထသွားပြီး လေ့ထဲကပါးအတွက် တျှင်မိန်းမ မြင် ချေးတိုး ပေးဖို့ သွားတုတ်နေသေး။ ကျုပ် ငပြုံးကိုကြည့်ပြီး အတွေးအတွ ရှာရှာလည်နေမိသေး။ ကျုပ်ပြောလိုသော ကြောရတာ။ ငပြုံး ကျုပ်မိမှာ နေလာတာကြားပြီး စု . . . ငပြုံး ပါးစပ်ဆီက ထူးထူးကြားကြား ကြားရတဲ့ရွှေ။

မိရွှေတွေကို ငါးရှာရင်း ရှာဖွေနေတဲ့ ငပြုံးအဖြစ်၊ ခုလည်းကြည့်။ ငပြုံး နေ့စဉ် မရေဖူးရသနတဲ့ငါးတွေ၊ ကျုပ် လည်း ရောင်းချိန်အခြေခံအိုးနဲ့ပဲပြီ။ တစ်ခါတလေ မာင်းစား ကလွဲလို့ မရခဲ့တဲ့ရက်တွေ၊ ကျုပ်တွေ့ဖိရင်း ငပြုံးအတွက် အလိုလို ခိုးဆိပ်သွားမိတယ်။ မဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်အဖေ ကိုစိုးထင် ကြည့်တွေ့ခဲ့တဲ့ မဆယ်ဂလိုင်တွေ့။

ဒီမဆယ်ဂလိုင်တွေ့များ ငပြုံး သွားသွားနေ သလား။ မတော် မကောင်းဆိုးဝါး။ နာနာဘာဝတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ ရင် မလွယ်။ ကျုပ်တွေ့ဖိရင်း ကြက်သီးတောင်ထသွားမိ တယ်။ ကျုပ် ကြက်သီးမထဘဲ ရှိပါ့မလားဗျား။ မဆယ်ဂလိုင် တွေ့တာ ကျုပ်အဖေ ကိုစိုးထင်တောင်မကဘူး။ ဟို . . . ရူး သွားတဲ့ ဝေလွင်မြင့်မောင်နဲ့ အစပျောက်သွားတဲ့ မောင်ညို ရှိင်း(သန်လျင်)အဖြစ်က ရွာတွင်မကဘူး။ ရွာနီးချုပ်စပ်က လူတွေ ပါးစပ်ဈေးမှာ ပြောမဆုံးအောင်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ် လား။

ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်မနေသာဘူး။ ငပြုံးကို ခေါ်ပြီး မေးလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်အမေးစကားကြားတော့ ဒီကောင်ငပြုံး ဖျတ်လုံးပြုံးနေတယ်။

“ငပြုံး . . . အစ်ကို့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ပံင်း မဆယ် ဂလိုင်အတွက် ငါးသွားရှာလို့ ငါးတွေရခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အစ်ကို့ကို ကျုပ် သယ်လိုပြောရမှန်း မသိပါဘူး ဗျား ကျုပ် ငါးရှာရင်း မောင်ထဲမှာ သွားအိပ်တဲ့ညက ထူးယူး

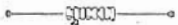
မြားမြား အိပ်မတ်မတ်ခဲ့တယ်။ အိပ်မတ်ထဲမှာ မဆယ်ဂလိုဗ် ကွေ့နဲ့ပတ်သက်နေတယ် အစ်ကို”

“ဘာ . . . ငပြုံး၊ မင်းအိပ်မက်က မဆယ်ဂလိုဗ် ကွေ့နဲ့ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား။ ဒါ . . . ဒါဆို”

ငပြုံးစကားကြောင့် ကျုပ် စတားတစ်ဝက်တစ် ပျက် ရပ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေး၊ ကျုပ်အဖေ တိုရီးထင် အဲဒီ မဆယ်ဂလိုဗ်ကွေ့က ရှေ့ထည်ရပြီးကတည်းက သိပ် မကြာဘူး။ ရူးသလိုခံစားရပြီး သေဆုံးခဲ့တာ။ ကျုပ်အဖေ မဆုံးခင် နောက်ဆုံးပြောခဲ့တဲ့ မြွေကြီးဆိုတဲ့စကား။

ကျုပ်အဖေ တိုရီးထင်အဖြစ်ကို ဖြန့်စွေးမိတိုင်း ကျုပ် ထိတ်လန့်ပြီး အဲဒီမဆယ်ဂလိုဗ်ကွေ့မှာ ငါးဘယ် လောက်ပေါ့ပေါ့၊ ကျုပ်ယောင်လို့တောင် မြေခြီးမလှည့်ခဲ့တာ။ ခု . . . ငပြုံးမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ မဆယ်ဂလိုဗ်ကွေ့ဒါဘယ် ဆိုတော့ ကျုပ် အံ့ဩသွားမိတယ်။ ပြီး . . . ငပြုံးအဖြစ်ကို လည်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိတယ်။

“ဒါဆို . . . မင်းမက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ကို ပြောစင်းပါဦး”

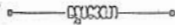
ငပြုံးရာ”

ကျုပ် အတန်တန်မေးမှ ငပြုံး ရောင်းရေပြင်ကို

ကြည့်ပြီး . . .

“ကျုပ် စောင်ထဲမှာအိပ်နေတုန်း . . . လူတစ် ယောက် လာနှိုးသလိုအသံကိုကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီ လူတစ် ခုရပ်ရပ်လို့ကံတာ ကျုပ်ထက်တောင်သာသေးတယ် အစ်ကို။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလူကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေတာ။ အဲဒီ လူတစ် ခုကျုပ်ကို ရောင်းထဲကို လက်ညှိုးထိုးထိုးပြနေလို့ ကျုပ် လည်း လှေပေါ်တတ်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရောင်းရေ တွေ ထင်ထင် အနိန့်ပြင်းပြင်းနဲ့စီးပြီး ကျုပ်လှေမှောက်သွား တယ်။ ကျုပ်လည်း ရေကူးရင်း ဂလိုဗ်ကြီးတစ်ခုထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ . . . အဲဒီမှာ”

ငပြုံးက ကျုပ်ကို စကားပြောရင်း ရပ်သွားတယ်။ ကျုပ် ငပြုံးတို့ကြည့်ရင်း မှင်တက်မိသွားတယ်။ ငပြုံးက အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားမိပြီး ကြောက်ရွံ့နေတဲ့မျက်နှာ။ ကျုပ် ငပြုံးအတွက် စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေး၊ ငပြုံး ရေနဲ့ မိုးနဲ့

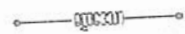
ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်နေရလို့ အရက်သောက်သောက်နေတာ ကျုပ်လည်းအသီး ကျုပ်တောင် ငပြူး အရက်မူးမူးပြီး ရိုကျ နေကြ။ ဒါဆို ဒီကောင်ငပြူး ဖောင်ထဲမှာ အရက်မူးမူးနဲ့ အိပ်ပျော်ပြီး ကြောက်စရာအိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့တာလား။

“အဲဒါနဲ့ ကျုပ် ဝလိုင်ကြီးထဲရောက်လို့ ကြည့်လိုက် တော့ ဆံပင်ဖားလျားဆူထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ ရတယ်အစ်ကို”

“ဟေ”

ငပြူးဝကားကြောင့် ကျုပ် အံ့အားသင့်ပြီး အသံ တောင် ထွက်သွားမိတယ်။

“အဲဒီမိန်းမက ဝလိုင်ကြီးထဲက ကျောက်ချာပြီး ပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ။ ကျုပ်လည်းတွေ့ရော ကျုပ်တို့ခေါ်ပြီး ရှေ့တွေ့တိုပြတယ်။ ကျုပ်လည်း အံ့အားသင့်ပြီးကြည့်နေ တုန်း အဲဒီမိန်းမက ကျုပ်ကို ဘဝချင်ဆုံဖို့ တောင်းနေတာတဲ့။ ဒီရှေ့တွေ့ကို ကျုပ်ကိုပေးဖို့ပြောနေတုန်း... လူကြီးတစ် ယောက် ဝင်လာတယ်။ အဲဒီလူကြီးလည်းတွေ့ရော ကျောက်

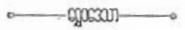

ချာပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ရှေ့ထည်တွေ ပျောက်သွား တယ်အစ်ကို။ ကျုပ် လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ် လယာပြင်ပေါ်မှာ ရောက်နေတာ”

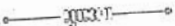
“မင်း အရက်မူးပြီး ကယောင်ချောက်ချားမက်တဲ့ အိပ်မက်နဲ့တူပါတယ် ငပြူးနဲ့။ တွေးပြီး အစွဲအလမ်း မထား စမ်းပါနဲ့တော့”

“ကျုပ် အစွဲအလမ်းထားလို့မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို ရား ကျင်အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမကို ကျုပ် မြင်ဖူးသလို နို့ခွဲတာ အမှန်ပဲ”

ငပြူးက ရှောင်ရေးပြင်ကို ဝေးကြည့်ရင်း အိပ် မက်ကို မြန်တင်းစားနေဟန်တူတယ်။ ကျုပ် ငပြူးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ယုံရခက်၊ မယုံရခက်ဖြစ်နေမိတယ်။ ဟုတ်တယ် လေး ငပြူးကလည်း ငပြူးပဲ။ နေ့စဉ် ငါးစားရှာတိုင်း ငါးတွေ ထန်သယ်၊ ဝငါးသယ်ရခဲ့တဲ့အဖြစ်က ကျုပ်အဖို့ ထူးထူးခြား ခြား ဖြစ်နေမိတာ အမှန်။

“အစ်ကို့သောင်းစိန်၊ ချောင်းဖျားသက်ဆီသွားပယ်
 အစ်ကို၊ အိမ်မှာ ငါ့တွေ တုန်းသေရီတယ်”
 လှေဦးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ငြိမ်းကောသံ၊ ကြာညို ကျွပ်
 လှော်တက်ကိုကိုင်ရင်း ထူးဆန်းဘာလို့ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဟုတ်
 တယ်လေ၊ ငြိမ်း ကျွပ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ အိပ်မတ်အကြောင်း
 ပြောပြီးတော့တည်းက ကျွပ် ငြိမ်းတို့ စိတ်မချနိုင်တာ။
 ကျွပ်နဲ့ငြိမ်း ထဲကထွက်လာတော့ အချိန်ပဲ နေ့ည
 တော့ဘူး။ အမှောင်စုံလွှမ်းတပြေနေတဲ့ည။ ချောင်းကမ်းပေါ်
 နှစ်ဘက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်နဲ့ ချုံနွယ်တွေက လေအလာ
 ယိမ်းနွဲ့ပြီး တအိအိညီညီနေတဲ့အသံတွေ။ ကျွပ်လည်း

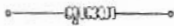
ညဘက် ငါးစုာဖားရှာလာတာ ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးအနံ့
 ရှာခဲ့တာ ကြာပြီ။ ငါးစေးကြောင့်လား မသိဘူး။ ပတ်သန်းကျင်
 တို သတိမထားခဲ့မိတာ အမှန်။

စု . . . ငြိမ်းပါလာတာတောင် ကျွပ် ညအမှောင်
 ထဲတွေ့ရတဲ့ ချောင်းကမ်းဘေးက လေအလာယိမ်းနွဲ့နေတဲ့
 သစ်ပင်တွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချော့က်ချားနေမိတယ်။ ခက်
 နေတာတ ငြိမ်းတေး။

“ဟုတ်ပါ့မလား ငြိမ်းရာ၊ ငါလည်း ချောင်းဖျား
 ဘက်ဆီ ခင်ကကောရောက်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ တစ်စိတလေ ငါ့တစ်
 ကောင်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူးကွ”

“အစ်ကို့ကလည်း ကျွပ်ကို အထင်သေးနေပြန်ပြီ။
 ပယုရင် အစ်ကို့ကိုယ်တိုင် ကျွပ်ကွန်ချက်ကိုတွေ့ရမှာ”

ငြိမ်း ဘယ်လိုပြောပြော ကျွပ် ပယုတစ်ဝက်၊ ယု
 တစ်ဝက်ဖြစ်ပြီး လှေကိုလှော်လှော်မိတယ်။ ကျွပ် ချောင်း
 ဖျားရောက်ဖို့ တောင်စွယ်အကွေ့လေးလည်းရောက်ရော။
 ကျွပ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလှိုက်ရတဲ့ ငါးပွတ်သံကြီးတွေက

တိတ်ဆိတ်တို့ညအဖျော်ကြားမှာ ထူးထူးခြားခြား ဆတ်
တိုက်ပေါ်လာတယ်။ တျှင်စောင် အံ့ကြသွားမိတယ်။

“ဝုန်း”

“ဗွမ်း”

“စတာ... ကြားလားအစ်ကို၊ ဒီငါးတွေကို အသံ
သာကြားပြီး ရှာတဲ့သူတိုင်း မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့ပြန်”

“ဒီငါးတွေက သိပ်ထူးဆန်းတယ်လို့ ကျွန်တို့ လူ
တစ်ယောက်က ခြောနေသလိုပဲ၊ ပြီးအတူ... ကျွန်တို့စိတ်တွေ
သယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ကျွန် အလိုလိုသွားချင်နေတာက
မဆယ်ဂလိုင်တွေပဲအစ်ကို”

ငါ့ပြန်စကားကြောင့် ကျွန် ရင်ထိတ်သွားမိတယ်။
ဟုတ်တယ်လေး။ ငါ့ပြန်အိပ်မက်မတိုပြီးကတည်းက အမြဲ
ငယ်၊ မရွှင်မလန်းခြင်နေတဲ့မျက်နှာ၊ ခုတောင် တျှင်နဲ့အတူ
ဂါးပြား ငါးရှာဖို့လိုက်ခဲ့ပေမယ့် စိတ်က မဆယ်ဂလိုင်တွေ၊
ဆံရောက်နေတဲ့ ငါ့ပြန်အဖြစ်။

“စိတ်တိုလည်း ထိန်းစမ်းပါဦး ငါ့ပြန်ရား၊ မဆယ်
ဂလိုင်တွေက နာနာတာဝန်တွေ ကျက်တာတွေနေရာကွ။ ဘယ်
သူပဲသွားသွား ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ မင်းလည်းအသိပဲ မဟုတ်
လား။ ငါ့ပါ... ငါ့ပြန်ရား... သိပ်လည်းတေးမနေနဲ့ အချိန်
ရှိတုန်း တို့ငါးရှာရအောင်”

“ငါးအတွက် စိတ်မပျစမ်းပါနဲ့ အစ်ကိုရား၊ အစ်ကို
ငါးသယ်လောက်လိုချင်သလဲ ပြော”

“သာ... ငါ့ပြန်၊ ငါးသယ်လောက်လိုချင်လဲ ဟုတ်
လား”

ကျွန် ငါ့ပြန်စကားကြောင့် ရင်တောင်တုန်သွားမိ
တယ်။ ကျွန် ငါ့ပြန်ကိုကြည့်ရင် မကောင်းဆိုးငါးများ ကပ်
နေသလားလို့ ထင်မိတယ်။ ငါ့ပြန်က လှေဝမ်းထဲက ကွန်
ကိုယူပြီး ငါးအခြေအနေကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်လှေဘေး
မှာ ထဝုန်းဝုန်းအသံတွေနဲ့ ငါးတွေ၊ ကျွန် ငါးပွက်သံကြီးတွေ
ကို ထူးထူးခြားခြားတွေ့ရလို့ ကျောချမ်းသွားမိတယ်။

“ဗွမ်း”

“ပုန်း”

“ငြား ကွန်ချက်နဲ့အတူ ထရန်းချင်းပျက်နေတဲ့ ငါးတွေ၊ ကျုပ် မီးအုပ်ဆောင်းကို ကျောကသီ မီးထွန်းပြီး ငြားကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ငြား ကွန်ချက်ထဲမှာမိနေတဲ့ ငါးကြီးတွေ။ ငြား ကွန်ကို လှေဝမ်းထဲထည့်ပြီး ရွေးနေ တုန်းရှိသေးတယ်။ ငါးပွက်သံကြီးတွေက ချောင်းထဲမှာ ဆက် တိုက်ပေါ်လာပြန်တယ်။”

“ကွန် လေး၊ ငါးချက်ဆို တော်ပါပြီအစ်ကို”

“ငြားက ကျုပ်ကိုငြားပြီး ကွန်ချက် လေး ငါး ချက် ပဲ ရှိသေးဘယ်၊ ကျုပ်လှေဝမ်းထဲမှာ ပြည့်နေတဲ့ငါးကြီးတွေ၊ ငြားက ကွန်ချက်နားပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီး ဖွာနေတယ်။ ကျုပ်လည်း လှေဝမ်းထဲ ငါးပြည်လို့ ဖွာပြန်ဖို့ လှေဦးထည့်ပြီး လှော်စိတ်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ် ချောင်းခေါ်ပြင်အနံ့ ကြည့် လိုက်တော့ လရောင်ပန်းဝါးနဲ့တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်း။ ငြားက ဆေးလိပ်ဖွာပြီး လှေဦးမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေတဲ့အဖြစ်၊ ကျုပ်လည်း ရွာဘိခြံနဲ့ရောက်ဖို့ စိတ်စောပြီး လှေကိုအာရုံစိုက်

ပြီးလျှင်အနုထွန်း...

“ငွေ”

“ပုန်း”

“အား”

“ချက်တစ်ချက် ကျုပ်လှေနှုတ်သေးဆီက ရေပွက်ကြီး ထပြီး မိကျောင်းကြီးအပြီးကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန် ဆက် တိုက်ပေါ်လာတဲ့အသံတွေ၊ ကျုပ်အံ့အားသင့်နေမိတယ်။ ပြီး ငြားကို သတိရပြီး ကျုပ် အားကုန်အော်လိုက်တဲ့အသံက ချောင်းချားထစ်ခွင် ဟိန်းသွားတယ်။”

“ငြား... မိကျောင်း... မိကျောင်း”

ကျုပ်အော်လိုက်တဲ့အသံနဲ့အတူ ချောင်းရေပြင်ထဲ မှာ တပုန်းပုန်းအသံနဲ့ ငြားအဖြစ်၊ ကျုပ် ကမန်းကတန်း လှေဝမ်းထဲမှာပါလာတဲ့ မိုန်းကို သတိရပြီး ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ လရောင်ပန်းဝါးနဲ့ မြင်နေရတဲ့ချောင်း ရေပြင်ပေါ်မှာ ပွက်ထနေတဲ့ ရေလှိုင်းကလေးက ချက်တစ်ချက် တွေ့လိုက်ရတဲ့ မည်မည်ကြီး။

ကျွန်ုပ်လည်း လက်ထဲတဖျိန်းနဲ့ လှီးချလိုက်တယ်။
 ဝှန်းဆိုတဲ့အသံကြားပေါ်လာပြီး လူးလွန်လှုပ်ရှားသွားတဲ့ လှိုင်း
 ဂယက်ကြီးတွေထဲသွားတယ်။ ကျွန်ုပ်မိတ်တွေလည်း တုန်
 လှုပ်ရောက်ချာသွားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်ုပ် ငပြားကို
 သတိရပြီး ချောင်းရေပြင်အနံ့ ခေါ်ခေါ်မိတယ်။ ကျွန်ုပ် လှေကို
 ဖြမ်းဖြမ်းလှော်ခတ်ပြီး ချောင်းရေပြင်အနံ့ ရှာကြည့်လိုက်
 တော့၊ လရောင်မှန်ထိုးခါးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့သဏ္ဍာန်၊ ကျွန်ုပ်
 လှေကိုလှော်ပြီး ချောင်းဘေးကပ်ကြည့်တော့၊ ချောင်းအသား
 က လတာခြင်မှာ လရောင်နဲ့တွေ့ရတဲ့ ငပြား။

“ငပြား”

ကျွန်ုပ် လှေပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး ငပြားကို ဖွဲ့လိုက်မိ
 တယ်။ ငပြားကိုယ်မှာ သွေးတွေ့။ ကျွန်ုပ် ကမန်အာထန်း
 ငပြားကိုထမ်းပြီး ချောင်းအသားကနေ ရွာအရောက် အပြေး
 လာမိတယ်။ ကျွန်ုပ် ငပြားတို့ ဝဲပေါ်တင်ပြီး ကျွန်ုပ်ရင်ဆိုင်နေ
 မိတယ်။ ကျွန်ုပ်ငပြားအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်ုပ်မိန်းမ
 မြရီ ‘ ဟ်လုံးလေးပိုင်ဒ်ပြီး ကြက်သေသနေ့မှာတဲ့အဖြစ်။

“မြ...မြ...ရဲ့ ဘကြီးထုံကို မြန်မြန်ခေါ်”
 ကျွန်ုပ်တားလည်းကြားအရာ မြရီ ဝဲပေါ်က အပြေး
 ဆင်းပြီး ဘကြီးထုံကို သွားခေါ်မှ ကျုပ် သတိမေ့နေတဲ့
 ငပြားကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကြည့်လေး ငပြားခန္ဓာကိုယ်မှာ
 မိတွေ့ပင်ကိုက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာကထွက်နေတဲ့သွေး။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ သောင်းမိန်းရား၊ မင်း
 တို့အဖြစ်က အသည်းထိတ်စရာတွေပါလား”

ကျွန်ုပ်မိန်းမ မြရီ အပြေးခေါ်လို့ ဘကြီးထုံရောက်
 လာပြီး ကျွန်ုပ်ငပြားအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကရုဏာခေါသနဲ့
 ပြောနေတဲ့စကား။ ပြီး . . . ပခုံးမှာလွယ်ထားတဲ့ လွယ်
 ထိတ်ကြီးထဲက ဆေးပုလင်းတွေကိုထုတ်ပြီး ဒဏ်ရာရနေတဲ့
 ငပြားကို ပြုစုနေတယ်။ ကျွန်ုပ်လည်း ငပြားအဖြစ်ကို တွေး မိပြီး
 ရင်ထိတ်နေတယ်။

“ငပြား... ငပြား”

“မိကျောင်းကြီး လာပြီ။ မိကျောင်းကြီး”

“မိကျောင်းကြီး မရှိတော့ပါဘူး ငပြားရား၊ မင်း တဲကို

ပြန်ရောက်နေတာ။ သေသေချာချာ ကြည့်ပေးပါဦး”

“အစ်ကို့သောင်းစိန်... အစ်ကို့သောင်းစိန်”

“ရှိ... ရှိ... နီးဘယ် ငပြုံးရာ၊ မင်းအနားမှာရှိတယ်”

ဘကြီးထုံက ကယောင်ကတင်းပြောနေတဲ့ ငပြုံး

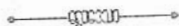
ကိုကြည့်ပြီး အေးစာစိစွက်တိုက်လိုက်မှ၊ ငပြုံး သတိရသွား
တယ်။ ပြီး... ကျွမ်းကို ကြည့်ပြီး... ”

“ကျုပ်... အစ်ကို့အတွက် စိုးရိမ်လိုက်ရတာ
အစ်ကိုရာ”

“အေး... မင်းကသာ မင်းအစ်ကို့ သောင်းစိန်
အတွက် စိုးရိမ်နေ၊ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ
ဦး”

ဘကြီးထုံကကားကြားမှ ငပြုံး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပြန်ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေဟန်တူတယ်။ ကျွမ်းလည်း ကျွမ်းနဲ့
ငပြုံး တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ မိကျောင်းကြီးအဖြစ်ကို စဉ်းစားလို့မရ
နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။

“သောင်းစိန်... မင်းဆို့ မိကျောင်းကို သေသေ

ချာချာ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

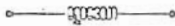
“ကျွမ်း ငပြုံးတို့ မိကျောင်းရိုက်ပြီး ရောင်းထဲမှာ
ထွဲနေတုန်း၊ ကျုပ် မှိန်းနဲ့ သေသေချာချာထိုးခဲ့တာပဲ ဘကြီး
ထုံ၊ ကျွမ်းလည်း ရောင်းရိုးမြောင်းရိုးအနံ့ ငါးဖားရှာလာတာ
ဘကြီးထုံလည်း အသိပဲ၊ မိကျောင်းကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

ဘကြီးထုံက ကျုပ်ကကားကိုကြားပြီး စဉ်းစားနေ
ဟန်တူတယ်။ ပြီး... ငပြုံးကိုကြည့်နေတယ်။ ငပြုံးက ကျုပ်
ကိုကြည့်ပြီး... ”

“မိကျောင်းက မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့မှာနေတာ
အစ်ကို”

“ဘာ... ငပြုံး၊ မိကျောင်းက မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့
မှာနေတာ ဟုတ်လား”

ဘကြီးထုံပင် ငပြုံးပကားကြားလို့ တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ဒါဆို ကျွမ်းအဖေ ကိုစိုးထင် မဆယ်ဂလိုင်
ကွေ့မှာ မိကျောင်းဆွဲခံရတာ အမှန်ပဲလား။ ကျွမ်းတွေ့မိသွား
တယ်။

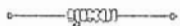
“ခတ်တယ်ကွား အဝလည်း ဒီအရပ်မှာနေတာ
ကြာပါပြီ။ မိကျောင်းရှိတယ်ဆိုတာ ထပ်ခါမှ မကြားခဲ့ဘူး။
ကေဋ္ဌ မင်းတို့ကို ဝိဇ္ဇာပညာပြောတဲ့က ခြောက်လှန်ပြတာဖြစ်
မယ်ထင်တယ်။ ရတနာသုံးပါးတို့တော့ မေမုကြပါနဲ့”

ဘကြီးထုံကားကြောင့် ကျုပ်တောင် အဝေထဲဖြစ်
သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မှိန်းနဲ့ထိုးခဲ့
တဲ့ မိကျောင်း။ ခု . . . ဘကြီးထုံကိုယ်တိုင်က တျပ်နဲ့ပြေး
မိကျောင်းနဲ့ကြုံခဲ့တာတို့ ယုံကြည်ယန် မတူသူး။ ဘကြီးထုံ
ထင်နေတာ သိခဲ့တော့

“ကဲ . . . နောက်ဆို သတိပီနီယနဲ့ ငါးရှာအာရှာကြ
ကွား၊ ဒါပေမယ့် ရောင်းချားကိုတော့ သတိထားသွား သောင်း
မိန့်”

“ဘကြီးထုံလို့လဲ အဘထုံ”

“ဟ . . . ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ အဲဒီရောင်းဖျားက ဝိဇ္ဇာ
အော်သံတွေ မကြာခဏ ကြားရတတ်တယ်ကွာ”
ဘကြီးထုံက ကျုပ်ကို စိတ်မချနိုင်သည့်အလား

ပြောပြီး အေးဒေါလိပ်ကြီးကို မီးညှိပြီး ဖွာရှိုက်နေတယ်။
ပြေးက မိကျောင်းဆီကတော့အော်ရာကြောင့် အိပ်ရာထဲမှာ မှိန်း
နေတယ်။

“မင်းတို့အဖြစ်က သေကောင်ပေါင်းလဲ အဖြစ်တွေ
ပါလား သောင်းစိန်ရာ။ ဒီအတိုင်းဆို ပြေးနဲ့မင်းက သေရွာ
ပြန်လို့ ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဘကြီးထုံ၊ ကျုပ်လည်း ပြေးက
ရောင်းချားမှာ ငါးရမယ်ဆိုလို့ အရဲစွန့်ပြီးလိုက်သွားခဲ့တာ။
အခြေမှာတွေ့တာပဲ ဘကြီးထုံ၊ ကျုပ်တောင် မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်မိတယ်။ ပြေးတို့ မိကျောင်းအပြီးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်တာ။
အသည်းတုန်ထုတုန်စရာအဖြစ်ပဲ”

“ပြောစမ်းပါဦး ပြေးရာ၊ မင်းက မိကျောင်းဆွဲဖုန်း
သိလား”

“သိတယ် ဘကြီးထုံ၊ ကျုပ်ကို မိကျောင်းအပြီးနဲ့
ရိုက်ချတော့ သတိမပြတ်သူး။ ကျုပ်လည်း ရေထဲရောက်
မရာ ကျပ် မိကျောင်းတိုက်ထားတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်

ဘေးမှာ မည်းမည်းကြီး၊ တွေးပြီး မကြာဘူး။ ဒီကျောင်းကြီး ထွက်ပြေးသွားတာပဲ။ ကျုပ်လည်း မကြောက်လန့်ပြီး ရောင်း ကမ်းဘက်ကို တူးခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားပြီး ဘာမှမသိတော့ဘူး။

ငြေးစကားကြားမှ ကျုပ် ရောင်းချောင်းရောက်ခဲ့ တုန်းက ငြေးခဲးမှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့စကား ကို ကျုပ် အလိုလိုသတိရသွားမိတယ်။ ကျုပ်တွေ့မိရင်း ငြေးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူ့ကြီးထုံပြောသလို ငြေး ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့တဲ့အဖြစ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိခဲ့ဘူး။

“ကဲ ... ငြေးလည်း ဆေးဝေဟက်ပြီး အနားယူ လိုက်ဦး”

သင်္ကြာထုံက ငြေးကို စိတ်မချော့နဲ့နဲ့ပြောပြီး လွယ်အိတ်ထဲက ဆေးဝေပစ္စည်း ဖြန့်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း ငြေးကိုကြည့်ပြီး မေးသင့်၊ မမေးသင့် စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျုပ်မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီကောင်ငြေးအဖြစ်က ကြာ

လျှင်မလွယ်။ ခုပဲ ကျုပ်နဲ့ငါးရာရင်း ငြေးကို စိကျောင်းဆွဲ ဝံ့ရတဲ့အဖြစ်က ရွာမှရှာဖွေဖြစ်နေတာ။

“ငြေး သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ် အစ်ကိုရ။ အစ်ကိုကြောင့် ကျုပ် အသတ်မသေခဲ့တာ။ အစ်ကိုဘို ကျုပ် ဘယ်လိုကျေးဇူး ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူးကွာ။ မင်း အသက်တိုကယ်နိုင်ခဲ့လို့ အစ်ကို ဝမ်းသာနေတာ။ နောက် မုတ်ကစပြီး မင်း ငါးပရူာနဲ့တော့ ငြေး၊ အစ်ကို မင်းကို ပိတ်မချဘူး”

“ဒါတော့ မတားပါနဲ့ အစ်ကိုရ။ ခု... ကျုပ်ဖြစ်သွား တာက တိုက်ဆိုင်သွားလို့ပါ။ ကျုပ် ငါးပရူာရင်မဖြစ်ဘူး အစ်ကို။ ကျုပ် ငါးရှာမှ သူ့နဲ့တွေ့မှာ”

“ငြေး... မင်း ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ။

သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ အစ်ကို့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”
ကျုပ် မရမက မေးတာတောင် ငြေး အတော်နဲ့

မမြေဘူး။ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီးနေတာ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ကလည်း စက်သားလား။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းသမားဆိုတော့ ငပြူးပြောတဲ့စကားထဲက သူဆိုတာ ကျုပ်အတွက် ဘဝင်မကျစရာဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။

“အစ်ကို့ကိုပြောစမ်းပါ ငပြူးရာ။ အစ်ကို့သိမှ ရန်သူလား။ ပိတ်ဆွဲလားဆိုတာ ခွဲခြားလို့သိမှာပေါ့။ မင်းမပြောလို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အစ်ကို ရင်ကျိုးအောင်ခံစားရမှာကွ”

ကျုပ်ရင်ထဲက ငပြူးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိတဲ့ သောကစကားတွေကိုကြားပြီး ငပြူး ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်လေးစဲနေရာတယ်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ကျုပ် ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောဘူးလို့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဖြက်ထားခဲ့တာ ကြာပြီ အစ်ကို။ မပြောရင် ကျုပ်အမြစ်ကို ဘယ်သူမှ ယုံနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ဟိုဘဝကလာခဲ့တဲ့သူပဲ အစ်ကိုသောင်းစိန်”

“မင်း . . . မင်းက ဟိုဘဝကလာတဲ့သူ”

ကျုပ်တောင် ငပြူးစကားကို ကြားရလို့ အတော်ကြီး အံ့ဩသွားမိတယ်။ ကျုပ် ငပြူးကိုကြည့်ပြီး ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက်ဖြစ်သွားမိတယ်။

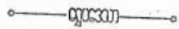
“အစ်ကိုက ကျုပ်ပြောတာကို မယုံဘူးနဲ့တူတယ်။ ဟောဒီမှာကြည့် အစ်ကို”

ငပြူးက အိပ်ရာထဲက ထပြီး သူဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို ဟပြတယ်။ ငပြူးရင်ဘတ်မှာ ဒဏ်ရာလိုလိုအတွက်ကြိုး၊ ကျုပ် ငပြူးနဲ့နေလာတာ ကြာပြီ။ ကျုပ်ပဲ သတိမထားမိလို့ဘဲလား မသိဘူး။ ငပြူးပြမှ ကျုပ်သေသေ ရာရာကြည့်မိတာ။

“မင်းရင်ဘတ်က ဒဏ်ရာကြီးပါလား ငပြူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ဒီဒဏ်ရာကို တွေးမိတိုင်း ကျုပ် ဟိုဘဝကအဖြစ်ကို မမေ့နိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဒါဆို ဒီဒဏ်ရာက ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ ငပြူး”
ကျုပ်အမေးစကားကြောင့် ငပြူး မျက်ရည်လေး

ဝဲပြီး စဉ်းစားနေဟန်တူတယ်၊ ပြီး ... ဖြည့်ဆည်းတဲ့ကော၊ နဲ့ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ...

“ခင်လှရီကြောင့်ပေါ့ အစ်ကို့ရယ်၊ ခင်လှရီကြောင့်

ပေါ့”

ခင်လှရီအဖေ နှစ်ယောက်

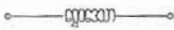
ခင်လှရီဆိုလို့ အထင်တော့ မသေးလိုက်ပါနဲ့။ ခင်လှရီဆိုတာ ကျွန်တို့ မှည့်မတန်းရှာချိ တွင်းတောင်ကိုင်၊ ပန်းတောင်ကိုင် အလှပဝေး။ သူ့အဖေ သေ့ပိုင်တစောင်း... နဲ့ ထိုက်က နယ်နယ်ရရပဟတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ သူ့ကြီး၊ ခင်လှရီအဖေ မနန်းရွှေဆို လှပလှပ၊ ချောမွေ့ချော။ သေ့ပိုင်တစောင်းသနန်းထိုက်ဆို မနန်းရွှေထိုက် ငိုသားမတတ်ချစ်တာ တစ်ရွာပဲ။ အသိ၊ ပြီး ... ရှာမှာဆို သိတ်သိတ်ကြည့်သူဌေး စာရင်းဝင်တွေ။

အဲဒီ သူ့ကြီး သေ့ပိုင်တစောင်းသနန်းထိုက်နဲ့ မနန်းရွှေထိုက်မှာ ရှားရှားပါးပါးမွေးလာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသမီး ခင်လှ

မိုး လှကလည်းလှ၊ ဧရာကလည်းဧရာဆိုတော့ ဘာတစ်ခုမှ အပြင်ပြောစရာတစ်ကွက်မှ မရှိတာ။ ခက်နေတာက ကျုပ်။ ကျုပ်မိဘတွေဆိုတာကလည်း တစ်ယောက်တည်းမွေးလာ တဲ့ကျုပ်ဆို ဖူးဖူးမှတ်ထားခဲ့တာ။

ဒါကြောင့်လား မသိဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ဆိုးမှဆိုး။ ကျုပ်ရွာမှာဆို အကြောက်ဆုံးဆိုလို့ ရှာဦးကျောင်းဆရာ တော်နဲ့ သူကြီးသျှောင်တစောင်းသန်းထိုက်ပဲ ရှိတာ။ သူကြီး သျှောင်တစောင်း သန်းထိုက်ကလည်း လက်သံပြောင်သ လား မမေးနဲ့။ ကျုပ်သေရာပါအထိ ကြောက်ခဲ့တာ။ ကျုပ် မကြောက်ဘဲ ရှိဖိုမလားဗျာ။ တစ်ည ကျုပ်နဲ့ ခနတ်သားကို ကိုဇော် အရက်သောက်ဖို့ အမြည်းမရှိလို့ ကြက်သွားဇိုးတာ။ ကျုပ်နဲ့ ခနတ်ကိုကိုဇော် သွားဇိုးမိတဲ့ကြက်က အပျိုကြီး ဒေါ်ဝေအိမ်က ကြက်ဖြစ်နေတာ။

ကျုပ်လည်း မူးမူးနဲ့ဆိုတော့ မသိဘူး။ ဟိုကောင် ခနတ်ကိုကိုဇော်ခေါ်လို့ တွေ့တဲ့အိမ် ကြက်ဝင်ဇိုးမိတာ။ အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ကိုကိုဇော် ကြက်သားဟင်းရက်ပြီး အရက်နဲ့မြည်းလို့

ဖိမ်ကျနေတုန်းရှိသေးတယ်။ သူကြီးသျှောင်တစောင်းသန်း ထိုက်လာတာတောင် ကျုပ်မသိဘူး။

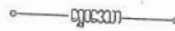
“ဟေ့ကောင် ငတိုး... မင်းတို့ ဘာတွေနဲ့ အရက် မြည်းနေကြတာလဲ”

“ကြက်... ကြက်သားလေ ကိုထူး။ ဘာလဲ ကိုထူး အရက်သောက်မလိုလား။ လာချဗျာ။ အမြည်းက ကြက်သား ပဲရှိတယ်။ အရသာရှိလို့က်တာ”

ကျုပ် အရက်မူးမူးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကိုထူး။ ကိုထူး ဆိုတာ သူကြီးသျှောင်တစောင်းသန်းထိုက်ရဲ့ တပည့်ရင်း။ ကျုပ်က အရက်သားဆိုတော့ ကိုထူးနဲ့ ခွက်ပုံးချနေတာ။

“ငတိုး... သူကြီး... သူကြီးပါလာတယ်”
ကိုထူးဝကားကြောင့် ကျုပ်သောက်မယ့် အရက် ခွက်တွေ လွတ်ကျသွားမိတယ်။ ကျုပ်တလည်း ကမန်း ကတန်း ထပြေးပယ်အလုပ်။

“ငတိုး... မင်း သယ်လို့မှ ပြေးမလွှတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား။ ဒါဘာလဲ ကြည့်စမ်း”

အောင်မြင်စေနိုင်ညားတဲ့ သူကြီးသျှောင်တစောင်း
 သန်းတိုက်ရဲအသံကြီးနဲ့အငှေ့ ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူကြီး
 လက်ထဲက နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးနဲ့ ချိန်ထားတာက တျပ်
 ရင်ဝ။ ကျုပ် သောက်ထားမိတဲ့ အရက်နဲ့ကြက်သားအမြည်း
 တောင် ဘယ်ပျော့...ကသွားမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျုပ် အလို
 လို ကြောက်စူးတွေတုန်နေမိတယ်။

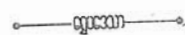
“ငတိုး... မုန်မှန်ပြောစမ်း။ ပင်း အရက်နဲ့ပြည်ခွီ
 ခိုးလာတဲ့ကြက်က ဘယ်ကကြက်လဲ”

“ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဧစာလင်းဦးရဲ့ကြက်။ ကြက်ပါ
 သူကြီးရယ်။ သူကြီးမယ့်ရင် ကိုကိုဖော်ကို မေးပြောပါ”

“ဘာကွ”

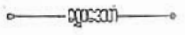
“ကြောက်မိပြီ သူကြီးရယ်။ နောက်မခိုးနဲ့ဆို မခိုး
 တော့ပါဘူး။ ရကြက်က ဟို... ဟို အပျိုကြီးဒေါ်ခေရဲ့ကြက်
 ပါ။ အဲဒါ ကိုငတိုးက အရက်နဲ့ကြက်သားပြည်းချင်တယ်
 ဆိုလို့ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ခိုး... ခိုးပေးတာပါ”

သူကြီးသျှောင်တစောင်းသန်းတိုက်ရဲ့ အသံနဲ့

အဘူ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ပေါ်လာတဲ့ ဖော်ကောင်ကို
 ကိုဖော်ရဲ့ တုန်တုန်သင်သင်အသံ။ ဒီတော့မှ ကျုပ် မျက်လုံး
 ဖြူးသွားမိဘယ်။ ကျုပ်မျက်လုံးမပြူးဘဲ ရိုပုံမလာ။ အပျိုကြီး
 ဒေါ်ခေဆိုတာ သူကြီးမသျှောင်တစောင်းသန်းတိုက်ရဲ့ နှမတစ်
 ငမ်းကွဲဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့ကိုကိုဖော် သူကြီးအိမ်အောက်မှာ
 တစ်ညလုံး ခြေထိတ်အခတ်ခဲရတဲ့အဖြစ်။

အဲဒီကတည်းက တျပ်မိဘတွေဆို ကျုပ်ကြောင့်
 ရက်လွန်းလို့ ရွာထဲတောင် မျက်နှာပြေခံရဘူး ပြီးတော့ ကျုပ်
 တို့သာအဖြစ်က ရွန်ခိုတာ။ ကျုပ်လည်း မထူးဘူးဆိုပြီး ကျုပ်
 လူခိုက်ဘရွေတို့နဲ့ ပေါင်းခဲ့တာ။ လူခိုက်ဘရွေဆိုတာ တစ်
 နယ်လုံးကြောက်ရတဲ့ စားပြုလူမိတ်၊ ဒါပေမယ့် ဘရွေက
 တားပြုလူခိုက်သာဆိုတယ် လူခိုက်လို့မထင်ရဘူး။ လူပုံက
 ခွဲ...ခွဲ... အပြေက ကောင်းမှကောင်း။ ပြီးတော့ မိန်းမချော
 ချောတဲ့သူ။ ဒါပေမယ့် လူခိုက်ဘရွေကို သွားမစမ်းနဲ့
 သေနတ်ပစ်ကျင်လည်တာ။ ကျုပ်လည်း လူခိုက်ဘရွေအဖွဲ့
 ဝင်ဆိုပေမယ့် သူများထက်သာတယ်။

ကြည့်လေ။ လူခိုက်ဘရွေ့လို ကျွဲက သေနတ်ပစ် တဲ့နေရာမှာ မကျင်လည်တာ။ ဓားပစ်ဆို စမ်းချင်တာစမ်း။ ဒါကြောင့် ကျွဲ လူခိုက်ဘရွေ့အဖွဲ့မှာ ဓားငတိုးလို့ နာမည်ရ ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ကျွဲ ဓားငတိုးလို့နာမည်ရခဲ့ပေမယ့် ကျွဲ ရင်ထဲမှာ တစ်နေ့မှမမေ့တာက ခင်လှရီ။

ခင်လှရီက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွဲနဲ့ကစား ဖက်ဆိုတော့ ခင်လှရီက ကျွဲပေါ် ခင်သား။ စက်နေတာက ကျွဲပဲ။ ကျွဲက အရက်သမားတောင် မကဘူး။ ခုဆို ဓားပြ ဖြစ်နေတာ။ တစ်နေ့ ကျွဲ ရွာကို ပုန်းလျှိုးကျယ်လျှိုး ပြန်ခဲ့ တုန်း... ကျွဲအတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဖြစ်သွား ခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွဲ ခင်လှရီကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့ တာ အကြိမ်ကြိမ်။ ဒါပေမယ့် ခင်လှရီရဲ့ အကြည့်မိမ်းမိမ်းနဲ့ ပြင်းပယ်ခဲ့တဲ့ စကားသံ။ ကျွဲ ခင်လှရီကိုတွေ့မိရင် အလိုလို ဒေါသထွက်သွားမိတယ်။ ကျွဲ ခင်လှရီအပေါ်မှာ အသက် မကချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်လှရီသိပါတယ်။ ခုလို ကျွဲအပေါ်

မိမ်းမိမ်းကားကားရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွဲမှမထင်ခဲ့ဘဲ။ ခုလည်း ကျွဲနဲ့လူဖိုက်ဘရွေ့ ဓားပြတိုက်တဲ့ ရွေ့တွေက နည်းမှ ပနည်းဘူး။ ဒါတွေကို ကျွဲစုနေတာက ခင်လှရီအတွက်။ အဲဒီည ကျွဲ ခင်လှရီနဲ့တွေ့ပြီး ကျွဲ ခေါ်လာမိတယ်။ ကျွဲ အဖြစ်ကိုသိလိုက်တဲ့ ခင်လှရီ။

“ငတိုး... နင်က ကျေးဇူးကန်းလိုက်တာပေါ့လေ။ အေး... ငါ့အသက်သာ အသေခံမယ်။ နင့်လို ဓားပြသူနိုးက ငါ့ရဲ့ပစ္စည်းကို မရဘူးမှတ်လိုက်ပါ”

“ဒီမှာ ခင်လှရီ။ နင် ငါ့ကို ချစ်ချစ်၊ မချစ်ချစ် နင့်ကို ငါ့ရရင်တော်ပြီ”

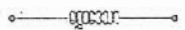
ကျွဲစကားလည်းကြားရော ခင်လှရီလေ ချိုးပွဲချင့် လိုက်တာ။ ကျွဲကို ဓားပြပြောပြော၊ သူနိုးပြောပြော။ ကျွဲ ရင်ထဲမှာ အနစ်နစ်၊ အလလ ကြိတ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ခင်လှရီ။ ကျွဲ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျွဲစုထားတဲ့ ရွေ့ထည်တွေ။ ကျွဲ ခင်လှရီကို အပါပေါ်ပြီး ကွင်းထဲက ထဲ လေးတစ်ထဲမှာ အနားယူလိုက်မိတယ်။

ခုအချိန်ဆို သူကြီးသေဆုံးတစ်ခါလေးသန်းတိုက်နဲ့
ဒေါ်နန်းရွှေ ခင်လှရီအတွက် ပဋာပြုလူးဖြစ်နေမှာ မလွဲဘူး။
ကျုပ် တာသိမ့်သိမ့်ငိုရိုက်နေတဲ့ ခင်လှရီကို ကြည့်လိုက်မိ
တယ်။

“မငိုပါနဲ့ ခင်လှရီရယ်။ နင့်ကို ငါငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက ချစ်ခဲ့တဲ့သူပါဟာ။ ဟောဒါ ရွှေထည်တွေက နင့်
အတွက် ငါရထားခဲ့တာပါ”

“နင့်စကားကို ငါကြားချင်ဘူး ငတိုး။ ငါ ဘယ်ဘဝ
ရောက်ရောက် နင့်ကိုမကျေဘူးဆိုတာ နှင် ဝှံ့ခွဲခြံပြုမှတ်ထား
လိုက်ပါ”

အဲဒီညက ကျုပ်လည်း ခင်လှရီအတွက် အရက်မူး
မူးနဲ့ တဲပေါ်မှာ အိပ်နေမိတယ်။ ကျုပ်အိပ်မက်ထဲမှာ ခင်လှရီ
ရဲ့ငိုရိုက်သံသဲ့သဲ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရုထားတဲ့ ရွှေထည်တွေ၊
ကျုပ်ဘဝမှာ ဘာလိုသေးလဲ။ ကျုပ် အပျော်လွန်ပြီး ခင်လှ
ရီနဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဘယ်အထိ အိပ်မက် မက်နေစဉ်း
မသိဘူး။

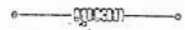
“ခိုင်း... ခိုင်း”
ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ သေနတ်သံနဲ့အတူ ကျုပ်
အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးပြီး ခင်လှရီကို အမှတ်ရမိပြီး
ကျုပ် စိုးရိမ်ဘွားမိတယ်။

“ခင်လှရီ... ပြေး... ပြေး”
“ဟား... ဟား... ဟား”

ကျုပ် သေနတ်သံနဲ့အတူ ခင်လှရီအတွက် စိုးရိမ်
ပြီးပြောနေတုန်း။ ကျုပ်ကြားလိုက်ရတဲ့ ရယ်သံ။ ကျုပ်ကို
ကျည် ကြည့်လိုက်တော့ ကျည်ရင်ဝမှာ စီးကျနေတဲ့သွေး။ ပြီး
ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး သဘောကျကျရယ်နေတဲ့ လူခိုက်
တစ်ဦး။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ စားငတိုး၊ မင်းကိုမင်း
လည်လှူငြိလို့ အောက်မေ့နေတာလား။ ဘယ်မှာလဲ ငါ့မိတ်
ရွှေတွေ”

“ကျုပ် မသိဘူး... ကျုပ် သိဘူး”
“ခိုင်း”

၇၆

မန့်ခင်းထန်

နောက်ဆုံး ကျွန်ကြားလိုက်ရတဲ့ သေနတ်သံတစ်
ချင်းနဲ့အတူ ကျွန်မျက်စိထဲမှာ ဝိုးတဝါးမြင်နေရတဲ့ ခင်လှရီ၊
ပြီး... ကျွန်ဖွတ်ထားခဲ့တဲ့ ရွှေထည်တွေ၊ နောက် ကျွန်
ကျွန်။

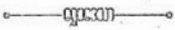
ငပြူးရဲ့စကားသံက တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင်သွား
တယ်။ ကျွန်လည်း ငပြူးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကြည့်
လေ။ ဘဝဟောင်းကအဖြစ်တွေကိုသိနေတဲ့ ငပြူးအဖြစ် က
အံ့သြစရာ။

“ဒါဆို... ဟိုဘဝ ဓားတိုက်က မင်းပေါ့ ဟုတ်လား
ငပြူး”

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုသောင်းမိန့်။ အဲဒါအဖြစ်
တွေကိုပြန်တွေးမိတိုင်း ကျွန် နောင်တရလို့မဆုံးနိုင်အောင်
ဖြစ်ခဲ့မိတယ်အစ်ကို။ ခင်လှရီသာရှိရင် ကျွန် တောင်းပန်ချင်
လိုက်တာ အစ်ကိုရာ”

“ခင်လှရီက ဘာဖြစ်လို့လဲ ငပြူး”

“ကျွန် အရင်ဘဝက မကောင်းမှုတွေလုပ်ခဲ့တဲ့

အကျိုးပေးကြောင့်လား မသိဘူး။ ကျွန် ခုဘဝမှာ ရုပ်ရည်
လိုခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ခင်လှရီ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ ကျွန်ကြောင့်။
အဲဒါကြောင့် ကျွန် ခင်လှရီကို ရွှေထည်တွေပေးချင်တယ်”

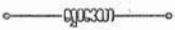
“သိပ်လည်း အစွဲအလမ်းမထားပါနဲ့ ငပြူးရာ။
မင်းနဲ့ခင်လှရီ ဘဝတွေကခြားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ အစ်ကို
သိချင်တာက မင်း မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့မှာ ရွှေထည်တွေဆို
တာ မင်းအရင်ဘဝက ရွှေထည်တွေလား ငပြူး”

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကို။ ကျွန်မှတ်မိတာက
ကျွန်ရွှေတွေကို ဂလိုင်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရ ဖွတ်
ထားခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန် ခဏခဏ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာ
က မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ အစ်ကို”

“ကဲ... ကဲ... ငပြူး။ ဘုရားရှိခိုးပြီး မေတ္တာဖို့ ကွာ။
မကောင်းတဲ့ အတိတ်ဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးတွေ ပသွား အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို”

ကျွန်လည်း ငပြူးကိုပြောပြီး တဲပေါ်ကနေ ချောင်း
ရေကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ချောင်းရေပြင်က ဘာမှမဖြစ်

သလို တသွင်သွင်စီးဆင်းနေဆဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ
ဘဝင်မကျဖြစ်မိတာက ငပြု အဖြစ်ဆန်း။ ကြည့်လေ။
အရင်ဘဝက ဓားပြအဖြစ်၊ ပြီး . . . ငပြုပြောပြောနေတဲ့
ရွှေထည်တွေ၊ ငပြု၊ အိပ်မက် ဂဏဂဏမက်ရင် တွေ့ခဲ့တဲ့
မိန်းမ၊ ဒါဆို ဒီမိန်းမက ငပြုပြောတဲ့ ဘဝဟောင်းက ခင်လှ
ရိလား။

မင်းသိန်း

— မင်းသိန်း —

မင်းသိန်း

“ငပြုပြောတဲ့အတိုင်းဆို ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာများ
တယ်ကွ။ ဘကြီးသိသလောက်ဆို ဟိုတုန်းက မဆယ်ဂလိုင်
ကွေ့နှုတ်ရာမှာ ငါးရှာစာကျာတဲ့သူတွေ ရွှေစ၊ ငွေစတွေ ရခဲ့ဖူး
တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အဘ သိမ်းထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းလေးရှိသေး
တယ် သောင်ဆိန်”

သကြီးထုံက ကျုပ်ပြောတာကို သတိရပြီး သူး
ကလေးနဲ့ထည့်ထားတဲ့ ကျောက်ကလေးကိုထုတ်ပြီး ပြ
တယ်။ ကျုပ် အိမ်ကျောက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားမိ
တယ်။ သကြီးထုံ ကျုပ်ကို ထုတ်ပြတဲ့ကျောက်က ကျောက်
အနီလေး၊ ထူးထူးခြားခြား တောက်ပနေတာ။

— မင်းသိန်း —

“ဒီကျောက်တစ်အတော်ကို ထူးပါလား ဘကြီးထုံ”

“ဟုတ်တယ်... သောင်းစီနီ။ ဘကြီးလည်း အဲဒီ
ကျောက်နီလေးကိုရခဲ့တုန်းက အိမ်မက်တွေ ထူးထူးခြားခြား
မက်ခဲ့တယ်”

ဘကြီးထုံကားကြောင့် ကျုပ်အိုဩသွားမိတယ်။
ပြီး ကျောက်နီလေးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။

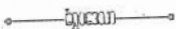
“ဘကြီးထုံက ဘယ်လိုအိမ်မက်တွေ မက်ခဲ့တာ
လဲ”

“ဒီလို... သောင်းစီနီရဲ့ ဘကြီး မဆယ်လိုင်တွေ
မှာ ငါ့ရှာရင်း တော့ဘန်လေးကိုရပြီး ထူးထူးခြားခြား တစ်ည
လုံး အိပ်လို့မရခဲ့ဘူး”

“ဟာ... ဘာခြံရံလို့လဲ ဘကြီး”

“ဘကြီးနေတဲ့ရွာရင်းဘေးဘေး တိတလေးမှာ နေ
ဝင်ဖျိုးဖျက်တည်းက မိစ္ဆာအော်သံတွေကြားရတာပဲ သောင်း
စီနီ”

ဘကြီးထုံတားကြောင့် ကျုပ်စိတ်ထဲ လန့်သွားမိ

တယ်။

“ညည်းသံကြီးတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်းကြားပြီး
ဘကြီးထုံကို ကိုင်လှုပ်နေလလို တသိန်သိန်တုန်ခါနေတာ။
ဘကြီးလည်း လန့်ပြီး ပရိတ်တွေရွက်နေမိတယ်။ အတော်
ကြီးကြာမှ တဲပေါ် သဲတွေနဲ့ပေါက်လိုက်တဲ့ တရောရော
အသံတွေကြားပြီး ဘကြီး မေတ္တာမပြတ်ပို့နေမိတယ်။ မိစ္ဆာ
အော်သံကြီးတွေ မကြားရတော့ဘူး။ ဘကြီးလည်း တဲကိုပယ်
ပြီး ကိုဘမောင်ထံကို သွားအိပ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုဘမောင်ကို
ဘကြီးအဖြစ်အပျက်ပြောတော့”

“ငမ့်... ငင်းရဲ့အဲထဲ့ပစ္စည်းက မိစ္ဆာပစ္စည်းတွေ။
မသန့်ဘူး ဖြန့်ထားလို့ပြောတယ်။ ဘကြီးလည်း လန့်သွားမိ
တယ်။ ခင်မနေတာက အဲဒီကျောက်တစ်လေးကို ဖြန့်ထားဖို့
ကြောက်နေမိတယ်တူ။ အဲ... အာဘ အိပ်ပျော်သွားတော့
မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတွေ့တယ်။ ရှိကိပိုပြီး ကျောက်ကိုဖြန့်
တောင်းတာ ဘကြီးလည်း အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး ကြောက်
သွားမိတယ်။ ဘကြီးလည်း မထူးဘူးဆိုပြီး အိပ်မက်ကို မယုံ

တစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နဲ့ အဲဒါကျောက်ကလေးကို အဲဒီဂလိုင်
တွေမှာ ပြန်ချထားခဲ့တယ်”

ဘကြီးထုံကပြောရင်း စကားပြတ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်
ကို မီးညှို့ပြီး ဖွားနေတယ်။ ကျုပ် ဘကြီးထုံကိုကြည့်ပြီး အထူး
အဆန်းဖြစ်နေမိတယ်။

“အ... နောက်ည ဆက်ပြီး ဘကြီးကို အိပ်မက်
ဆက်ပေးတယ်။ ဘကြီးက ကတိတည်လို့ နောက်နေ့ တစ်
ယောက်တည်းလာပါဆိုလို့ ဘကြီးလည်း သွားတော့ ...
ဟောဒီ ကျောက်နီလေးနဲ့ ရှေ့တွေ့ရခဲ့တာပဲ။ ဘကြီးလည်း
ရှေ့တွေ့ရောင်းပြီး မကျွတ်မလွတ်တဲ့ အဲဒီမိန်းမကိုမှန်းပြီး
အမျှအတန်းဝေခဲ့တာပဲ သောင်းစိန်”

ဘကြီးထုံက မဆယ်ဂလိုင်တွေ့ကာ ထူးထူးခြားခြား
ရခဲ့တဲ့ ကျောက်နီလေးအဖြစ်ကိုပြောပြလို့ ကျုပ် ငပြူးအဖြစ်
ကို အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။

“ဘကြီးပြောတဲ့အတိုင်းဆို ငပြူး ဘဝဟောင်းက
သူ့ထားခဲ့တဲ့ ရှေ့တည်တွေနဲ့အတူ အဲဒီမဆယ်ဂလိုင်တွေ့မှာ

မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်နဲ့တူ
တယ်”

“အင်း... နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာဆိုတော့ ကံသေကံမ
ပြောလိုတော့မရသေးဘူး သောင်းစိန်။ ငပြူးအခြေအနေ
ကိုကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငပြူးကို ဂရု
စိုက်ပါ သောင်းစိန်ရာ။ သူ့မိဘတွေရှိတာတောင် မင်းကို
အစ်ကိုလို လွှတ်ခင်နေတာက ထူးခြားနေတာကွ”

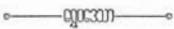
ကျုပ်လည်း အဘထုံနဲ့ စကားကောင်းနေမိတယ်။
ကျုပ်တဲပြန်တော့ အတော်ကြီးမှောင်နေပြီး ကျုပ်လည်း လိုရ
ပည်ရ ဘကြီးထုံဆီက လှံကိုယူပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ပြန်
လာမိတယ်။ ကျုပ်ပြန်တော့ တစ်ကွင်းလုံး ညအမှောင်ရုံးနေ
လို့ ဘာဆိုဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။ ခက်နေတာက
ဘကြီးထုံတဲနဲ့ ကျုပ်နေတဲ့ မျောင်းကမ်းမဘေးကလေးက လယ်
တစ်ကွင်းကျော်ကျော်ခြားတာ။ လမ်းမှာ ရေရှင်းလက်တက်
တွေက သုံး လေးခုရှိတာ။ ကျုပ်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
အလင်းရောင်ကိုအားကိုးပြီး ပြန်လာရင်း လမ်းတစ်ဝက်

ချောင်းလက်တက်အရောက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံတွေ။

“ဗွမ်း... ဗွမ်း”

လှမ်းနေတဲ့ ကျွပ်ခြေလှမ်းတွေတောင် အလိုလို ရပ်သွားမိပြီး ကျွပ်လန့်သွားမိတယ်။ ထူးထူးခြားခြား ချောင်းလက်တက်ဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့အသံ၊ ကျွပ်တွေ့မိတာက ငါးရှာတဲ့ ဒေါင်းချောင်းက ငထွန်းတို့ အောက်မေ့ပြီး ကျွပ်လက်ထဲက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးကြည့်တော့၊ ချောင်းလက်တက်ထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဗွမ်းဗွမ်းဆိုတဲ့ ငါးပက်သံက ဆက်တိုက်ကြားနေရတာ။ ကျွပ်လက်ထဲက အသံပေါ်လာတဲ့လိုက် ကျွပ်ကျွပ်ပါအောင်ကိုငိုပြီး အသံကြားနေတဲ့ ချောင်းလက်တက်ဆီကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးပြီး လာမိတယ်။

ကျွပ် ချောင်းသေးလည်းရောက်ရော တွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းက မယုံနိုင်စရာ။ ကြည့်လေ၊ ချောင်းထဲမှာ ကုန်းကုန်းကြီးနဲ့ ကျွပ်ကိုကျောပေးပြီး ငါးပက်နေတဲ့ လူတစ်

လူထူးလူဆန်း

ယောက်၊ ကျွပ် ချောင်းထဲမှာ ကုန်းကုန်းကြီးငါးပက်နေတဲ့ လူကိုတွေ့လိုက်ရလို့ ဟာခနဲအသံထွက်သွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွပ်လည်း အဖော်ရပြီဆိုပြီး အသံပြုလိုက်မိတယ်။

“ငါး ရလားဗျို့”

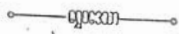
“အင်း”

ကျွပ်မေးသံနဲ့အတူ အဲဒီကုန်းကုန်းကြီးနဲ့ ငါးပက်နေတဲ့လူက အင်းဆိုပြီး ငါးပတ်ကြီးနှစ်ကောင်ကို မြှောက်ပြတယ်။ ကျွပ်တောင် အံ့ဩသွားမိ။ ဘယ်နှယ်လျှာ ချောင်းလက်တက်ဆိုတာ ငါးနေဖို့ဝက်သားလား။ ကျွပ်လည်း ငါးရှာဖားရှာတဲ့သူ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူပြတဲ့ ငါးပတ်ကြီးနှစ်ကောင်က အတော့်ကို အချိန်စီးတာ။ ကျွပ်တောင် မယုံနိုင်မအောင် ခြစ်သွားမိတယ်။

“ကျွပ်ကို ငါးပတ်တစ်ကောင်ပေးဗျာ”

“အင့်... ဗွမ်း”

ကျွပ် ငါးပတ်ကြီးနှစ်ကောင်တွေ့လို့ ဂရုတောင်မထားမိဘူး။ အဲဒီ ငါးဖမ်းနေတဲ့လူကို တောင်းလိုက်မိတယ်။

အဲဒါ လူက အင့် ဝှမ်း ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ကျုပ်ရှေ့ဆီကျလာ တဲ့အရာ။ ကျုပ် လက်နှိပ်တတ်မီးနဲ့ ကပျာကသိထိုးပြီး ကြည့် ရင်း ကျုပ် ကြက်သေသေသွားမိတယ်။ ကြည့်လေချာ။ ကျုပ် ရှေ့မှာတွေ့လိုက်ရတဲ့ လောက်တွေတဖွားဖွားနဲ့ ခွေးသေ ကောင်ပုပ်တစ်ကောင်။ ပုပ်စော်ကလည်း နဲ့လိုက်တာ။ ကျုပ် ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ အဲဒီချောင်းလက်တက်ကနေ အား သွန်ပြေးမိရင်း ကျုပ် ချောင်းဈားကတဲကို ဘယ်လိုရောက် လာမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျုပ်သတိရလို့ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေတဲ့ ငပြူးနဲ့ ကျုပ်မိန်းမ ဖြစ်ရီ။

“အစ်ကို . . . အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။

ပြောစမ်းပါဦး”

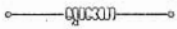
“ငါ့ကို သရဲ . . . သရဲခြောက်လွတ်လို့ ငပြူး”

“အစ်ကိုကို သရဲခြောက်လွတ်တယ် ဟုတ်လား”

ဘယ်နေရာက ခြောက်လွတ်တာလဲအစ်ကို”

“ဟို . . . ချောင်းလက်တက်က”

ကျုပ် ဒါပဲပြောနိုင်တယ်။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ခွံ့

တွေအလူးလူးဖြစ်ရုံမကဘူး။ ခွေးတွေရွံ့နှံ့နေတဲ့အဖြစ်။ ကျုပ်မိန်းမ ဖြစ်ကာ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ဘုရားစင်ပေါ်က ရေမုန်း ဘူးကိုယူပြီး ရေမုန်းရေတိုက်မှ ကျုပ် အကြောက်ပြေသလို ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပျက်စိထဲမှ မထွက်နိုင်တာ က ချောင်းထဲမှာ ကုန်းကုန်းကြီးငါးပက်နေတဲ့လူ။

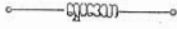
“အဲဒီချောင်းလက်တက်ကို ကျုပ်လည်း ခဏခဏ ရောက်ခဲ့တာပဲ အစ်ကိုရာ။ တစ်ခါမှ သရဲခြောက်မခံခဲ့ရဘူး။ အစ်ကိုကို သရဲခြောက်လွတ်တာ ထူးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငပြူး”

“အစ်ကိုကလည်း အဲဒီချောင်းလက်တက်မှာ ကျုပ် နဲ့ ငါးအမြဲရှာနေကြဖြစ်တဲ့ ကိုငပိန်များ ဖြစ်နေမလား မသိ ဘူး။ ကိုငပိန်က အမြဲတမ်း ငါးရှာနေကြဆိုတော့ သူများတွေ ငါးရှာမှာစိုးပြီး အစ်ကိုကို သရဲဆိုပြီး ခြောက်လွန်လွတ်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ငပြူးစကားကြောင့် ကျုပ်အဖြစ်ကို ကျုပ်တွေ့မိပြီး

“ဝေဝေဝါဖြစ်သွားမိတယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ငပြူး။ အဲဒီလူ ငါးပက်နေတုန်း ငါးပတ်ကြီးနှစ်ကောင်ရလို့ အစ်ကိုတောင်းတော့၊ အဲဒီလူက အစ်ကိုကို ငါးပတ်ကြီးတစ်ကောင် ပစ်ပေးတာကွ။ အစ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီးဖြစ်နေတာ။ ပုပ်စော်ကလည်း နံလိုက်တာဟောင်းနေတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ အစ်ကိုလည်း ကြောက်ပြီး ပြေးလာခဲ့တာပဲ”

ကျုပ်ကောကြားတော့ ကျုပ်မိန်းမ မြေရို မျက်လုံးလေးပြူးကျယ်သွားပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ ငပြူးကလည်း ကျုပ်အဖြစ်ကို စဉ်းစားနေဟန်တူဘယ်။

“ဒါဆို . . . နောက်ည ကျုပ် အဲဒီရောင်းလက်ဘက်ကို သွားမယ် အစ်ကို”

“မသွားနဲ့ ငပြူး။ မင်းမသွားနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုရာ”

“အဲဒီရောင်းလက်ဘက်မှာ ဟိုတုန်းက ထင်းလှေတစ်စီး ဒီရိုက်ပြီး မှောက်ခဲ့ဖူးတယ်ကွ။ အဲဒါ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူတွေရှိနေလို့ ခြောက်လှန့်တာပဲဖြစ်မယ်”

ကျုပ် ငပြူးကို ပြောလိုသာ ပြောရတာ။ ကျုပ် ငါးရိုက ဖားရှာလာတာ ကြာပြီ။ ဒီလို သရဲ တစ်ခဲမှ အခြောက်မခံရတာ အမှန်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဘကြီးထုံကားကို အမှတ်ချပြီး ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေမိတယ်။

ငပြူးကတော့ ကျုပ်အဖြစ်ကိုသိပြီး မကျေမနပ်တဲ့မျက်နှာ ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပဲ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သရဲအခြောက်ခံရတဲ့အဖြစ်။ ကျုပ်အဖြစ်ကို ကျုပ်တွေ့မိပြီး အံ့ဩနေမိတယ်။

“ကဲ . . . ငပြူးနဲ့ မြေရို အိပ်တော့။ အစ်ကို ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး”

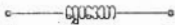
ကျုပ် ငပြူးနဲ့ မြေရိုကိုပြောပြီး ဘုရားရှိခိုး သတ္တဝါဝေနေယျကို ပေတ္တာပို့နေမိတယ်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကို ထစမ်းပါဦး။ ငပြူး ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး”

ကျုပ် ဘယ်အထိ အိပ်ပျော်နေမှန်းမသိဘူး။ ကျုပ် မိန်းမ မြရီရဲ့ ထိတ်ထိတ်ဖျာပျာနိုးရင်း ပြောလိုက်တဲ့စကား ကြောင့် ကျုပ် ငပြူးအတွက် စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ဟျုပ် မစိုးရိမ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်ကို ချောင်းလက်တက်က သရဲ ခြောက်ခံရပြီးကတည်းက ငပြူးအခြေအနေက တစ်မျိုး ထူးခြားနေတာ ကျုပ်အသိ။

ကြည့်လေ။ ငပြူး နေ့စဉ် ကွန်တစ်လက်နဲ့ ရလာ တဲ့ငါးတွေက ဆန်သယ်၊ စပါးသယ်။ ကြာတော့ တစ်ရွာလုံး

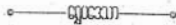

က ငပြူးကို တစ်ပွဲစားလိုလို ပြောလာတဲ့ကောသံ။ ကျုပ် တောင် အစက မယုံခဲ့ဘူး။ ကျုပ် ငပြူးနဲ့ လိုက်ခဲ့တဲ့ညက ချောင်းဖျားမှာ ကွန်တိုးခဲ့တဲ့ ငါးကြီးတွေက ကျုပ်လက်တွေ့ ပျက်တွေမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အသည်းတုန်အူတုန်စရာ ပိကျောင်းနဲ့တောင် ကြုံခဲ့ရသေးတာ။

“ငပြူး ဘယ်သွားလို့လဲမြရီ”

“ညနေက ငါးထောင်သွားမယ်ဆိုပြီး ပလောင်းလွယ် ထွက်သွားတာပဲ အစ်ကို။ ခုအချိန်အထိ ပြန်မလာသေးဘူး”

ကျုပ် မြရီကားသံနဲ့အတူ မျက်စိထဲမှာ အလိုလို မပြေးမြင်ယောင်မိတာက ဒေါင့်ချောင်း ချောင်းလက်တက်။ ကျုပ် ကမန်းကတန်း ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ပြီး ထင်မှားထိုးထားတဲ့ တားကိုယူပြီး ကျုပ် အပြေးထွက်လာမိတယ်။ ကျုပ် အပြေး မထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်ပြောလိုသာ ပြောရတာ။ တစ် ပိသားချင်းခြားပြီးမွေးလာတဲ့ ငပြူး။ ကျုပ်နဲ့ငပြူးက ဘယ် ဘဝက ရေစက်ပါခဲ့သလဲမသိဘူး။ ကျုပ် ငပြူးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာ တစ်ရွာလုံးအသိ။ ငပြူးလည်း ဘာထူး

www.burmeseclassic.com

မှာလဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဖျက်စီးအောက်က အပျောက်မခံတဲ့သူ။

ကြာတော့ ကျုပ်မိန်းမ မြရီတောင် ကျုပ်နဲ့ငပြုအား အစွဲစိုက် ကြည့်ကြည့်ပြီး မနာလိုတောင်းတောင် ထွက်လာတား ငြည့်လေ။

“အစ်ကိုနဲ့ငပြုအား ထပ်သက်လုံး မခွဲဘဲနေတော့ ကျွန်ုပ်မ ရွာပဲပြန်နေတော့မယ်။ အဲဒီအထိ ကျုပ်မိန်းမ မြရီ ပြောယူရတာ။ ကျုပ်နဲ့ ငပြုအားတလည်း မြရီပြောလည်း ပြောစရာ။ ကျုပ် လယ်ကွင်းထဲမှာ ဘယ်အထိ အားသွန်ပြောနေမိတယ် မသိဘူး။ ကျုပ် ချောင်းလက်တက်ရောက်တော့ ငါးထောင်တဲ့ကိုင်တန် သုံး။ လေးချောင်းနဲ့ ငပြုအားလွယ်နေကျ ပလောင်းပဲတွေလိုက်ရတယ်။

ကျုပ် ချောင်းထဲကကိုင်တန်နဲ့ ပလောင်း ကိုကြည့်ပြီး ငပြုအားအတွက် စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် ချောင်းဘေးနဲ့ သိပ်မလှမ်းတဲ့ ကိုထူး တဲကုန်းပျက်ဆီကို အကြည့်ရောက်သွားမိတယ်။ ကိုထူး တဲကုန်းပျက်ဆီပေမယ့် ကိုထူး မနေတာ ကြားပြီး ကိုထူးက ရွာမှာတက်နေတာ။ ကွင်းထဲက တဲကုန်းမှာ

စာရင်းငှား ကိုက်ထူးတို့လင်မယားပဲနေတာ။ ခု... စာရင် ငှားကိုက်ထူးတို့လင်မယား အဲဒီတဲကုန်းပျက်မှာနေတာ။ ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ရုတ်တရက်ပြောင်းသွားလို့ ကိုထူး တဲကုန်းပျက်မှာ တဲသာရှိပြီး ဘယ်သူမှ မရှိတာ။

ကျုပ်တွေးမိပြီး ကိုထူး တဲကုန်းပျက်ဆီ အပြေးလာမိတယ်။ ကျုပ် ကိုထူး တဲကုန်းပျက်လည်းရောက်ရော ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတဲ့ ညည်းသံကြီး။ ကျုပ်တောင် ရင်ထိတ်သွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တဲပျက်ထဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ပျက်လုံးတွေ ပြာမတတ်ဖြစ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ဆန်ဆန်ကြီးလဲပြီး လက်ထဲကစားမှာ သွေးအလူးလူးနဲ့ ငပြုအားအဖြစ်။

“ငပြု... ငပြု”

“အင်း”

ကျုပ် ငပြုကိုပွေ့ချီရင်း ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ငပြုအားရဲ့ အင်းသံပဲပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း မသကာလို့ တဲပျက်ထဲအနဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်မိရင်း ကြက်သီး

ထစရာတွေလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်၊ ကြည့်လေ၊ အပိုင်းပိုင်း၊
အတစ်တစ်ဖြစ်နေတဲ့ မြေခေါင်းပြတ်ကြီး။

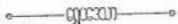
“ငပြူး... ငပြူး”

“အင်း... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ငပြူးရဲ့ ကြောက်လန့်တကြီး ထွက်လာတဲ့စကား
ကြောင့် ကျုပ်လက်ထဲက စားကို ကျုပ် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ထားမိတယ်။ တဲက လူမနေလို့လား၊ မသိဘူး ပျက်စီးနေ
တာ။ ကျုပ် ငပြူးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ဒါနဲ့
ကျုပ်လည်း ငပြူးကိုထမ်းပြီး တဲဆီပြန်လာမိတယ်။ ကျုပ်နဲ့
ငပြူးအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကျုပ်မိန်းမ မြရီ ကြောက်
နေရှာတယ်။ ကျုပ်လည်း တဲပေါ်မှာ ငပြူးကိုချပြီး ပြုစုနေ
မိတယ်။ အတန်ကြာမှ ငပြူး သတိရလာပြီး ကျုပ်နဲ့မြရီကို
ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေတယ်။

“ငပြူး... ငပြူး သတိထားလေ”

ကျုပ် အတန်တန်သတိပေးပြီး ဆေးတိုက်မှ ငပြူး
ခြစ်သွားတယ်။ ပြီး ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်... ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ငပြူးရား၊ မင်းကို ကိုထူး
တဲကုန်းပျက်မှာ သတိပေးပြီးလဲနေလို့ အပ်ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့
တာ”

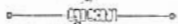
“ဗျာ... ကျုပ်... ကျုပ် တဲကုန်းပျက်မှာ သတိ
ပေးနေတာ ဟုတ်လားအစ်ကို”

ငပြူးက သူ့အဖြစ်ကို သူတောင် မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်နေဟန်တူတယ်။ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး မေးနေတဲ့စကားသံ။

“ဟုတ်ထယ် ငပြူး၊ မင်းပြန်မလာလို့ အပ်ကိုရှာ
တော့ ချောင်းထဲမှာ မင်းထောင်ထားတဲ့ ကိုင်းတန်းနဲ့ပလိုင်
ကို အရင်ဆုံးတွေ့တာကွ”

“ကျုပ် ကိုင်းထောင်ပြီး ငါးတွေအများကြီးရတာ။
အဲဒါ ဖန်ဒင်လို့ ငလိုင်းတောင်မတူဘူး၊ ငါးတွေ ကြီးသိပြီး အဲဒီ
တဲကုန်းပျက်က တဲမှာသွားထားတာ။ အဲဒီထဲမှာ မီးလှုံနေတဲ့
လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသေးတယ်။”

ငပြူးစကားကြောင့် ကျုပ်တောင် အံ့သြသွားမိ

တယ်။ ဒါဆို ကျွန် တဲပျက်ပေါ်မှာ အပိုင်းပိုင်း၊ အတစ်တစ် တွေ့ရတဲ့ မြွေခေါင်းပြတ်ကြီး။ အဲဒီမြွေခေါင်းပြတ်ကြီးရဲ့ ဈေးကွဲတဲ့အကြည့်။ ကျွန်ပျက်မိထဲက မထွက်နိုင်တာ အမှန်ဘဲ။ ခု ပြူးရဲ့ကား။

“အစ်ကိုရောက်တော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး ငပြူး။ ပြီးတော့ မင်း မြွေကြီးကို တားနဲ့ရုတ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ... မြွေ... မြွေကြီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငပြူး။ မင်း မြွေကြီးကို တားနဲ့ရုတ်တာ အပိုင်းပိုင်း၊ အပြတ်ပြတ်ပဲကွ”

ကျွန် စိုးရိမ်တကြီးမေးသံနဲ့အတူ ငပြူးမျက်နှာ တအံ့တကြဲဖြစ်သွားပုံရတယ်။

“မင်းအခြစ်ကို ပြောစမ်းပါဦး။ ငပြူးရာ အစ်ကို တော့ မင်းကို တွေ့နှံ့တင်မကဘူး မြွေကြီးကိုတွေ့ရလို့ တြက် သီးထပ်တာ အမှန်ပဲကွာ”

“ဒီလို အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကို့ကို ခြောက်လွှတ်တဲ့သရဲ

က ကျွန် ကိုငပိန်ပဲဖြစ်မယ်ဆိုပြီး မသကာတာနဲ့ အခြေအနေ သိရအောင် အဲဒီချောင်းမှာ ငါးထောင်သွားခဲ့တာ။ ကျွန် အဲဒီ ချောင်းထဲရောက်တော့ ငါးပွက်သံတွေ တဂုန်းဂုန်းကြားလို့ ကျွန်တောင် အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်လည်း ချောင်း ဘေးမှာ ငါးကိုင်းတန်ထောင်နေတာ။ ရလိုက်တဲ့ငါးတွေက အပျားကြီးပဲ အစ်ကိုရား။ ကျွန်လည်း ကိုင်းတန်ကငါးတွေကို ဖြတ်လိုက်။ အစာတစ်လိုက်နဲ့ ကျွန်ပလောင်းလည်း ပြည့်ရော မိုးတွေ ရွာလာတာနဲ့ ကျွန်ချမ်းလာမိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန် ပါသွားတဲ့ အရက်ကိုသောက်မိနေတာ”

ငပြူးက စကားပြောရင်း အာခံတွင်းခြောက်သွား လို့ ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး ပြန်စဉ်းစားနေတယ်။ ကျွန် ငပြူးစကားကို နားထောင်မိရင်း ဝေခွဲနေမိတယ်။ ကျွန် မဝေခွဲလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီချောင်းလက်တက်ဆိုတာ ရေထုရက် ပု ရေရောက်ပေမယ့် ငါးတွေ ကျက်စားစရာ ရှိမှမရှိဘဲ။ ခု ငပြူးစကားအရ ငါးကြီးတွေပဲ ကိုင်းတန်ထောင်လို့ရတယ် ဆိုတော့ ဧကန္တ ငပြူး ကွင်းခြောက်ခံရတာပဲဖြစ်မယ်။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါနဲ့ ကျုပ် ပလိုင်းထဲတောင် မကဘူး၊ နေ့ရက် ထပ်ရတဲ့ ငါးကြီးတွေကို ကြိုးသိပြီး မနိုင်လို့ ကြည့်လိုက် တော့ တဲကုန်းပျက်ဆီက မီးရောင်တွေတာနဲ့ ကျုပ် အရက် ပုလင်းကိုခါးထိုးပြီး သွားမိတယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းတွေခွဲတဲ့ လူကိုတွေ့ရောလား”

ကျုပ် ငပြုံးစကားတောင် မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ကြား ဖြတ်မေးလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်မပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငပြုံးတွေ ခွဲတဲ့လူက စားပြသုခိုးပဲဖြစ်မှာ။ ခုတလော ကျုပ်တို့ရွာဘက် မှာ သူခိုးစားပြတွေရဲ့ သတင်းကပြန်နေတာ။ ဟိုတလောကပဲ ဒေါင့်ချောင်းကွင်းဘက်ကတဲ့ သူခိုးဖောက်သွားလို့ ကြည့် လှိုင်ဆိုတဲ့သူ သမီးအတွက် မစားရက်၊ မသောက်ရက်လုပ် ထားတဲ့ ရွှေထည်လေးတွေပါသွားတာ တစ်ကွင်းလုံးအသိ။

“မတွေ့ဘူး အစ်ကို၊ ကျုပ် တဲပျက်ရောက်တော့ မှောင်မည်းနေတာ၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း မီးအမြန်ဖို့ပြီး အရက် နဲ့သောက်ဖို့ အမြည်းလိုတာနဲ့ ငါးတစ်ကောင်ကို မီးကင်းပြီး ထားလိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ထောင်ထားတဲ့

ချောင်းထဲမှာ ငါးပွက်သံကြားတွေ ထပ်ကြားလို့ ကျုပ် ကိုင်း တန်မှာ ငါးဖိုပြီးဆီပြီး စားပျဉ်းသွားမိတယ်။ ကိုင်းတန်ဆီ ရောက်လို့ မီးအုပ်ဆောင်းနဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ငါးတစ်ကောင် ပျ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“တေ”

ကျုပ် ငပြုံးစကားကြောင့် အတော်ကို အံ့သြ သွားမိပြန်တယ်။ ဒါဆို ကျုပ်တွေ့မိသလို ငပြုံး ကွင်း ခြောက်မိရတာပဲဖြစ်မှာ။

“အဲဒါနဲ့ ကျုပ် ကိုင်းတန်ကို ငါးစာတွေပြန်တပ်ပြီး ကျုပ် တဲပျက်ပြန်ရောက်တော့ ကျုပ် အရက်နဲ့မြည်းဖို့ ကင် ထားတဲ့ငါးကင် မချိုတော့ဘူး အစ်ကို”

ငပြုံးက ကျုပ်ကိုပြောရင်း ထိတ်လန့်နေတဲ့ ပျက်မှာနဲ့ ဟိုကြည့်မိကြည့်နေတဲ့ အကြည့်။

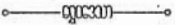
“ဘာကြည့်နေတာလဲ ငပြုံး၊ အစ်ကိုကိုပြော စမ်း”
ကျုပ် ငပြုံးကိုကြည့်ပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိတာ အဝန်ပဲ၊ ကြည့်လေး ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင်လည်း ဒီလိုပဲ

မကောင်းဆိုးဝါး အပင်ပိုင်း သတိမရတဲ့အဖြစ်တွေ ကျွန်ုပ်ကြည့်
ဖူးတာ။ ဒီတော့မှ ကျုပ် ဘုရားဝင်ပေါ်က ရေမန်းဘူးဖွင့်ပြီး
ငပြုးကို တိုက်လိုက်ရမှ၊ ကျုပ် စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားပဲ
တယ်။

“ကျုပ်တွေခွဲရတဲ့ လူရဲမျက်နှာကို ကျုပ်မျက်စိထဲ
မှာ ချောက်လို့မရဘူး အစ်ကို။ အဲဒီလူကို ကျုပ်တို့ကွင်းဘက်
မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“မင်း မတွေ့ဖူးဘူးဆို စားပြသုခိုးပဲဖြစ်မယ် ငပြုး။
ဘယ်ရွာကိုသွားပြီး ခိုးဖို့စောင့်နေရင်း မင်းနဲ့ကြုံခဲ့တာပဲဖြစ်
မယ်။ နေ့စမ်းပါဦး အဲဒီလူ မျက်နှာက ဘာထူးခြားလဲ ငပြုး”

“မျက်နှာက ကြောက်စရာကြီးမျိုး ပြီးတော့ ဝတ်
ထားတဲ့ပုဆိုးက အကွက်ကြီး။ ကတိုးပြောင်ပြောင်နဲ့ အသား
ကလည်း မည်းချိုပ်နေတာ။ ကျုပ်လည်း အရက်နဲ့မြည်းဖို့
ကင်ထားတဲ့ ငါးကင်ပျောက်လို့လိုက်ရှာတာ ဘယ်မှ မတွေ့
ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ် အရက်ပုလင်းထဲက အရက်က လျှော့
နေတာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဒေါသဖြစ်ပြီး ကော်ဆဲပိတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆဲရတာလဲ ငပြုးရာ။ ကွင်းထဲ ချောင်း
ထဲမှာ ကော်ဆဲရင် ကွင်းပိုင်တွေက မကြိုက်ဘူးကွ။ မင်း
ကော်ကော်ကော်တာပဲ ငပြုးရာ”

ကျုပ် ငပြုးအစား ကြက်သီးထဲသွားမိတယ်။ ကြည့်
လေ။ ဟိုတလောက ချောင်းဖျားရွာသား ကိုတိုးကြွယ်ကြီး
ထရက်မူးမူးနဲ့ ကွင်းထဲကသစ်ပင်ကို အပေါ့သွားပြီး ဆဲလို့၊
ဖျိ့တွေ ကိုက်တာ။ အဲဒါ ဘကြီးထုံတွေ့လို့ အသက်
မပျောက်ခဲ့တာ။ ဒါတောင် ကွင်းပိုင်ကို မနည်းတောင်းပန်ပြီး
ဝသက်လုခဲ့ရတာ။

“ကျုပ် . . . ကျုပ် မဆဲဘဲနေ့ပျံမလား အစ်ကိုရာ။
ကျုပ်အရက်ပုလင်းက လူမရှိဘဲ လျော့နေတာ။ ပြီးတော့
ကျုပ်ကင်ထားတဲ့ ငါးကင်။ ကျုပ်လည်း တံပျက်အနံ့လိုက်ရှာ
ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ် ကော်ဆဲ
ပြီး အရက်နဲ့မြည်းဖို့ ငါးတစ်ကောင် ထပ်ကင်နေတုန်း အဲဒီ
လူကြီးရောက်လာတာ။ ကျုပ်ကို စကားမပြောဘူး။ ကျုပ်
လည်း လက်ထဲမှာစားကိုင်ပြီး အဆင်သင့်နေလိုက်မိတယ်။

ငါးရှာဖွားရာနေတာမဟုတ်လား။ ကွင်းထဲမရောင်းထဲမှာ မပြော
မှားဆိုမှားရင် ဒုက္ခရောက်မှာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဟို
တလောကပဲ နှင့်ကို မိကျောင်းဆွဲတာ ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့
တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ငပြုံး။ အစ်ကိုသွားပြီး မင်း
အတွက် တောင်းပန်မှုဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ အစ်ကို အကြောင်း
ခွဲတဲ့ မိကျောင်းအဖြစ်ကလွဲလို့ တစ်ခါမှ မိကျောင်းရှိတယ်
ဆိုတာ မကြားခဲ့။ မတွေ့ခဲ့ဘူးဘူး။ မင်းကျမှ မိကျောင်းခွဲကြ
ခဲ့တာ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ ငပြုံးရာ”

ပထမရက်စပျာ မိုလက်ကြီး

“ဘောင်းဆီနီ ဘယ်လဲ။ လက်ထဲမှာလည်း အရက်
မှလင်းတွေနဲ့ပါလား”

ကျွန်ုပ် ငပြုံးကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ကိုထူးထဲကုန်းပျက်ဆီကို
သွားပြီး ကွင်းပိုင်းကိုတောင်းပန်ဖို့အသွား။ လှမ်းမေးလိုက်တဲ့
ဘကြီးရင်မောင် ကောင်းသံ။

“ကိုထူးထဲကုန်းပျက်ကို သွားမလို့ ဘကြီးရင်
မောင်”

“ဟေ့”

ကျွန်ုပ်စကားသံလည်းကြားရော ဘကြီးရင်မောင်ရဲ့
ကားအုံထဲထဲကြီးထွက်လာတဲ့ အာမေဇိုက်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်

တောင် ရင်ထိတ်သွားမိတယ်။

“ဒါဆို ဧကထိုင်စမ်းပါဦး သောင်းစိန်ရာ”

ကျုပ်လည်း ဘကြီးရင်မောင်ရဲ့ ပျာပျာသလဲခေါ်သံ ကြောင့် ကျုပ် တဲပေါင်ထိုင်လိုက်မိတယ်။ ဘကြီးရင်မောင် က ကျုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး အထူးအဆန်းဖြစ် နေပုံရတယ်။

“ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ဘကြီးကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦး သောင်းစိန်ရာ။ မင်းက ဘာကြောင့် အဲဒီ ကိုထူးထဲကုန်းပျက် ကိုသွားရမှာလဲ”

ဘကြီးရင်မောင်က ကျုပ်တို့ ဧရောင်းဝရွာသားဆို ပေမယ့် ကွင်းထဲမှာ တဲတောက်ပြီးနေတာ။ ကျုပ်အဖြစ်ကို တွေ့ပြီး မေးနေလို့ ကျုပ်မနေသာဘူး။ တစ်ည ငပြူးကြုံခဲ့ ရတဲ့အဖြစ်ကို ကျုပ်ပြောပြလိုက်တော့ ဘကြီးရင်မောင် အံ့ဩနေတယ်။

“မိုက်လိုက်တဲ့ ငပြူးကွား။ တကယ်ဆို မေးမေး မြန်းမြန်းလှုပ်ပါဦးလား။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို ငပြူး မသေ

တာ အတော်ကို ကံကြီးပေတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

“အဲဒီကိုထူးထဲကုန်းပျက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး”

“ဟကောင်ရ . . . ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ အဲဒီကိုထူးထဲ ကုန်းပျက်မှာ ဘယ်စာရင်းငှားမှ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်း လည်းသိမှာပါ သောင်းစိန်ရာ”

ဘကြီးရင်မောင်ပြောမှ ကျုပ်လည်း သတိရသွားမိ တယ်။ ဟတ်တယ်လေ။ ကျုပ်မှတ်မိစအရွယ်ကတည်းက ကိုထူးထဲကုန်းမှာ ဘယ်စာရင်းငှားထားထား၊ မနေရဲဘဲ ပြောင်းပြောင်းကုန်ကြတာ။ ဘာကြောင့်ပြောင်းတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ နွားကျောင်းသားတွေ အဲဒီကိုထူးထဲ ကုန်းက ကုတ္တိုပင်ကြီးမှ ငှက်ပစ်ပြီးပေမယ့် ငှက်သယ်လို ရှာရှာ မတွေ့ရတာဘဲသိတာ။

“ဒါဆို . . . ကိုထူးထဲကုန်းပျက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး။ ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါဦး။ ကျုပ် ငပြူးအတွက် စိုးရိမ် မိလို့ပါ”

“အင်း . . . မင်းမလဲ အဲဒီငပြူးသံယောဇဉ်ကြောင့်

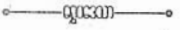
www.burmeseclassic.com

မန်ခင်းထန်

ခက်နေပါလား။ သောင်းစိန်ရာ၊ အင်းလေ . . . မင်းနဲ့ငါ့ပြုံးက ဟို-၁၀က ဘယ်လိုရေစက်တွေထားခဲ့မှန်းမှ မသိဘဲ။

ဘကြီးရင်မောင်က ကျွန်နဲ့ငါ့ပြုံးအဖြစ်ကို သိပြီး အထူးအဆန်းဖြစ်နေတယ်။ ကြည့်လေ။ ကျုပ် ငါ့ပြုံးအတွက် ဆို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ ဘကြီးရင် မောင်ပြောသလို ကျွန်နဲ့ငါ့ပြုံးက ဘဝရေစက်ပါခဲ့တာ အမှန်။

“ဒီလို သောင်းစိန်ရာ၊ ဘကြီးရဲ့အစိုး ဦးချမ်းသာပြော တာက ဟိုတုန်းက ဒီကွင်းက လယ်မရှိသေးတဲ့ သစ်တော ကြီးတဲ့ကွဲ၊ ဒီသစ်တောကြီးမှာလည်း ခုချောင်းဆွယ်ဖြစ်နေ တဲ့ ချောင်းကြီးက လှေတွေ၊ သင်္ဘောတွေ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင် တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီသစ်တောကြီးထဲမှာ ကိုထူးမောင်တို့လင်မယား ရောက်လာပြီး လယ်စတည်ခဲ့ တာပဲ။ လယ်စတည်ပြီး ရေကန်တူးတော့ အဲဒီရေကန်တူးတဲ့ နေရာမှာ လူ့အရိုးတွေကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

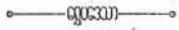

ဘကြီးရင်မောင်စကားကြောင့် ကျုပ် အံ့ဩသွားမိ တယ်။ ကျုပ်အံ့ဩမိတ်နဲ့အတူ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကိုထူးထဲ ကုန်းပျက်ဆီကို အလိုလိုကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။ ကြည့်လေ။ ကျုပ်ပျက်စိန်နဲ့တွေ့နေရတဲ့ ကိုထူးထဲကုန်းပျက်။ အဲဒီထဲကုန်းပျက်မှာ ငါ့ပြုံး ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က ကျောချမ်း စရာ။

“အဲဒါနဲ့ ကိုထူးမောင်တို့လင်မယား ရေကန်တူးပြီး သိပ်မကြာဘူး။ ကိုထူးမောင်တို့ အိမ်ကြီးထဆောက်ပြီး အဲဒီ နားမှာ လယ်တွေတည်ခဲ့တာ။ အဘိုးဦးချမ်းသာ အပြောက ကိုထူးမောင်တို့ ရေကန်တူးရင်း ငွေတွေ၊ ငွေတွေရလို့ ချမ်း သာသွားကြတာလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သောင်းစိန်ရာ”

ဘကြီးရင်မောင်က ကျုပ်ကိုပြောရင်း စကားပြတ် သွားတယ်။ အတန်ကြာမှ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး . . .

“သူတို့ မိသားစုအားလုံး ကံဆိုးပါတယ်ကွယ်။ တားပြဲတွေဝင်တိုက်ပြီး အိမ်ကြီးကို မီးရှို့ခဲ့လို့ အသေဆိုးနဲ့ သေ ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီကစပြီး အဲဒီထဲကုန်းပျက်က အခြောက်

အလှူတွေရှိလို့ မိစ္ဆာတုန်းဆိုပြီး သယ်သူမှ မသွားကြတာ”

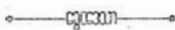
“ဒါ . . . ဒါဆို ကိုစူးကံရော မကြောက်ဘူးလား
ဘကြီး”

“ကိုထူးကံ အဲဒီလယ်တွေဝယ်ပြီး အလှူအာတန်း
ပေးပြီး အမျှဝေလို့ အဲဒီမိစ္ဆာကုန်းက နာနာသာဝတွေ
အခြောက်အလှူနဲ့ နည်းဆွဲတာလို့ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့်
စာရင်းရှားမောင်လိုက် အခြောက်တော့ ညဘက်တွေဆို အဲဒီ
တဲကုန်းပျက်က ရေကန်မှာ စကားပြောသံ၊ ညည်းသံတွေ
ကြားပြီး အပုပ်နဲ့တွေနဲ့လွန်းလို့ အိပ်မရဘူးတဲ့ကွ၊ ပြီးတော့
ကလေးတွေဆို ညည ထထမိနေတာ”

“ဒီအတိုင်းခို ငပြုးတွေခွဲတာ မကျွတ်မလွတ်
သေးတဲ့ သရဲပဲဖြစ်မယ် ဘကြီး”

“ဘာ . . . သောင်းစိန်း ငပြုးက အဲဒီမှာ သရဲတွေ
ခိုသေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘကြီးရင်မောင်၊ မျက်နှာက
ကြောက်စရာကြီးဘူး။ အဘားမည်းမည်းနဲ့ ဝုခရီးထွက်သုံးပြီး

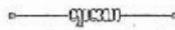
ဝတ်ထားတာ၊ အဲဒါကို ငပြုးက လူပဲထင်နေတာ၊ ပြီးတော့
ပျောက်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . သောင်းစိန်း . . . ဟုတ်ပြီ။ အဘထင်
ထားတာနဲ့ မလွဲဘူးကွ”

ဘကြီးရင်မောင်စကားသံကြောင့် ကျွပ်တောင်
သာစကားဆက်ရမှန်း မသိဘူး။ မျင်အလိုလို ထိတ်သွားမိ
ထယ်။ ပြီး ငပြုးအတွက် ဝိုပြုးစိုစိုသွားမိတယ်။

“ဘာ . . . မလွဲတာလဲ ဘကြီး၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလို သောင်းစိန်းရ . . . မင်းငပြုးက အရက်
သောက်ပြီး မူးနူးနဲ့ခဲခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကွင်းပိုင်က
မကြိုက်လို့ မြေပြတာကွ၊ ငပြုးကို အရိပ်အယောင်ပြတဲ့
သူက ကိုထူးမောင်တို့အိမ်ကြီး တာပြတိုက်ခံရပြီး မီးလောင်
ပျက်တုန်းကြီးဖြစ်နေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ လူတစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး အဲဒီတဲကုန်းပျက်မှာလာနေတာ။ ကွင်းထဲက
နီးစပ်တဲ့လူတွေက အဲဒီလူ မိစ္ဆာတုန်းမှာနေနဲ့ဝံတာ အံ့ကြဲနေ
ကြတယ်”

“ဘကြီးအပြာသလိုဆို အဲဒီလူက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝါလား”

“ဟုတ်တယ်... မေ့သင်းစိန်နဲ့ အဲဒီလူက တဲတုန်း ပျက်မှာနေတာ။ အဘရဲအဘိုးက ငယ်ငယ်ဆိုတော့ ထပ်နေ့ ငှက်ပစ်ရင်း အဲဒီတဲတုန်းပျက်ရောတဲသွားတယ်။ အဲဒီလူက အဘိုးကိုခေါ်ပြီး နောင် ဒီတဲတုန်းပျက်ကို မလာဖို့ပြောပြီး ငွေဒဂါးတွေပေးလိုက်တယ်”

“ငွေဒဂါးဟုတ်လား ဘကြီးရင်မောင်”

ဘကြီးရင်မောင်စကားကြောင့် ကျွပ်ကို ငပြု ပြောတဲ့ မဆယ်ငလိုင်တွေ့လဲက ချွေထည်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကား။ ကျွပ် ယုံရခင်း၊ မယုံရခင်းဖြစ်သွားမိတယ်။

“အဲဒီငွေဒဂါးတွေက အစစ်လား ဘကြီး”

“အစစ်ပေါ့ သောင်းစိန်ရာ။ ငွေအ မဟုတ်ဘူးကွ။ တီးခတ်လိုက်ရင် တချွင်ချွင်နဲ့အသံကြည်နေတာ။ အဘိုး ထူးထူးဆန်းဆန်းရလို့ နားလည်တဲ့သူပြုကြည့်တော့ ငွေဒဂါး အစစ်တွေ။ အဘိုးအဖြစ်တိုသိပြီး ဦးချွတ်ကြီးဆိုတဲ့သူ အဲဒီ

တဲကုန်းပျက်မှာနေတဲ့လူဆိုမှာ ငွေဒဂါးတွေ အများကြီးရှိ မယ်ဆိုပြီး တစ်ညသွားတာ။ ဦးချွတ်ကြီး မြန်မလာလို့ သွားရှာ တော့ ရေကန်ထဲမှာ သေနေတာ”

“ဘကြီးအဘိုးကို ငွေဒဂါးတွေပေးတဲ့သူက ဘယ် ရောက်သွားလဲ”

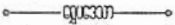
“ဦးချွတ်ကြီး သေပေယ့်ညမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်နဲ့ ကွင်း ထဲတလှတွေကြားတာက အဲဒီတဲတုန်းပျက်မှာ ငှက်ဆိုးတိုး သံတွေကြားပြီး၊ ခွေးအတွေ ထူးထူးခြားခြား အသံကြားရတာ တဲ့။ မနက်လင်းလို့ အဲဒီတဲကုန်းပျက်သွားကြည့်တော့ ဦး ချွတ်ကြီးအလောင်းကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဦးချွတ် ကြီး မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ခြောက်လှန့်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ မင်းပြုပြုကြုံခဲ့တာ ဦးချွတ်ကြီးခဲဖြစ်နိုင်တယ် သောင်းစိန်”

ဘကြီးရင်မောင်စကားကြောင့် ကျွပ် ကြောက် ကြောက်နဲ့ တိုးထူးတဲကုန်းပျက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ သစ်ပင်ကြီးထဲပျားပိုင်းရဲပြီး ဓရကန်နဲ့တဲကုန်းပျက်။ ကျွပ် ငပြုအတွက် မဖြစ်မနေသွားရပေမယ့် ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်

နေမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ဘကြီးရင်မောင်ပြောတဲ့ တဲကုန်း
ပျက်က မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဦးချက်ကြီး။

“သောင်းစိန် . . . ငပြူးကိုလည်း သတိပေးလိုက်
ဦး။ ကွင်းပိုင်လည်း တောင်းပန်လိုက်ပေါ့ကွာ။ ဝေဗာနီက
ပြိတ္တာတွေဆိုတာ မမြင်အပ်တဲ့သူတွေကွ။ ကံနိမ့်မှမြင်ရ
တာ”

ကျုပ်လည်း ဘကြီးရင်မောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကို
ထူးတဲကုန်းပျက်စီကို လာခဲ့မိတယ်။ ကျုပ် ကြောက်
ကြောက်နဲ့လာရင်း တဲပျက်နားရောက်တော့ ကြားလိုက်ရတဲ့
ညည်းသံကြီး၊ ကျုပ် ကြက်သီးခွေးညင်းတောင်ထပြီး ကမန်း
ကတန်း ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မနေ့ညက ငပြူးဇောကြောင့်
ကျုပ်တဲပျက်ထဲရောက်ခဲ့တုန်းက ဂရုမပြုမိသူ။ ဒါဆို . . . ခု
ကျုပ်ကြားနေရတဲ့ ညည်းသံကြီးက ဘကြီးရင်မောင်ပြောတဲ့
မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ဦးချက်ကြီးလား။ ကျုပ်တွေ့မိရင်း
တဲပျက်ကြီးနားက ကုတ္တီပင်အရင်းမှာ ထမင်းထုပ်၊ အရက်
ပုလင်းနဲ့ ငါးကင်ကိုချပြီး အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ညည်းသံကြီးက အဆက်မပြတ်ပေါ့လာသလို ကျုပ် တဲပျက်
ကြီးအတွင်းကို တိုးတင်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။

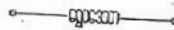
“ဘယ်”

ကျုပ်ပါးစပ်ဖျားက ထောင်သမ်းပြီး အသံတောင်
ထွက်သွားမိတယ်။ ကျုပ်ချက်စီကို ကျုပ် အခါခါ ပွတ်သပ်
ကြည့်လည်း မပြောင်းမလွဲ ကျုပ်မြင်နေရတဲ့ ငပြူးပြောတဲ့
သရဲ၊ သရဲက တူပီကို ကျောပေးပြီး ထဟင်းဟင်းနဲ့ ရိုညည်း
သလို ညည်းနေတဲ့ အသံ။ ကျုပ် သရဲကိုကြည့်ပြီး မှင်တက်
မိနေမိတယ်။

“ဘယ် . . . သယ် . . . သူ . . . လဲ”

ရှုတ်ထရက် ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် ကျုပ်
ထောင် ထုန်းသွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ တတုံးပြောင်ပြောင်၊
အသားဆူညံဆူညံနဲ့ မုခိုးအကွက်တုံးကြီးဝတ်ထားတဲ့ သရဲ။
ကျုပ်လည်း ခြစ်ချင်တာခြစ်ချင်ပြီး ဓားကိုင်ပြီး တဲပျက်ပေါ်
ကမန်းကတန်း ထက်လိုက်မိတယ်။

“ဖြန်း”

“အင့်”

“အောင်မလေး”

ကျွန်တို့ကျွန် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျွန် ကြမ်းပေါ်အနင်း၊ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံနဲ့အတူ ကျွန်ပီ တစ်ချိန်တိုင်းပြေးလာတဲ့သရဲ။ ကျွန် လန့်အော်လိုက်မိရင်း ကျွန်ခေါင်းတွေ ချာချာလည်မှူးသွားမိတယ်။ ကျွန် သတိနည်းနည်း ပြေသလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်။ ကျွန်လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို လက်ကြမ်းရှုရှုကြီး ဆွဲကိုင်ထားခြင်းခံရတဲ့အဖြစ်။

“ဟေ့ ... လူ ... သတိထား ... သတိထား”

ကျွန် အသံကြားလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ကပြောပြီး ကြမ်းတူပြီး မထနိုင်ဘဲဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်ကို ရိုင်းနှစ်ဖက်မပြီး ဆွဲထုတ်နေတဲ့အဖြစ်။ ကျွန် အတော်ကို လန့်သွားမိတယ်။

“ခင် ... ခင်ဈေး ... သ ... သ ... ရဲ့”

“ကျုပ် သရဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ လူ ... လူပါ။ ကျုပ်

ဈားနေလို့ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

ကျွန်ကို ခိုင်းဆွဲမရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့လူ။ ကျွန် အဲဒီလူ့ချွဲလက်ကို မရဲတရဲကိုင်လိုက်တော့ အဆက်နေတဲ့လက်တွေ။

“မြန်မြန်ထထ၊ ကျွန် မ.ရ.တာ မခိုင်ဘူး”

အဲဒီလူအသံကြားမှ ကျွန် ကျွဲကျနေတဲ့ကြမ်းပြင်ကို မနည်းကုန်းရုန်းပြီး ထလိုက်မိတယ်။ ကျွန် ကြမ်းကျတုန်း ဆွဲမရင်း တဟင်းဟင်းနဲ့ အချွေးထက်နေတဲ့အသံက ပေါ်လာတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန် ဒီထဲပျက်နားရောက်တုန်း ကြားနေရတဲ့ညည်းသံက ဒီလူ ညည်းသံကြီး။

“ခင် ... ခင်ဗျားက သရဲ ... သရဲ မဟုတ်ဘူးဇနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ ကျွန် လူပါ။ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လာရင်း ကျုပ်သမ္ဗန် ဒီရေမိပြီး မအေးညကတည်းက မှောက်ခွဲလို့ အချောင်းကမ်းပေါ်ရောင်းခိုက် ကျွန် ထပင်းပစားရတာ သုံး၊ လေးရက် ရှိပြီ ... ဟင်း ... ဟင်း”

ကျွန်ညည်း အဲဒီလူအကြောကြောင့် ငါ့ပြုံး အတွက်

ကွင်းပိုင်ကိုပြောကပ်ပြီး ထမင်း၊ ငါးကင်နဲ့ အရက် ပုလင်းကိုယူပြီး ကျွေးမိတယ်။

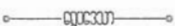
“စားဗျာ . . . ခုအတိုင်းဆို ခင်ဗျားက အတော် ကလေး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တတ်နိုင် သမျှ ကူညီရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားကောကြားရတော့ ဟိုညက ငါးရှာတဲ့လူနဲ့ တခြားမိဖြစ်နေပြီဗျ”

“ဗျာ . . . ဒါဆို ခင်ဗျားက c . . . c ပြူးနဲ့တွေ့ခဲ့ တာပဲဖြစ်မယ်”

“c ပြူးလား၊ မပြူးလား မသိပါဘူးဗျာ။ အရက်ကို သောက်နေတာ ကျွမ်းစိုက်နေတာ။ အဲဒါ ကျုပ်က သူ့လက် ထဲက ခက်ရင်းခွကြီးကြောကလို့ သူ ငါးသွားဖမ်းနေတုန်း တင်ထားတဲ့ ငါးကင်နဲ့ အရက်ကလေး နည်းနည်းသောက် တုန်းရှိသေးတယ်။ ကျုပ်ကို ဆဲလိုက်တာ ရျိုးကုနေသလား မှတ်တယ်”

ကျုပ် အဲဒီလူ ပြောမှ c ပြူး ကြုံခဲ့တဲ့သူက သရဲ

ပုမဟုတ်ဘဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ် အဲဒီလူကို အတော်စိတ်ဝင်စားသွား ပိတယ်။ အဲဒီလူက ကျုပ်ကျွေးတဲ့ ငါးကင်ကိုစားလိုက်၊ အရက်လေးသောက်လိုက်နဲ့ အတော်ကို ထုထူထောင် ထောင်မြစ်သွားတာ။

“ခင်ဗျား နာမည်ရော ကျုပ် မသိရဘူးလား ပြော စမ်းပါဦးဗျာ”

“သိရမှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ် အများသက်သာသွားတာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်နာမည်ကို ခင်ဗျား ကြားရင် ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါ်မှာဗျ”

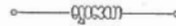
“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျုပ်ကောကြားတော့ အဲဒီလူက သဘောကျပြီး တဟဲဟဲရယ်နေပြန်တယ်။ ပြီး ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ကျုပ်နာမည်က တစ္ဆေဘထွန်းဗျ . . . တစ္ဆေဘ ထွန်း”

“ဗျာ . . . ခင်ဗျားက တစ္ဆေ . . . ဘထွန်း ဘထွန်း”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည် တစ္ဆေ

ဘထွန်းလို့ ကြားလိုက်ရတော့ အတော်ကို ကြောက်သွားပြီနဲ့ တူတယ်။ အင်းလေ... လူတွေက ကျွန်နာမည် ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ္ဆေဘထွန်းဆို ကြောက်နေကြတာ အမှန်ပဲဗျ။

အဲဒီတစ္ဆေဘထွန်းဆိုတဲ့ လူက ကျွန်တို့ပြောရင်း မျက်ထောင့်နီနီကြီးနဲ့ ကျွန်တို့ စိုက်စိုက်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်။ ကျွန် အဲဒီတစ္ဆေဘထွန်းဆိုတဲ့ လူကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ရင်တွေ တခုနီးဒုန်းရန်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ကျွန် ရှေ့မှာ ငါးကင်စားလိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်နဲ့ တင်ပျင်ခွဲ ကြီးထိုင်ပြီး မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေတာ။ သရဲစီးနေ သလား။ မသိဘူး။

ကျွန်က အဲဒီတစ္ဆေဘထွန်းကို ကြည့်ရင်း မယုံ သင်္ကာဖြစ်နေမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ဘကြီးရင်မောင် ပြော သလို ဒီကိုထူးထဲကုန်းပျက်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အဖြစ်တွေက ကျွန်အဖို့ အသည်းတုန်အုတုန် ကြားခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ဒါဆို ငပြေးတွေခွဲတဲ့သရဲက တစ္ဆေဘထွန်းများ ဖြစ်နေ မလား။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တို့ ရအထိ သရဲထင်နေတုံးပဲနဲ့

တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တစ္ဆေရှုပ် ပပေါက်တဲ့ သရဲရှုပ်ပေါက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“တစ္ဆေဘထွန်းက သရဲရှုပ်ပေါက်နေတယ် ဟုတ် လား... ဟား... ဟား... ဟား...”

တစ္ဆေဘထွန်းက ကျွန်တေးကြားပြီး သဘောကျ ရယ်သံကြီးပေါ်လာတယ်။ ကျွန်လည်း ခါးကြားမှာထိုးလာ ခဲ့တဲ့ ဓားမြှောင်ကို သတိရပြီး တစ္ဆေဘထွန်း ကျွန်တို့ အန္တ ရာယ်ပြုလာရင် ကာကွယ်ဖို့ကြံထားမိတယ်။

“ကျွန် ပြောခဲ့ပြီကောလားဗျာ။ ကျွန် သမ္ပန်မှောက် ခဲ့လို့ ကျွန်မှာ ပုဆိုးတစ်ထည်ပဲပါခဲ့တာ။ အင်း... ကျွန်ရုပ်က သရဲလို့ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တို့ သရဲလို့ထင်နေတာ မဆန်းပါဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်ဘဝမှာ တွယ်တာစရာ သို့လို့ ကျွန်သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ကျွန်အဖြစ်ကို ကျွန်သမီးလေးသာသိရင် ကြေကွဲနေမှာ အမှန်ပဲဗျာ”

တစ္ဆေဘထွန်းက ကျွန်တို့ပြောပြီး မျက်ရည်ပဲခေ

ရှာတယ်။ ကျုပ် တစ္ဆေဘထွန်းကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေမိ
လယ်။ ကျုပ်အံ့အားမသင့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ် လောလော
ဆယ်သိချင်တာက အဲဒီတစ္ဆေဘထွန်းဆိုတဲ့ ထူးထူးခြားခြား
နာမည်ပဲ မဟုတ်လား။

“ကျုပ်သိချင်တာက ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျား”

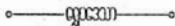
“ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည် ဘထွန်းရှေ့က တစ္ဆေ
ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီနဲ့တူတယ်”

ကျုပ်အတွေးထဲမှာရှိနေတဲ့ တစ္ဆေဘထွန်းအဖြစ်
ကို မေးမလို့ကြံတုန်းပဲရှိသေးတယ်။ တစ္ဆေဘထွန်း ပြော
လိုက်တဲ့စကားကြောင့် ကျုပ် အတော်အံ့ဩသွားမိတယ်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့တစ္ဆေအကြောင်း သိ . . . သိချင်
လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ပြောပြရတာပေါ့ဗျား။ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်က လောလောဆယ် တည်းဖို့ဖို့ မရှိတဲ့ဘဝဗျ”

“အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ဗျား။ ခင်ဗျားအတွက်
ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးပါမယ်”

“အင်း . . . ဘုရားတန်ခိုးတော်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့
ဗျား။ ကျုပ်က ရတနာသုံးပါးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့လျော့ဘူး။
ကျုပ် သမ္ဗန်မှောက်ပြီး ဟောဒီတဲကုန်းပျက်ရောက်တော့
မြွေတွန်သံကြီးတွေ ကြားကြားနေရတာ။ အဲဒါ ဟိုလူက မြွေ
ကြီးနဲ့တွေ့ပြီး သတ်နိုင်ခဲ့လို့ဗျ။ အဲဒီမြွေကြီးသာ လွတ်သွား
ရင် မလွယ်ဘူး”

တစ္ဆေဘထွန်းပြောမှ ကျုပ် တဲပျက်ထဲကို မလုံ
မလဲကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ငပြူးစားချက်နဲ့
ကပိုင်းပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ မြွေခေါင်းကြီး။

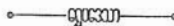
“ငပြူး အဲဒီမြွေကြီးနဲ့တွေ့တုန်းက ခင်ဗျားရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ဗျား။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား အဲဒီလူကို ထမ်း
ခေါ်သွားတာ စောလို့ မစောရင် အဲဒီလူ သေတာကြာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

ကျုပ် တစ္ဆေဘထွန်းစကားကြောင့် အတော့်ကို
လန့်သွားမိတယ်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ . . . ကျုပ်သမ္ဗန်မှောက်ပြီး

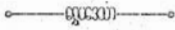

ဟောဒီ တဲကုန်းပျက်ရောက်တော့ တစ်ညလုံးလိုလို အိပ်လို့
 မှာခဲ့ဘူး။ ညည်းသံကြီးတွေကြားပြီး အပုပ်နဲ့တွေ့ကာ ဟောင်
 နေတာပဲ။ ကျွန် ဈားနေတဲ့ကြားက အတော်ကို လန့်သွားမိ
 တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မေတ္တာပို့အဖူးပေးပြီး အိပ်တော့ ထူး
 ထူးခြားခြား အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဒီရေကန်ကြီးက မြေ
 သိုက်ရှိတဲ့ ရေကန်တဲ့။ ဘယ်သူလာလာ အလာမခံဘူး။”

တစ္ဆေဘထွန်းရဲ့ အိပ်မက်အကြောင်းကိုကြား
 တော့ ကျုပ် ဘကြီးရင်မောင်ပြောတဲ့ ဒီတဲကုန်းပျက်က
 အဖြစ်က ပိုပြီးအသက်ဝင်လာတယ်။

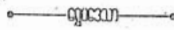
“ဒါဆို . . . ငပြူး ကိုင်းတန်တွေ ထောင်ထားပြီး
 တဝန်းဝန်း အသံကြားလို့သွားကြည့်တော့ ငါးတစ်ကောင်မှ
 မတွေ့တာကရော”

“အဲဒါ . . . ခင်ဈားငပြူးကို သရဲ အမှန်တကယ်
 ခြောက်လှန့်တာဗျ။ ငပြူးက ကျုပ်ကို ကော်ဆဲလို တော်သေး
 တာ။ ကွင်းပိုင်ကို ဆဲပီရင် အသေပဲ။ ဒါတောင် မြေကြီးတွေနဲ့
 တွေ့ခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

ကျွန် ငပြူးအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိပြီး ဘုရားအလို လို
 ကလိုက်မိတယ်။ ကျွန် ဘုရားမတလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်နဲ့
 ငပြူးက နေ့စဉ် ရေခင်းရိုးမြောင်းရိုးအနဲ့ ငါးဖားရှာနေတာ
 တွေ။

“ဟုတ်တယ် . . . ငပြူး၊ မင်းထင်နေတဲ့ တဲကုန်း
ပျက်က သရဲမဟုတ်ဘူးကွ၊ နာမည်က တစ္ဆေဘထွန်း”

“ဈာ . . . ခင်ဗျားက သရဲမဟုတ်ဘူး၊ တစ္ဆေဘထွန်း
ဟုတ်လား”

“အင်း . . . ကျုပ်ရုပ်ရည်ကိုတွေ့တော့ ခင်ဗျားက
သရဲထင်မှာပေါ့လေ၊ ကျုပ် တဲကုန်းပျက်မှာ အများတက်ပြီး
ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တာပဲ”

တစ္ဆေဘထွန်းက အဖြစ်အပျက်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ပြောပြမှ ငပြူးပင် မကဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမ မြီရီပါ တစ္ဆေ
ဘထွန်းအဖြစ်ကို အံ့ဩမကုန်နိုင်အောင် မြစ်သွားကြတယ်။

“အေးလေဈာ . . . မသေလို့ ခုလိုတွေ့ကြရတာ၊
ဘဝကအကျိုးပေးလို့ ပြောရမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား
ကျုပ်တို့တဲမှာ ပျော်သလောက်နေ၊ ရွာပြန်ချင်တယ်ဆို
လည်း ကျုပ်တို့ ငါးဖားရှာပြီး လမ်းစရိတ်ထောက်ပံ့မယ်ဈာ”

“ခင်ဗျားစကားကို ခုလိုကြားတော့ ကျုပ် ဝမ်းသာ
တယ်ဈာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သမီးလေးကရိုနေတော့ ကျုပ်

“ဟင် . . . ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ၊
ကျုပ် ငါးကင်နဲ့ အရက်ကိုသောက်တာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်
လား”

ကျုပ် သမ္ဗန်မှောက်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ တစ္ဆေ
ဘထွန်းကို ကိုထူးတဲကုန်းပျက်က ခေါ်လာတုန်း၊ ငပြူး
တစ္ဆေဘထွန်းကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်တကြီး ထွက်
သွားတဲ့ စကားသံ၊

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သရဲလို့ထင်နေတာကိုး၊ ကျုပ်
သရဲမဟုတ်ပါဘူးဈာ၊ ဟောဒီက ကိုသောင်းစိန်က တဲကုန်း
ပျက်မှာ ကျုပ် အများတက်နေတာတွေလို့ ခေါ်လာတာပါ”

အပြန်ကို မျှော်နေရာမှာ၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဝင်ဈားတို့ဆိုမှာ လေး။ ငါ့ ဆယ်ရက်နေပြီး ကျုပ်ပြန်မယ်”

ဘကြီးထုံက ထူးထူးဆန်းဆန်း နာမည်တွင်တဲ့ တစ္ဆေဘထွန်းရုပ်ရည်ကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။

“ကိုဘထွန်းက ပင်လယ်ဘက်မှာနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘကြီးထုံ။ ကျုပ်က အုန်းခြံ ဝန် ခြံတွေရှိတော့ ဖောက်သည်တွေ အမြဲတမ်းရှိပါတယ်။ ဒီတစ် ခေါက်ကျမှ သမီးလေးက သူလိုချင်တာ မူဆာလို ကျုပ်ကိုယ် တိုင် ခြံတွက်ပစ္စည်းတွေနဲ့လာမှ ဒီချောင်းထဲမှာ ဒီရေရှိက်ပြီး ပစ္စည်းတောင်မကဘူး လူပါ အသက်လုခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပဲ”

“အေးကွယ်... ခုလိုကြားရတော့ ဘကြီး စိတ် မကောင်းပါဘူးကွယ်။ လူမသေမပျောက်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ ကံ ကောင်းတယ်တဲ့။ အဖျားရောက်အတွက် စိတ်ဘာမှမပူပါနဲ့ ဘကြီး ဆေးဝါးနဲ့ကုပေးမယ်”

ဘကြီးထုံက တစ္ဆေဘထွန်းအတွက် ဆေးဝါးပေး ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေပေမယ့် ကျုပ်လိုပဲ

တစ္ဆေဘထွန်းအဖြစ်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်။

“ဘယ်လိုမှ ဘကြီးအပေါ်မမြင်ပါနဲ့ ကိုဘထွန်း။

ဘာဖြစ်လို့ တစ္ဆေဘထွန်းလို့ နာမည်တွင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

ဘကြီးထုံအမေးစကားကြားမှ တစ္ဆေဘထွန်း ကျုပ် တဲဘေးက ချောင်းရေပြင်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချကာ ...

“ဒီလို ဘကြီးရဲ့... ကျုပ်တို့ရွာက သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ

တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုပြီး လူပြောသူပြော ပြောပြောနေတာ။ ကျုပ်က ပြောရရင် အရက်သမားဆိုတော့ တစ္ဆေရှိတယ်ဆို တာ မယုံခဲ့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ တစ်ည ကျုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဘာ... အလောင်းအစားလဲ ကိုဘထွန်း”

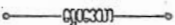
“အလောင်းအစားက တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဘကြီး ရယ်။ သင်္ချိုင်းကုန်းက ဧရပ်ပျက်ကြီးထဲမှာ တစ္ဆေ တကယ် ရှိ၊ မရှိဆိုတာ သွားကြည့်ပေးဖို့ပဲ”

တစ္ဆေဘထွန်းစကားကြောင့် ကျုပ်မိန်းမ မြရိနဲ့

ငပြု၊ မျက်လုံးပြူးသွားကြတယ်။ ကျုပ်တောင် ရင်ထထိတ်ထိတ်။

“အဲဒါနဲ့ တစ်ည ကျုပ်အရက်မူးမူးနဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက ဇရပ်ပျက်ကိုသွားမိတယ်။ ကျုပ်သွားချိန်က လရောင် ဖွေးဖွေးနဲ့ဆိုတော့ သင်္ချိုင်းကုန်းထဲကို ဝိုင်းတဝါး လှမ်းမြင်နေရတာ။ သင်္ချိုင်းကုန်းဆိုလို့ ကျုပ် သုံး၊ လေးခေါက်သာ ရောက်ဖူးခဲ့တာ။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း တွန်းခင် အရက်မူးပြီး အန်ဖတ်ဆိုပြီး သေတုန်းက တစ်ခေါက်နဲ့၊ အပျိုကြီးအိမ်နဲ့ မေး ပြီး သံတူးသားလေးသေတုန်းက ထဲထဲဝင်ဝင်ရောက်ဖူးခဲ့တာ”

“အဲ . . . ကျုပ် သင်္ချိုင်းကုန်းအစပ်လည်းရောက်ရော ရုတ်တရက် ခွေးတွေ ရှည်လျားစွာအူနေတဲ့အသံကို ကြားရလို့ ကျုပ်တောင် အရက်မူးနေတဲ့ကြားက လန့်သွားပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် ခါးကြားမှာထိုးလာတဲ့ အရက်ပုလင်းကို မော့သောက်ပြီး အားတင်းလိုက်မိတယ်။ ကျုပ်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုကောင်တွေကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ဘူး”

တစ္ဆေဘထွန်းက ကျုပ်တို့ကို ပြောပြီး ခံတွင်းပြောက်သွားဟန်တူတယ်။ လက်ခက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်နေတယ်။ ကျုပ် တစ္ဆေဘထွန်းကိုကြည့်ပြီး အံ့ကြသွားမိတယ်။

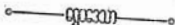
“ဟို . . . ဟိုကောင်တွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ကိုဘထွန်း”

“ဘယ်သူရှိပါ့မလဲ ဘကြီးရယ်။ ကျုပ်နဲ့ အလောင်းအစားကြေးထပ်ခဲ့တဲ့ မြစ်ရွှားလွင်နဲ့ ချစ်မင်းသူဆိုတဲ့ ကောင်တွေပါ။ ဒီကောင်တွေက ချမ်းသာတဲ့ မိဘအားကိုးနဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေယားကလေးရှိတော့ လောင်းကြေးထပ်ပြီး ကျုပ်ကို မသတင်းပို့ခဲ့တာ”

“ဘာ . . . သေတွင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုသောင်းမိန်း အဲဒီဉာဏ် သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ အရက်မူးမူးပြီးအိပ်တာတွေ ကိုပေတေသာ မရှိရင် ကျုပ်သေပြီ”

တစ္ဆေဘထွန်းက သူ့အခြေကိုပြောပြရင်း ပြန်တေး

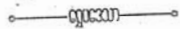

ပိရင်း ကျောချမ်းနေဟန်တူသည်။ ကျုပ်တို့ကို စကားပြောရင်း စိတ်မလုံသလို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ဂနာမငြိမ်ငြိမ်ပေးတာ။

“အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း မထူးဘူးဆိုပြီး သင်္ချိုင်းကုန်ထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ အုတ်ဂူတွေ၊ မြေပုံတွေနဲ့ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ကြောက်စရာဖြစ်နေတာ။ ပိုပြီးဆိုးတာက ဝေ့တွေက မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို တွေ့လို့လားမသိဘူး။ အုတ်ကြီးတွေပေးနေတာ တော်တော်နဲ့ မရပ်ဘူး။ ကျုပ်လည်း အရက်ကို ထပ်သောက်ပြီး ရေပျက်ကြီးနားရောက်သွားပီတယ်”

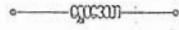
“ဒါနဲ့ ကိုဘထွန်း ပြန်ခဲ့ရောလား”
“ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ ကိုသောင်းစိန်ရယ်။ ကျုပ်ရေပျက်ပေါ်ကို မသွားလို့မဖြစ်ဘူးဗျ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဘထွန်း။ ခင်ဈေးအဖြစ်ပဲ ကျောချမ်းစရာကြီး။ ကျုပ်ဆို လောင်းကြေးဘယ်လောက်ရရ မသွားရတာ အမှန်ပဲ”

ကျုပ်စကားကြားတော့ တစ္ဆေဘထွန်းက ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်က လောင်းကြေးထက် သင်္ချိုင်းထဲကို သွားရဲကယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကိုမက်တာ။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ် ရေပေါ်ခပ်ထုတ်သုတ်တက်ပြီး ကျုပ်ပါလာတဲ့ထုံးနဲ့သုတ်ပြီး ကျုပ် ရေပေါ်ကလည်း ပြန်ဆင်းစရာ။ ခြေသံလိုလိုကြားလို့ ကျုပ် ကြည့်လိုက်တော့ ရေပေါ်မှာတွေ့ရတဲ့ မည်းမည်းကြီးတွေ။ ကျုပ် ဘာမှ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ ရေလင်းကလေးအတိုင်း မှားသွန်ပြေးရင်း ကျုပ်ရှေ့မှာတွေ့တဲ့ အုတ်ဂူဖြူဖြူဘေးကို တွေ့ပြီးအပြေးမှာ ကျုပ်ရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားပြီး ကြောက်လန့်တကြီးအော်လိုက်တဲ့အသံပဲ ကျုပ် ကြားလိုက်ရတယ်။ မနက် ဘာမှ မသိတော့ဘူး”

တစ္ဆေဘထွန်းက စကားအဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်သွားကယ်။ ကျုပ် တဲအပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ပုံလွှမ်းနေတဲ့ည။ ကျုပ်တို့ စကားပိုင်း ခကာငြိမ်သွားတယ်။ ကြီးထုံက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး တစ္ဆေဘထွန်းကို

ကြည့်ပြီး...

နောက်ထပ် ဘာဖြစ်သေးလဲ ကိုဘထွန်း။ စကား
ဆက်စမ်းပါဦး။”

“ဘာဖြစ်မှလဲ ဘကြီးရယ်။ ကျွန်က ဝုသွင်းမယ့်
မြေကျင်းထဲကိုကျပြီး သတိမေ့သွားတာ။ ကျွန် သတိရတော့
အိမ်ကိုပြန်ရောက်နေတာ။ ကျွန်ကို အိမ်အရောက် မနိုင်
တနိုင်ထမ်းပြီး ပြန်ပို့တာက အရက်သမားကိုပေတေလေ။
ကိုပေတေက သူ့မိန်းမ မထွားညှိနဲ့ စကားများပြီဆိုရင်
အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး သူ့ရိုင်းကုန်းက အုတ်ဂူပေါ်မှာ
အမြဲတမ်း သွားသွားအိပ်နေတာ။ ကျွန် ရေပ်လေးက အပြေး
မှာ အုတ်ဂူပေါ်မှာ ကိုပေတေ မူးပြီးအိပ်နေတာ ကျွန် မသိခဲ့
ဘူး။ ကျွန် ကျင်းထဲကိုပစ်ကျမှု ကိုပေတေက သရဲခြောက်
တယ်ဆိုပြီး လန်အော်သေးတယ်။ အဲဒါ မီးခြစ်ချခြစ်ပြီးကြည့်
တော့ ကျွန်ကို မြေကျင်းထဲမှာတွေ့ပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့တာ။ အဲဒီ
ကလေးပြီး ကျွန်နာမည် ဘထွန်းရှေ့က တစ္ဆေလို့ ရွာမှာ နာမည်
တွင်ခဲ့တာပဲ ဘကြီးရာ”

“အင်း... ကိုဘထွန်းရယ်... မကြောက်မလန့်
သရိုင်းကုန်းနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ရတယ်လို့ကွာ။ ကဲ...
ကဲ... ညဉ့်လည်းနက်လို့ ဘကြီးပြန်မယ်။ ဘကြီးပေးတဲ့
ဆေးသောက်ရင် မကြာခင် အများသက်သာသွားမှာ ကိုဘ
ထွန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဘကြီး”

အဲဒီည ကျွန်နဲ့ဝပြား ဘကြီးထုံကို ကွင်းထဲပြန်ပို့ ပြီး
တဲပြန်ရောက်တော့ တစ္ဆေဘထွန်း ဝုပြားထိုင်နေတုန်း ပဲ။

“ကိုဘထွန်း မအိပ်သေးဘူးလား။ အိပ်လေချာ”

“ကျွန် မအိပ်နိုင်သေးပါဘူး ကိုသောင်းမိန်း။ ကျွန်
သမီးလေးကို တွေးမိလို့ပါ”

ကျွန်လည်း တစ္ဆေဘထွန်းစကားကိုကြားတော့
ဝိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။

“ကိုဘထွန်းသမီးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်သမီးက ခုဆို ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီချာ။ သူ့အဖေ
သာရှိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရှာမလဲ မသိပါဘူးချာ”

တစ္ဆေဘထွန်းက ကျွန်ကိုပြောရင်း စကားသံတိမ်
ဝင်သွားတယ်။ ကျွန် တစ္ဆေဘထွန်းအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး နား
မလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားပီတယ်။

“ကဲပါ . . . ကိုဘထွန်းရယ် . . . တွေးပြီး စိတ်
မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျန်းမာရေးကောင်းရင်
ခင်ဗျားသမီးလေးဆီ ပြန်လို့ရပါပြီ။ အိပ်ရေးပျက်ရင် ထပ်ဗျား
နေဦးမယ်”

ကျွန် အတန်တန်အိပ်ခိုင်းမှ တစ္ဆေဘထွန်း ခေး
သောက်ပြီး အိပ်သွားတယ်။ ကျွန်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း
ကြံ့ခဲ့ရတဲ့ တစ္ဆေဘထွန်းအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အတွေးကြယ်
နေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ တစ္ဆေဘထွန်းအဖြစ်ကလည်း
ကြံ့ကြံ့ဇန်ဇန်၊ သမ္ဗန်မှောက်ပြီး သရဲခြောက်တဲ့ကိုထူးဖဲ
ပျက်ကိုရောက်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ငပြုံးရယ်။ တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်
ရင် မလွယ်ဘူးကွ။ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်ဆိုတာ မင်း
လည်းအသိ၊ ငါလည်းအသိပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မင်း
ကတို့က ငါ့စိုးရိမ်လို့ပြောတာကွ”

ကျွန် စိုးရိမ်တကြီးပြောနေပေမယ့် စိတ်ခန်းခန်းချ
ထားဟန်တူတဲ့ ငပြုံးက အားလျော့မယ်မထင်ဘူး။ လှေဦး
ပုာထိုင်ပြီး တဝေါဝေါပြည်သံနဲ့ ကြားနေရတဲ့ ညအမှောင်ထဲ
က ဂလိုင်ကျွေ့ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ကျွန် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး အစ်ကို။ ကျွန်ကို လာခဲ့
ဖို့ ခကခက အိပ်မက်ပေးနေတာ။

ငပြူး ပြောလည်း ပြောစရာ။ မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့
နဲ့ပယ်သက်ပြီး ငပြူး အိပ်မက် ထူးထူးခြားခြား မက်မက်နေ
တာ ကျုပ်တောင် အကေ မယုံခဲ့ဘူး။ ကျုပ်လည်း ဘကြီးထုံ
စကားကို အမှတ်ရမိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ငပြူးကို
အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်စိုက်နေရတာ။

ခုလည်း ငပြူးက ငါးရှာမယ်ဆိုလို့ ကျုပ် စိတ်မချ
လို့လိုက်ခဲ့တာ။ ရွာကထွက်လာတော့ အတော့်ကြီးကို မှောင်
နေပြီ။ လမ်းကျမှ ကျုပ်ကို ငပြူးက မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့
သွားမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တောင် မျက်လုံးပြူးသွားမိတယ်။
ကျုပ် မျက်လုံးမပြူးဘဲ ရှိပါ့မလားဗျာ။ အဲဒီမဆယ်ဂလိုင်
ကွေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်အဖေ ကိုစိုးထင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်
အပျက်။

ငပြူးက လှေဦးမှာထိုင်ပြီး ညအမှောင်မည်းမည်း
မှာ တွေ့ရတဲ့ မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ခဲကြီးကို ကြည့်နေတယ်။
ကျုပ် လှေကိုလှော်ရင်း ဒူးတုန်နေမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ည
အမှောင်မည်းထဲမှာ တဝေဝေါ၊ တဟဲဟဲမြည်သံကြီးက သေ

မင်းတမန်အလား ကျုပ်နဲ့ငပြူးကို ဆီးကြိုနေသလိုလို့။

“ငွမ်း”

“ဂုန်း”

“ငွမ်း... ငွမ်း”

ကျုပ် လှေကိုသတိထားပြီးလှော်နေတုန်း ရုတ်
တရက်ကြားလိုက်ရတဲ့ ငါးပွက်သံကြီးတွေ။ ကျုပ်တောင်
အသံထွက်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ခဲ
ကြီးက ပြောလည်း ပြောစရာ။ ငါးရှာစားရှာသူတွေ မလာရ
လို့လား မသိဘူး။ ဂလိုင်ကွေ့ခဲကြီးထဲမှ ခိုပြီးနေတဲ့ ငါးကြီး
တွေက ပေါ်မှပေါ့။ ကျုပ် လှေလှော်ရင်း သတိရမိပြီး လှေ
ဝမ်းထဲက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူပြီး တဟဲဟဲမြည်သံပေးနေတဲ့
ဂလိုင်ကွေ့ခဲကြီးဆီကို လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကြည့်လေ။ ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ ကျုပ်လက်ထဲ
က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ရေခဲ
ကတော့ကြီးထိုးပြီး တဟဲဟဲမြည်နေသံက အသည်းတုန်၊
အူတုန်စရာ။

"အစ်ကို... ကျုပ် ကွန်ချက်ပစ်ကြည့်မယ်။ ငါးတွေ

က အများကြီးပျံ

ငပြူးက ကျုပ်ကိုပြောပြီး ဝဲကတော့ကြီးထိုးနေ တဲ့
ရောင်းကမ်းဘေးကို ကွန်ပစ်ချလိုက်တယ်။ ကျုပ် လှေကို
ထိန်းထားတုန်း ပြန်းဆို ကျုပ်လှေ သွက်သွက်ခါသွားတယ်။
ကျုပ် လှေကိုထိန်းရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ မည်းမည်းကြီး
တွေကွဲနေရာ။ ကျုပ်ပျက်လုံးပြူးသွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။
ငပြူး ကွန်ချက်ပစ်သံနဲ့အတူ ဝုန်း၊ ငွမ်းဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့
ကျုပ်လှေဘေးမှာပေါ်လာတဲ့ ငါးကြီးတစ်ကောင်။

"င... ငပြူး... ငါး... ငါးကြီး သတိထား"

"ငွမ်း"

ကျုပ် ငါးကြီးကိုတွေ့လို့ ငပြူးကို လှမ်းသတိပေး
ဖို့အသံနဲ့အတူ ငပြူးက လှေဝမ်းထဲက မိုန်းကိုယူပြီး
အသင့်ကိုင်ထားတာတွေရတယ်။

"ငပြူး... ငါးကြီးက နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်

ဘူးကွ"

"ဝုန်း"

"ငွမ်း"

"တိုက်ပြီ ငပြူး။ တိုက်ပြီ"

ကျုပ် ငပြူးကို စကားပြောလို့တောင်မဆုံးသေး
ဘူး။ ငါးကြီးက ကျုပ်လှေကိုတိုက်ပြီး မှောက်နေတဲ့အဖြစ်။
ကျုပ် လှေကိုထိန်းပေမယ့် မရတော့ဘူး။ ဝဲကတော့ ရေစီးနဲ့
အတူ ချာချာလည်သွားတယ်။ ငါးကြီးက ကျုပ်လှေဘေး
ကနေ ဝှင်လိုက်ပေါ်လိုက်နဲ့ လှေကို တခုနီးဝန်းပြည်အောင်
ခေါင်းနဲ့တိုက်နေတာက အသည်းထိတိရရာ။

"အစ်ကို . . . သတိထား ရေခဲကြီးလွတ်အောင်
လှော်"

ငပြူးစကားကြောင့် ကျုပ် ကမန်းကတန်း လှော်
တက်ကိုထိန်းပြီး တဟ်ဟ်မြည်နေတဲ့ ရေဝဲကတော့ကြီးထဲ
မရောက်အောင် အားကုန်လှော်ခတ်နေမိတယ်။ ငပြူးက
ကျုပ်ဆီက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူပြီး တဟ်ဟ်မြည်နေတဲ့
ဝဲကတော့ကြီးကို လှမ်းထိုးပြီး စိုးရိမ်တကြီးအော်လိုက်တဲ့

အသံကြီးကဟိန်းသွားတယ်။

“အစ်ကို... ရှေ့မှာ ဝဲကြီး... ဝဲကြီး။ ဟော...

လာပြီ... လာပြီ”

ငြိမ်းစကားကြောင့် ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဝဲကတော့ကြီးထဲမှာပေါ်လာတဲ့ ငါးကြီးတစ်ကောင်။ ငါးကြီးက ဝဲကတော့ထဲက ပျောက်သွားတယ်။

“သတိထား... ငြိမ်း... ငါး... ငါးကြီး”

“ဒုန်း”

“ဒုတ်”

“ဗွမ်း”

ကျုပ် ငြိမ်းကို သတိပေးသံနဲ့အတူ ငါးကြီးက ကျုပ်လှေကိုတိုက်နေတုန်း ငြိမ်းရဲ့ မှိန်းချက်ထိပြီး ငါးကြီးလှုပ်ယမ်းပြီး ထွက်သွားတဲ့အသံနဲ့အတူ ကျုပ် ရေထဲကို ပြုတ်ကျသွားတဲ့အသံ။ ကျုပ် သတိရလို့ကြည့်လိုက်တော့ တဟဲဟဲမြည်နေတဲ့ ရေဝဲကြီး။ ကျုပ် အဲဒီဝဲကြီးရှိတဲ့ ရေပိးကြောင်းထဲကို မရောက်အောင် မနည်းအားသွန်ပြီး ကူးခပ်နေမိ

တယ်။ ကျုပ် ဘယ်အထိ ညအမှောင်ထဲမှာ ကူးခပ်နေမိတယ် မသိဘူး။ ကျုပ်မျက်စိနဲ့လှမ်းတွေ့လိုက်ရတဲ့ မီးရောင်လို့လို့။

ကျုပ် ကြည့်ရင်း အားကုန်လှမ်းအော်လိုက်မိတယ်။ မကြာဘူး ကျုပ်အော်သံကိုကြားပြီး တရွေရွေလာနေတဲ့ မီးရောင်ကရစ်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း အားကုန်ကူးရင်း ဘေးဆီကပျောလာတဲ့ သစ်မြစ်ဆုံကိုတွေ့လို့ ဖက်ထားမိတယ်။ ကြည့်လေရာ။ ကျုပ်က ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးအနံ့ ငါးရှုဖားရှာခဲ့တာမဟုတ်လား။ ရေဆို ငါးတစ်ကောင်လို ကူးနိုင်ငှပ်နိုင်တဲ့ကောင်။

ခု... ကျုပ် ဘယ်လိုကူးကူး၊ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆွဲနှစ်ထားသလိုဖြစ်နေတာ။ ကျုပ် အားစိုက်ပြီး ဘယ်လောက်ကူးခပ်နေမိတယ် မသိဘူး။ ကျုပ် လက်ပန်းကျလှန်းနီးမှာ တရွေရွေလာနေတဲ့ မီးရောင်။ ကျုပ် အနားရောက်လာတယ်။ ကျုပ်အသံကြားလို့ ထင်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာရင်း ကျုပ်အနီးရောက်မှ ကျုပ်နား

“ငပြူး... ငပြူးကို တွေ့... တွေ့ခဲ့သေးလား
ကိုမဲတူ”

“ငပြူးတော့ မတွေ့ခဲ့မိဘူး သောင်းစိန်”

“ဒါ... ဒါဆို င... ငပြူး သေပြန်တူတယ် ကိုမဲတူ”

“ငပြူး သေပြီဟုတ်လား သောင်းစိန်၊ ငပြူး ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ”

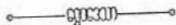
“ငပြူး... ကျုပ်နဲ့အတူ မဆယ်ဂလိုင်တွေ့ကို ငါး
သွားရာခဲတာ ကိုမဲတူ”

“ဟေ... ဟုတ်လား”

ကျုပ်ကေားကြားတော့ ကိုမဲတူတောင် အံ့အား
သင့်ပြီး အသံတောင်ထွက်သွားတယ်။ ပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်
ကြည့်ပြီး တအံ့တခြေဖြစ်နေတဲ့ ကိုမဲတူ အကြည့်။

“မင်းလည်း မဆယ်ဂလိုင်တွေ့မှာ နာနာဘာဝတွေ
ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိရက်နဲ့ကွား ဘာဖြစ်လို့သွားတာလဲ
သောင်းစိန်ရာ၊ အံ့မိုကွာ”

ကိုမဲတူက ကျုပ်ကို မချင်မချီလေသံနဲ့ ပြောပြီး

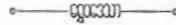
ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာနေတယ်။ ကျုပ် ငပြူးအတွက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ကျုပ်တောင် ကံသိ
လို့ ကိုမဲတူတို့ ပိုက်ချအပြန်တွေ့လို့ တော်သေးတာ။ ဒီ
အတိုင်းဆို ငပြူးအဖြစ်က မတွေ့ခုံစရာ။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ သောင်းစိန်ရာ၊ ငါ မင်း
ပိန်းမကို လူကြုံနဲ့ စကားတိုးပြီးပါပြီ။ မကြာခင် လာပါလိမ့်
မယ်။

ကိုမဲတူက ကျုပ်အဖြစ်ကို လူကြုံနဲ့စကားကမ်း
ထားလို့ ကျုပ်ပိန်းမ မြရို သိသွားလို့ ကျုပ် စိတ်အေးသွားပေ
မယ့် မအေးနိုင်တာက ငပြူး၊ ပြီး ကျုပ်ခြေထောက်က
ဒဏ်ရာ။

“ကိုမဲတူ ကျုပ်ခြေထောက်ကဒဏ်ရာက တစ်ခုခု
ကိုက်ထားသလိုပဲဗျ။ ဘာကိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း
မသိဘူး”

“မင်းခြေထောက်ကို ငါးကိုက်တာ သောင်းစိန်၊
မင်းကို ငါတို့ ချောင်းထဲက ဆယ်နေတုန်း ငါးကြီးတစ်ကောင်

ကို မင်းအနားမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဗျာ”

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩကြားဖြစ်မိတာက ကျုပ်။ ကိုမဲတူ
စကားက ကျုပ်အတွက် ရင်ထိတ်စရာဖြစ်နေတာ။ ဒါဆို
ကျုပ်တွေ့ခဲ့တဲ့ ငါးကြီးလား။ ဘုရား... ဘုရား... ကျုပ်တွေ
ပိရင်း ဘုရားတ၊မိတယ်။ တကယ်လို့သာ အဲဒီငါးကြီး ကျုပ်
ကိုကိုက်ရင် ကျုပ် အသက်ရှင်ဖို့ လမ်းမမြင်တဲ့ဘဝ။

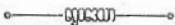
“အစ်ကိုသောင်းစိန်... အစ်ကိုသောင်းစိန်”

“ဟင်... င... င... ငမြူး”

ကျုပ်အဖြစ်ကို ကျုပ်တွေ့နေတုန်း တဲရေက ခေါ်
သံကြားလို့ ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်စိန်းမ ဖြန့်နေပြေး။
ကျုပ် ငမြူးကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကျုပ် အတော့ကြီး အံ့ဩ
သွားမိတယ်။

“ငမြူး... မင်းမသေဘူးနော်”

“ကျုပ် မသေပါဘူးအစ်ကိုရာ။ အစ်ကိုအတွက်
စိုးရိမ်ပြီး ကျုပ် ရောင်းထဲမှာရှာတာ။ ဘယ်မှမတွေ့လို့ ကျုပ်

ငိုလိုက်ရတာ အစ်ကိုရာ။ အစ်မသာ မေးသာကြည့်”

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုသောင်းစိန်။ သူ့ကြောင့်
သေတယ်ဆိုပြီး အရက်တွေမှူးပြီး ငိုလိုက်တာ။ အဲဒါ ကိုထွန်း
အံ့ဩလို့ အစ်ကို ရောင်းဖျားရောက်နေတာ သိရတာ”

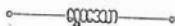
ကျုပ်စိန်းမ ဖြန့်ရဲစကားသံနဲ့အတူ ကျုပ် ငမြူးကို
ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ငမြူးက ကျုပ်မသေတာတွေလို့ မျက်
ရည်လေးဝဲဝဲနဲ့ ကြည့်နေတဲ့အဖြစ်။

“ဟုတ်တယ်... ငမြူးရ။ အဲဒီညက မင်းအစ်ကို
သောင်းစိန် မသေဘဲ ရောင်းထဲမှာ ပျောလာတာကွ။ ငါတို့
သောင်းစိန်ကို ဆယ်တော့ ငါးကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ခဲ့ရ
သေးတယ်ကွ”

“ငါ... ငါကြီး ဟုတ်လား ကိုမဲတူ”

“အဲဒါ မင်းအစ်ကို သောင်းစိန်က မင်းသေမှာပဲ
ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

ကိုမဲတူဝကားကို နားထောင်ပြီး ကျုပ် ငါးကိုက်
တာတို့မြေထောက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့

ငပြူးမျက်နှာ၊

“ငါ မေးပါရစေဦး ငပြူးရာ၊ မင်းက ဘယ်လိုနဲ့ အိပ်ပြန်ရောက်သွားတာလဲ”

ကျုပ်မေးမှ ငပြူးက သူ့အဖြစ်ကို သူ့အံ့ဩနေဟန်တူတယ်။ ပြီး ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ...

“ကျုပ် ခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး အစ်ကိုရာ၊ ငါးကြီး လှေမှောက်ပြီး အစ်ကို ရေထဲကျသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ် လှေကိုဖက်ထားရင်း အစ်ကိုကို ခေါ်သေးတယ်။ အဲဒီမှာ ဝဲကတော့ကြီးနဲ့အတူ ကျုပ် ရေအောက်မြုပ်သွားပြီး ဒုန်းဆိုတဲ့အသံကို ကြားရတယ်”

“ရေ ... ရေအောက် ဟုတ်လား ငပြူး”

ကျုပ်ခြေထောက်ကရတဲ့ဒဏ်ရာကိုတောင် မေ့လျော့သွားမိတယ်။ ငပြူးအဖြစ်က ကျုပ်ထက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေတာ။

“အဲဒါနဲ့ ကျုပ် လှေကိုဖက်ရင်း ကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအဘိုးကြီးက

ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး လူလေးနဲ့ ဘဝပဋ္ဌာန်းဆက်တွေမပြတ်လို့ ပြန်တွေ့ရတာလို့ပြောရင်း ရှေ့ထည်ပစ္စည်းတွေကိုပြတယ်။ ကျုပ် ရှေ့ထည်တွေကိုကြည့်ရင်း ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ ခင်လှရီကို သွားမြင်မိတယ်။

“ခင် ... ခင် ... လှရီ”

ကျုပ် ငပြူးစကားကြောင့် အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်သိထားတဲ့ လူဝင်စား ငပြူးဘဝ၊ ဟိုဘဝကဆိုခဲ့တဲ့ ခင်လှရီအဖြစ်၊ ကျုပ်ကို ငပြူးပြောထားလို့ ကျုပ် ပုံရအခက်၊ မပုံရအခက်ဖြစ်နေမိတာ။

“အဘိုးကြီးက ကျုပ်ကိုပြောတယ် အစ်ကို၊ ဒီရှေ့ထည်တွေက မင်းဘဝဟောင်းက ပစ္စည်းတွေတဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတိတ်ဘဝကလူနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့ အဘိုးကယ်လိုက်တာတဲ့။ ကျုပ်လည်း ကျုပ်အဖြစ်ကို အံ့ဩနေတုန်း ငါကြီးတစ်ကောင်တွေ့လို့ ကျုပ် လန့်ပြီးပြေးရင်း ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ် လတာပြင်ပေါ်ရောက်ပြီး အိပ်မက်လား၊ တကယ်လားဆိုတာ ဝေခွဲလို့မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီမှာ ကိုရိုးမောင်တို့

လှေနှုတ်တွေ့ခဲ့တာ။ ကျွန်ုပ် ခေါ်သံကြားတော့ ကိုစိုးမောင်က သရဲခြောက်တယ်လို့ ထင်နေတာ”

“သရဲ ဟုတ်လား ငပြုံး”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုသောင်းစိန်၊ ကျွန်ုပ်ရောက်နေတဲ့ လတာပြင်ပေါ်က သရဲခိုင်းကုန်းဟောင်းကြီး အစ်ကို၊ ပြီးတော့ ကိုစိုးမောင်က ကျွန်ုပ်ရောက်နေတဲ့ လတာပြင်ဘေးမှာ ငါကြီးတစ်ကောင်တွေ့ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားလို့ လိုက်ချောင်းနေတာ။ ကျွန်ုပ်ကို လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ကျွန်ုပ်အသံကြားမှ လန့်ချုပ်ကုန်ကြတာ”

ငပြုံးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တင်မကဘူး။ ကိုမဲတူပါ အံ့ဩနေရတာပဲ။

“ဒါဆို ... မင်းအဖြစ်က အံ့ဩစရာပါလား ငပြုံးရာ၊ ငါတို့လည်း အဲဒီချောင်းထဲမှာ အမြဲတမ်းပိုက်ချနေတာကွ။ အဲဒီမဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ဝဲက ငါကြီးတွေကို ငါမယုံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမဲတူ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ငပြုံးရာ၊ တစ်ည ငါ အဲဒီ

အနားမှာ အရဲစွန့်ပြီး ပိုက်ပျောနေတုန်း ငါကြီးတစ်ကောင် ပိုက်ထဲတိုးပြီး ဆွဲသွားတာတွေရက်နဲ့ ငါ ပိုက်ဆွဲတင်တော့ ငါကြီးမတွေ့ရတော့ဘူးကွ။ ငါလည်း ကြောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာ။ အဲဒီဂလိုင်ကွေ့ဝဲက မိစ္ဆာတွေလှည့်စားတာပဲဖြစ်မယ်”

ကိုမဲတူစကားသံနဲ့အတူ ကျွန်ုပ် ငပြုံးဆီကို အကြည့်ရောက်သွားမိတယ်။ ငပြုံးက ချောင်းချေပြင်ကို ငေးကြည့်ပြီး ဘဝဟောင်းက ခင်လှရီကိုပဲ တွေးနေမိသလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ ထူးထူးဆန်းဆန်း အသက်မသေခဲ့တဲ့အဖြစ်ကိုပဲ စဉ်းစားနေသလား မသိဘူး။ ကျွန်ုပ်ပိတ်ထဲမှာ မပျောက်နိုင်တာက မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ဝဲကြီးထဲက ငါကြီး။

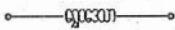
Handwritten signature

အဲဒီကတည်းက ကျုပ် ငပြူးကို စိတ်မချနိုင်ဘဲ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ခဲ့တာ။ ငပြူးလည်း သူ့အဖြစ်ကို သူ့တွေးပုံပြီး ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ဖြစ်နေဟန် တူတယ်။

“မင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းဆို မဆယ်ဂလိုင်ကျွေကို ပိုပြီး မသွားသင့်တော့ဘူး ငပြူး”

“မဆယ်ဂလိုင်ကျွေကို ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မသွား စေချင်တာလဲ အစ်ကို”

“ခက်တာပဲ ငပြူးရား၊ မင်းနဲ့ငါ အဲဒီသွားမိလို့ ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့ကြတာမဟုတ်လား”

“အစ်ကို မသွားရဲလဲ ကျုပ်သွားရမယ် အစ်ကို”
ကျုပ် ငပြူးစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ အတော်ကို အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိတယ်။

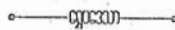
“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကို သွားမှာလဲ ငပြူးရား၊ အစ်ကို့ကို ပြောစမ်းပါဦး”

ကျုပ်စကားကြားတော့ ငပြူး တွေတွေလေးဖြစ် သွားတယ်။

“ဒီ . . . ဒီလိုပါ အစ်ကိုရယ်။ ကျုပ် ခုတလော အိပ်ပက်တွေ ထူးထူးခြားခြားမက်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ဘဝဟောင်းကပစ္စည်းတွေက အဲဒီမှာရှိတာ၊ အဲဒါတွေရမှ ကျုပ် ခင်လှရိကို ဘဝချင်းဆုံပြီးပေးရမှာ”

ငပြူးက သူ့အဖြစ်ကို ကျုပ်ကိုပြောပြီး သူ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်တွေးမိဟန်တူတယ်။ မျက်နှာလေးညှိုးငယ်ပြီး ချောင်းရေပြင်ကိုကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း ငပြူးအဖြစ်ကို တွေးလို့မရအောင်ဖြစ်သွားမိတယ်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ခင်လှရိ တစ်နေရာရာမှာ”

www.burmeseclassic.com

ရှိနေသလိုလို ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှာ ထင်ထင်နေမိတယ် အစ်ကို ရာ"

ငပြူးရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့် ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။

"သိပ်ပြီး အစွဲအလမ်းမထားပါနဲ့ ငပြူးရာ။ မင်း ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတင်ဆို သေတာတောင် အစွဲ အလမ်းကြီးမိလို့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ပြိတ္တာဘဝရောက်နေခဲ့ တာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့ပါကွား။ ဒါမှ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ မင်းကို မကပ်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။"

"အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် ခုတလော မြင်ယောင်နေမိတာက ဟိုဘဝက လူဖိုက် ဘဝရွှေဆိုတဲ့ကောင်ပဲ အစ်ကို။ တွေ့ရှင်တော့ မလွယ်ဘူး တောက"

ငပြူးရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ခံစားနေရမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်ုပ်ကိုပြောရင်း တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းပေါ်လာ လို့ ကျွန်ုပ်အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အငြိုး

ကြီးတဲ့ငပြူး။ အရင်ဘဝက ငပြူးကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ် ခဲ့တဲ့ဆိုတဲ့ လူဖိုက်ဘဝရွှေ။

"လူဖိုက်ဘဝရွှေဆိုတာက မင်းနဲ့ ဘဝတွေခြားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား ငပြူးရာ။ ဘာဖြစ်လို့ လူဖိုက်ဘဝရွှေအပေါ် အစ်မကျေနပ်သဲဖြစ်နေတာလဲ"

"ကျုပ် . . . ကျုပ် အဲဒီကောင်ကို မကျေနပ်ဘူး အစ်ကို။ အဲဒီကောင်ကြောင့် ကျုပ်သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ခင်လှချိနဲ့ ဘဝ . . . ဘဝခြားခဲ့ရတာ အစ်ကိုရာ"

"ကဲပါ . . . ငပြူး မင်းအနားယူတော့။ အစ်ကိုပဲ ငါးရှာတော့မယ်"

ကျုပ် ငပြူးကိုပြောပြီး ကျုပ်လှေပေါ်ရောက် တော့ လကလေးတောင် ထွက်ပြေနေပြီ။ ကျုပ် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့် ရင်း ကျုပ်လှေဝမ်းထဲမှာ ပါနေကျဖြစ်တဲ့ ပိုန်းနဲ့ဓား။ ကျုပ် လှေကို ချောင်းရိုးအတိုင်း လှော်ခတ်လာမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘူး။ ကျုပ်ဆီ ငပြူး လာနေပြီး ကတည်းက ကျုပ်ကြုံတွေ့ရတဲ့အဖြစ်တွေက သေကောင်

www.burmeseclassic.com

ပေါင်းလဲနဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေရည်းပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ် လှေလှော်ရင်း သတိရမိပြီး ငပြူးနဲ့သွားခဲ့တဲ့ ချောင်းဖျား ဘက်ဆီ လှေဦးတည်လိုက်မိတယ်။

ကျုပ် လှေဦးမတည်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ငပြူးနဲ့ သွားခဲ့ တုန်းက ရခဲ့တဲ့ ငါကြီးငါးကောင်းတွေ၊ ကျုပ် လှေလှော်ရင်း လရောင်မှုန်ဝါးဝါးနဲ့တွေ့လိုက်ရတဲ့ ချောင်းကမ်းဘေးက ဝန်တောအုပ်ဆီကို အကြည့်ရောက်သွားမိတယ်။ ကြည့် လေ။ ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဝန်တောအုပ်ကြီးက လေမတိုက် ဘဲ ယိမ်းခါလှုပ်ရှားနေတဲ့အဖြစ်၊ ကျုပ်အဖို့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျုပ် ဝန်တောအုပ်ကိုကြည့်ရင်း ကျောချမ်း သွားသလိုဖြစ်မိတယ်။ သိပ်မကြာဘူး။ တရုတ်ပြည်သံကြီးနဲ့ ဝန်တောအုပ်ကြီးလဲက တိုးထွက်လာတဲ့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန် ကြီး။ ကျုပ်ကြည့်ရင်း အသံတောင်ထွက်သွားမိတယ်။

“ဟေ့ ... ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ... ကျုပ် ... ပါဗျာ”

“ကျုပ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြော။ မပြောရင်

မှိန်းနဲ့ ပစ်လိုက်မယ်နော်”

“ကျုပ် ... ကျုပ်ကို မှိန်း ... မှိန်းနဲ့တော့ ပစ်ပါနဲ့ ဗျာ”

ကျုပ် လှေဝမ်းထဲက မှိန်းကိုယူပြီး ကိုင်ရင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ မေးလိုက်မိတယ်။ ဝန်တောထဲ က ထွက်လာတဲ့အသံက လူသံမှန်းသိမပေမယ့် ကျုပ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီလူသံက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ပြောပြီး ဝန်တောအဝပ်မှာရပ်နေတာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ် လက်နိပ် ဓာတ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးကြည့်မိရင်း ကျုပ် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ် သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ခါးတောင်းမြောင်အောင်ကျိုက်ပြီး အဝတ်ဝလာနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်၊ လက်ထဲမှာ ကြက်တွေ ဆွဲပြီး ကျုပ်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ သူရိုးလူမိတဲ့ပုံပန်းနဲ့ တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြစ်နေတာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်မနေသာဘူး။

“ခင်ဗျား ... ဘယ်သူလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ကျုပ်နာမည် ငထင်ပါဗျာ”

ကျုပ် ငထင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရလို့

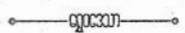
အံ့ဩသွားမိတယ်။ ကျုပ်တို့ ကွင်းဘက်မှာ ထောင်ဆိုတဲ့ နာမည်မရှိတာ ကျိန်းသေ၊ ပြီး စုတလော ကွင်းတဲဘက်မှ ကြက်တွေ အစိုးခံရတဲ့သတင်းက ပြန့်နေတာ။ ဒါဆို ကျုပ် ရှေ့မှာ ကြက်ဆွဲပြီးရင်နေတဲ့ ထောင်က ကြက်သူခိုးပဲဖြစ်မယ်။ ဘယ်နှယ့်ဈာန်။ သူ့မို့ သရဲမကြောက်၊ တစ္ဆေမကြောက် ကြက် ခိုးရတယ်လို့”

“ခင်ဗျား ကွင်းထဲက ကြက်တွေ ခိုးလာတာမဟုတ် လား မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဗျာ... ကြက်သူခိုး ဟုတ်လား။ ကျုပ် ကြက်မခိုး ရပါဘူးဗျာ။ လှေသံကြားလို့ ကူးတို့ထင်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးချင်လို့ ခေါ်မလို့ထွက်လာတာပါ”

ကျုပ် ထောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကိုကြည့်ပြီး မသက်သာဘူး။ ဘယ်နှယ့်ဈာန်။ ညကြီးမင်းကြီး ခန့်တောကြီးထဲက ပြန်စား ကြီးထွက်လာတာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တောင် စောစောက သရဲထင်ပြီး ကြောက်သွားမိတာ။

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက အချိန်မရှိကြီး ဘာဖြစ်လို့

လာတာလဲ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သရဲကြောက်နေတာ အောက် မေ့နေတာ”

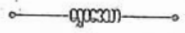
“ကျုပ်... သရဲ ဟုတ်လား။ သရဲဆို ကျုပ်လည်း ကြောက်လို့ အပြေးလာခဲ့တာဗျာ... မြန်မြန်လာပါဗျာ”

ကျုပ်စကားကြားမှ အဲဒီ ထောင်ဆိုတဲ့ လူကြီး တုန် တုန်ယင်ယင်နဲ့ အသံထွက်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ် လှေကို ခန့်တောသေးလည်း ကပ်လိုက်ရော၊ အဲဒီ ထောင်ဆိုတဲ့ လူကြီး ကျုပ်လှေပေါ်ကို စွေခနဲခုန်တက်ပြီး...

“ကျုပ်က ဒီနယ်သား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပင်လယ် ဘက်က လာတာပါ။ မနေ့ကမှ ဘောက်တူသမ္ဗန်ကြီးနဲ့ ရောက်လာတာပါ။ အဲဒါ ရောင်းရေစင်နေလို့ ဒီဘက်ရောင်း ကို မလာနိုင်တာပါ။ ရိက္ခာပြတ်သွားလို့ ဒီဘက်ကွင်းထဲမှာ ကြက်ဝယ်ရင်း ခိုးချုပ်သွားတာပါ”

“ခင်ဗျားလာတာက ဘောက်တူသမ္ဗန်ကြီးနဲ့ဆို တော့ ထင်းရောင်းလာတာလား။ ခန့်ရောင်းလာတာလား”

“ခန့်ရောင်းလာရင် သမ္ဗန်ပိုင်ရှင်က ဒီဘက်မှာ သူ

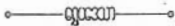
ကျေးဇူးရှင်ရှိလို့လာတာ။ ကျုပ်က လေ့ထိုးသားပါ
ကိုထင်စကားကြားမှ ကျုပ် ပင်လယ်ဘက်မှာနေ
တဲ့ တစ္ဆေဘထွန်းကို သတိရသွားမိတယ်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ သမ္ဗန်ပိုင်ရှင်က တစ္ဆေဘထွန်း
များလား”

“ခင် . . . ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆရာကို သိနေတယ်
ဟုတ်လား။ ကျုပ်ဆရာက ခင်ဗျားပြောတဲ့ တစ္ဆေဘထွန်းဗျား
သူ့သမီးလေးတောင် ပါလာသေးတယ်”

ကျုပ်လည်း ကိုထင်စကား ကြားကြားချင်း ငါး
တောင် ဆက်မရှာတော့ဘူး။ လေ့ကလေးလှော်ရင်း ချောင်း
ရေပီးအတိုင်း ရုန်ပြီးပျောက်လာမိတယ်။ ကျုပ် ချောင်း
လေးအတိုင်းသွားရင်း ချောင်းကျယ်ကြီး အလယ်မှာ
ကျောက်ချပြီးထားတဲ့ ဘောက်တူသမ္ဗန်ကြီးဆီက မီးရောင်
လို့လို့။

“ဗျို . . . ဆရာဘထွန်း။ ဆရာဘထွန်းနဲ့သိတဲ့
ညော်သည်ပါလာတယ်”

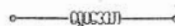

ကိုထင်က ကျုပ် လေ့ဘောက်တူသမ္ဗန်ကြီး
မရောက်ခင် လှမ်းအော်သံကြားလိုထင်ရဲ့ ဘောက်တူသမ္ဗန်
ကြီးပေါ်က ရေနံဆီမီးခွက်ကြီးနဲ့ ထွက်ပြီးကြည့်နေတဲ့ တစ္ဆေ
ဘထွန်း။ ကျုပ်လည်းမြင်ရော . . .

“ဟာ . . . ကိုသောင်းစိန်ပါလား။ လာဗျို . . . တွေ့
ရတာဝမ်းသာလိုက်တာဗျား။ သမီးယဉ်ပြသီ အဖေပြောပြော
နေတဲ့ အဖေကျေးဇူးရှင်လာပြီ”

တစ္ဆေဘထွန်းရဲ့စကားသံနဲ့အတူ ကျုပ်လေ့ကို
ဘောက်တူသမ္ဗန်ကြီးနဲ့ကပ်ပြီး ကျုပ် ပေါင်မိုးထဲကိုဝင်လိုက်
မိတယ်။ ကျုပ် တွေ့လိုက်ရတဲ့ တစ္ဆေဘထွန်းရဲ့သမီးလေး
ယဉ်ပြသီ။ သူ့အဖေ တစ္ဆေဘထွန်းနဲ့ လားလားမှမဆိုင်တဲ့
ရှုပ်ရည်နဲ့တွေ့ရတဲ့ အဖြစ်။ ကျုပ် ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေ
မိတယ်။

“ကိုသောင်းစိန်က ကျုပ်သမီး ယဉ်ပြသီကိုကြည့်
ပြီး ကျုပ်ကို အံ့ဩနေပြန်တယ်။ သူ့အဖေကို ခင်ဗျားသာ
တွေ့ရင် ပြစ်မှားမိမှာမလွဲဘူး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ . . . ဝျာ . . . ကိုဘထွန်းကလည်း”

ကျွန်လန်သွားမိတယ်။ တစ္ဆေဘထွန်းက ကျုပ်ကို
ကြည့်ပြီး သဘောကျရယ်နေသံက ဟိန်းသွားတယ်။

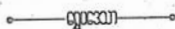
“နောက်တာဝါများ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုတွေ့လိုက်
ရတော့ ပျော်သွားလို့ဗျို့။ နေပါဦး ကိုသောင်းစိန် ထောင်နဲ့
ဘယ်လိုများတွေ့ခဲ့ကြတာလဲ”

“ကျုပ်က ငါးရှာဖို့ ထွက်လာတာ။ အဲဒါ ကိုထောင်ကို
ခန့်တောထဲမှာတွေ့လို့ ကျုပ်က သရဲခြောက်တယ်တောင်
ထင်သွားတာ”

“ခင်ဗျားထင်လည်း ထင်စရာဗျို့။ ထထင့်ပုံစံက သရဲ
လိုလို ဘာလိုလို။ ကျုပ်ကလည်း တစ္ဆေဘထွန်း မဟုတ်
လား”

“အဖေကလည်း သရဲအကြောင်းပြောနေ သမီး
ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ”

တစ္ဆေဘထွန်းစကားကြောင့် ယဉ်မြသီ အသံလေး
ထွက်လာပြီး ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖျက်နာလေးပေါ်လာ

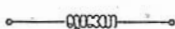

တယ်။

“အဖေ ပျော်လို့စတာပါ သမီးလေးရယ်။ သမီး
လေး မကြိုက်ဘူးဆိုတာ အဖေ သိပါတယ်။ ကဲ . . . ငထင်
ဟင်းအမြန်ချက်ကွာ။ ရေစောင့်ပြီး တို့သွားရမှာ”

တစ္ဆေဘထွန်းပြောပြီး ကျုပ်ကို ရေခွေးကြမ်းနဲ့
ငါးခြောက်ခုတ်ဆီဆမ်းပြီး ဧည့်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်
ရေခွေးကြမ်းသောက်နေရပေမယ့် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ထူးထူး
မြားမြားတွေ့ရတဲ့ တစ္ဆေဘထွန်းသမီး ယဉ်မြသီ။ ယဉ်မြသီ
လက်ကလေးတွေပြတ်နေတဲ့အဖြစ်။ ကျုပ် အံ့အားသင့်သွား
မိတယ်။ ကျုပ်အကြည့်ကြောင့် ယဉ်မြသီ သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိ
သွားဟန်တူတယ်။ ပြတ်နေတဲ့လက်ကလေးကိုဝှက်ပြီး
ခေါင်းလေးငုံရင်း ရှက်ရွံ့နေတဲ့အဖြစ်။

“ကျုပ် လှေမှောက်ခိုတဲ့အဖြစ်ကို ပြောပြတော့
ကျုပ်သမီးလေး အတော်ကို အံ့ဩနေရာတယ် ကိုသောင်း
စိန်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်တာသိပြီး
ကျုပ်သမီးလေးက ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တာရယ်။ တွေ့

ချင်မြင်ချင်တာနဲ့ ကျုပ် ကုန်ရောင်းရင်းလာခဲ့တာပဲ ကို
သောင်းစိန်”

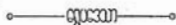
“အေးဗျာ... ခင်ဗျားကို ခုလိုပြန်တွေ့ရတော့ ကျုပ်
ဝမ်းသာတယ် ကိုဘထွန်းရာ”

“နေပါဦး... ကိုသောင်းစိန်၊ ဟို... ခင်ဗျားညီ
ငပြုမေရာ မပါဘူးလား”

“ငပြုမေ မပါဘူးဗျ။ ခုတလော ငပြုမေ ဘာတွေ
ဖြစ်နေတယ် မသိပါဘူး ကိုဘထွန်းရယ်။ မဆယ်ဂလိုင်တွေ့
သွားမယ်ရည်းပြောပြောနေလို့ ကျုပ် မနည်းတားတားနေရ
တာ”

“ဘာ... မဆယ်ဂလိုင်တွေ့ပဲ ဟုတ်လား ကို
သောင်းစိန်။ ကျုပ်လည်း အဲဒီဂလိုင်တွေ့ပဲအဖြစ်ကိုတော့
လှေသမားတွေ ပြောပြထားလို့ ကျုပ်သိနေတယ်။ အဲဒါ
ငပြုမေက ဘယ်လိုများပတ်သက်နေလို့လဲ ကိုသောင်းစိန်”

တစ္ဆေဘထွန်းရဲ့ အမေးစကားနဲ့အတူ ယဉ်မြသိ
မျက်နှာလေး အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားပုံရတယ်။

“ငပြုမေ အဲဒီဂလိုင်တွေ့ပဲမှာ သူ့ဘဝဟောင်းက
ပစ္စည်းတွေရှိတယ်လို့ ခဏခဏ ပြောပြနေတာ ကိုဘထွန်း”

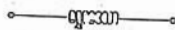
“ဂလိုင်တွေ့ပဲမှာ ပစ္စည်းတွေရှိတယ် ဟုတ်လား
အဖေ”

ကျုပ်စကားအဆုံး ပေါ်လာတဲ့ တစ္ဆေဘထွန်းရဲ့
သမီး ယဉ်မြသိစကားကြောင့် ကျုပ် ရင်ထိတ်သွားမိတယ်။
ကျုပ်ရင်မထိတ်ဘဲ ရှိဖူးမလားဗျာ။ ငပြုမေ ခဏခဏပြောတဲ့
မလိုင်တွေ့ပဲထဲကပစ္စည်း။ ခု... ယဉ်မြသိရဲ့စကား။

“သမီးက အဲဒီဂလိုင်တွေ့ကို သိလို့လား။ အဲဒီဂလိုင်
တွေ့ပဲက မကောင်းဆိုးဝါးတွေနေလို့ ဘယ်သူမှ မသွားရဲတဲ့
နေရာ သမီးရဲ့”

“သမီး သိသလိုလို့၊ မသိသလိုလို့ မြစ်နေမိတယ်”
ယဉ်မြသိရဲ့စကားကြားမှ ကျုပ် ငပြုမေဘဝ
ဟောင်းကချစ်ခဲ့တဲ့ ခင်လှရီရဲ့ အဖြစ်ကိုသွားတွေ့မိတယ်။
ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တစ္ဆေဘထွန်းကို စကားဆက်လိုက်မိတယ်။

“ငပြုမေပြောတာက သူက ဘဝဟောင်းကလာတဲ့

သူငယ်၊ သူကြီးတွေခွဲရတဲ့ အဖြစ်အပျက်က အတော်ကို အံ့သြစရာပဲ ကိုဘထွန်း”

“ငြူးက ဘဝဟောင်းကလာတဲ့သူ ဟုတ်လား၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဈာ၊ ကျုပ်သမီး ယဉ်ပြုသီလည်း ဘဝဟောင်းကလာတဲ့သူပဲ။ သမီးလက်ကလေးတွေကိုကြည့် ကိုသောင်းမိန် မွေးလာကတည်းက ပါလာတဲ့အဖြစ်ပဲ”

တစ္ဆေဘထွန်းက ကျုပ်ကိုပြောရင်း သမီးယဉ်ပြုသီရဲမျက်နှာလေးကို ကြည့်နေမိတယ်။

“ကိုဘထွန်း... ယဉ်ပြုသီက ဘဝဟောင်းကလာခဲ့တာ ခြင်္စင်လိုလား”

ကျုပ်က မယုံနိုင်သည့်အလား ဘဝစ္ဆေဘထွန်းကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်မိတယ်။ တစ္ဆေဘထွန်းက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်လည်း အစက သမီးလေးအဖြစ်ကို မသိခဲ့ရဘူး ကိုသောင်းမိန်။ သမီးလေးမွေးကတည်းက လက်ကလေးတွေပြတ်နေတာတွေရှိတာ။ သမီးလေး စကားပြော

ထက်တဲ့အရွယ်ရောက်မှ လက်ညှိုးထိုးတိုးပြီး ဟိုအဝေးကြီးမှာ မရွှည်အတွရှိထယ်လို့ပြောပြီး ငိုငိုနေတာ။ ပြီးတော့ သူ့ကို သေနှုတ်ခဲ့စစ်တယ်လို့ ပြောပြောနေတာ”

ကျုပ် တစ္ဆေဘထွန်းစကားကိုကြားပြီး ယဉ်ပြုသီကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ယဉ်ပြုသီက မျက်ရည်လေးခဲပြီး နားထောင်နေရှာတယ်။

“ဒီရေ... လာပြီ စရာ”

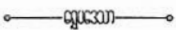
ကျုပ်နဲ့တစ္ဆေဘထွန်း ဘယ်အထိ စကားကောင်းနေမိတယ် မသိဘူး။ ဧရာဝတီတောင်ဘက်က တစ်ခါတစ်ရံပြည်လာတဲ့ ဒီရေတက်သံနဲ့အတူ ကိုတထင်စကားကြောင့် ကျုပ် လေ့ထင်မြင်တက်ပြီး ဒီရေအလှစောင့်နေမိတယ်။ ကျုပ် ဒီရေကိုမတောင့်လို့ မမြင်ဘူး။ ရေကင်းအတွင်း လှိုင်းခေါင်းဖြူဖြူကြီးနဲ့ တလိုင်းလိုင်းထက်လာတဲ့ ဒီရေစီးသံက ကြက်သီးထစွယ်။

“သမီးလေး . . . သူ့ကိုသိလား”

တစ္ဆေဘထွန်းရဲ့ အမေးစကားသံနဲ့အတူ ယဉ်မြသီက ငပြူးကိုကြည့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားတယ်။ ပြီးအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မကျေနပ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ငပြူးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ယဉ်မြသီအကြည့်။ ကျုပ်တောင်ယဉ်မြသီကိုကြည့်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်သွားမိတယ်။ ငပြူးက ကျွဲကျွဲလေးထိုင်နေတဲ့ ယဉ်မြသီကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေပုံရတယ်။

“သမီး . . . သမီး သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး”
“သမီး ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောလိုက်တာလဲ။

ငပြူးကို အားနာစရာကြီးကွယ်”

“ပြောပါရစေချာ . . . ကျုပ်ကို ဘယ်လိုပြောပြော ကျုပ် ယဉ်မြသီကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

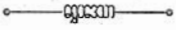
ယဉ်မြသီက ငပြူးကိုကြည့်ပြီး မနစ်မြို့တဲ့ အကြည့်နဲ့ ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လို့ တစ္ဆေဘထွန်းက ငပြူးကို အားနာသွားပုံရပြီး တောင်းပန်နေတဲ့အဖြစ်။

“အဖေ . . . သမီးပြန်မယ်”
“နေပါဦးလား သမီးလေးရယ်။ သမီးပဲ တွေ့ချင်လို့

ဆို”
“ဟင့်အင်း . . . ဒီလူမျက်နှာကို သမီးမကြည့်ချင်ဘူး”

တစ္ဆေဘထွန်းက သမီးယဉ်မြသီရဲ့စကားကြောင့် ငပြူးကို အတော်အားနာတဲ့မျက်နှာနဲ့ကြည့်ပြီး

“ကျုပ်သမီးလေး ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိပါဘူး ဗျာ။ ကျုပ်ပြန်ဦးမယ်။ နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေးစကား ပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

တစ္ဆေဘဝသွန်းက ယဉ်မြသီကိုခေါ်ပြီး ချောင်းရိုးထဲ
မှာ ကျောက်ချထားတဲ့ ဘောက်တူသမ္ဗန်ကြီးပေါ်ပြန်သွားမှ
ကျွပ် ငပြူးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ငပြူးက ယဉ်
မြသီရဲ့ ထူးခြားတဲ့အဖြစ်ကို တွေးတောနေဟန်တူတယ်။

“ဘကြီး... ဒီကလေးမကို ကြည့်ရတာ ထူးထူး
ခြားခြားခံစားနေမိတယ် သောင်းစိန်”

ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ငပြူးနဲ့ ယဉ်မြသီ
အဖြစ်ကို အကဲခတ်နေတဲ့ ဘကြီးထုံစကားသံကြောင့် ကျွပ်
ငပြူးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကြည့်လေ။ ကျွပ်တို့ဆီ တစ္ဆေ
ဘဝသွန်း ချောက်လာပြီး ယဉ်မြသီဆိုတဲ့ သူ့သမီးလေးတွေ့
မှ ငပြူး ငေးငေးခိုင်ခိုင်ဖြစ်နေတဲ့ အမူအရာ။ ပြီး တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ငပြူး။ ကျွပ်ကတော့
ငပြူး ထူးထူးခြားခြားပြောတဲ့ ဘဝဟောင်းက လူ့ဒိုက်ဘဝရွေး

“သိပ်လည်း အစွဲအလမ်းမထားပါနဲ့ ငပြူးရား။
ယဉ်မြသီက မင်းကို သူ့သီနေကဲ့လူထင်ပြီး ပြောနေတာဖြစ်
မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီယဉ်မြသီမှာ ထူးထူးခြားခြားတွေ့ရတာ

က လက်ကလေးတွေပြတ်နေတာပဲ ငပြူး”

“ဘယ်လို သောင်းစိန်။ မိန်းကလေးမှာ လက်
ချောင်းလေးတွေ ပြတ်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဘကြီးထုံ။ ကျွပ် ကိုဘဝသွန်းနဲ့
ဆုံတုန်းက ယဉ်မြသီလက်ချောင်းတွေ ပြတ်နေတာတွေ့လို့
မေးကြည့်တော့ ယဉ်မြသီ မွေးကတည်းက ပါလာတာလို့
ပြောတယ်။

ကျွပ်ကောင်းကိုကြားတော့ ဘကြီးထုံက ယဉ်မြသီ
အဖြစ်ကို အံ့ဩနေရှာတယ်။ ပြီးတော့ ငပြူးကို ကြည့်ပြီး

“အင်းလေ... ဘဝဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေ
မပြတ်သရွေ့ သံသရာခရီးမှာ ဒီလိုပဲ တွေ့ကြုံကြုံကြုံပြီးမှာ
မလွဲဘူး ငပြူး။ ခု... ဒီကလေးမကို ကြည့်ရတာ ငပြူး
ကိုကြည့်ပြီး နာကြည်းနေပုံထောက်ရင် ဘဝဟောင်းမှာ မမေ့
နိုင်တဲ့အစွဲအလမ်းတစ်ခုကို အမှတ်ရမိပုံထောက်တယ်။
အဘထင်တာက ဒီယဉ်မြသီဆိုတဲ့ ကလေးမက ငပြူးနဲ့များ
ပတ်သက်နေမလား မသိဘူး”

“ဗျာ . . . ယဉ်မြသီက ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်နေမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ငပြူး။ အဘကြံ့တွေခွဲရတဲ့ ပိုက်ဆွဲဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ကို သတိရမိသွား တယ်”

ဘကြီးထုံက ငပြူးနဲ့ ယဉ်မြသီအဖြစ်ကို အတိ ခတ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ငပြူး ကျုပ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ ခင်လှရဲ့ ခု . . . ယဉ်မြသီဆိုတဲ့ ကလေးမလား။

“ဒီလိုကွ . . . ပိုက်ဆွဲဆိုတဲ့ လူအဖြစ်က အတော် ကို ဆန်းကြယ်တာကွ။ အဘအမေ ငယ်ငယ်တုန်းကနေခဲ့ တဲ့ ရွာမှာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ ရွာစွန်းမှာ ခြံပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီခြံပျက်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်လင်မယားမှာ သမီးလေးတစ်ယောက် ပဲ ထွန်းကားခဲ့တာ။ အဲဒီခြံပိုင်ရှင်ဟေ့ ဆုံးပါးပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ သမီးလေးက တစ်ရပ်တစ်ကျေးကို ထွက်သွားသလို သတင်း ကြားပြီး ဇာတ်မြှုပ်သွားတာ”

“ခက်နေတာက အဘ ခုပြောမယ့် ပိုက်ဆွဲပဲကွ။

ပိုက်ဆွဲက ရွာမှာ စိုက်ရေးပျိုးရေး ဝါသနာပါတော့၊ အဲဒီခြံ ပျက်ကုန်း လွတ်နေတာတွေ့ပြီး သစ်ပင်စိုက်ချင်တာ။ ဒါပေ မယ့် ခြံပိုင်ရှင်မရှိလို့ ခက်နေတာ။ ပြီးတော့ အဲဒီခြံပျက်ကြီး နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရူးသွားတဲ့ ငရွှန်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“ငရွှန်က ရူးသွားတယ် ဟုတ်လား ဘကြီးထုံ”

ကျုပ် ဘကြီးထုံစကားကြားပြီး စိတ်ဝင်စားသွားမိ တယ်။

“ပြောရရင်တော့ သောင်းစိန်ရာ။ အဲဒီငရွှန်က အသောက်အစားမလွတ်ဘဲ အရက်မူးမူးနဲ့ ခြံပျက်ကြီးထဲကို သွားအိပ်ခဲ့တာ။ ငရွှန် အဲဒီခြံပျက်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေခွဲသလဲ မသိဘူး။ အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ။ အိမ်လည်း ရောက်ရော သတိမေ့သွားလို့ မနည်းနာနပ်ယူခဲ့ရတာ။ ငရွှန် သတိရပြီးပြောနေတာက စံပယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲ”

“ငရွှန်ကို ဆေးမကုဘူးလား ဘကြီးထုံ”

“ဆရာမျိုးစုံနဲ့ ကုသပါပေကောလား။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ခြံပျက်ကြီးထဲက မကျွတ်မလွတ်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို

ခြောက်လှန့်လွှတ်ခဲ့တာလို ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆွဲက ငခွန်အဖြစ်ကို မယုံဘူး။ တစ်နေ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြံရှင်းပြီး ပိုက်မယ်ဆိုပြီး ခြံပျက်ကြီးထဲကို ပိုက်ဆွဲ မြေသွားရှင်းရင်းနဲ့ ငခွန်ပြောပြောနေတဲ့ စံပယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ တာပဲ”

ဘကြီးထုံက စကားပြတ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်သောက် နေတယ်။ ကျွန်ုပ် ဘကြီးထုံ ဆက်မယ့်စကားကို နားထောင် နေမိတယ်။ ဘကြီးထုံက ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားရအောင်ဖွာ ဖွတ်ပြီးမှ ...

“ငခွန်ပြောတဲ့ စံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ခြံ ပိုင်ရှင်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတာ”

“ဒါဆို စံပယ်က ဒီခြံပျက်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက် တည်းနေတာပေါ့ ဟုတ်လား ဘကြီးထုံ”

“ဟုတ်တယ် ... ငဖြူးနဲ့ ရွာနဲ့ လုံးဝ အဆက် အသွယ်ပြတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတာ”

“ငခွန် ရူးခဲ့တာ စံပယ်ကိုတွေ့ပြီး ဘာကြောင့်ရူး

တာလဲ ဘကြီးထုံ”

“အဘတွေးမိတာက စံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ရတနာတွေကိုတွေ့ပြီး ငခွန်ယူခဲ့တာပဲဖြစ်ပယ်။ အဲဒါ မကောင်းဆိုးဝါးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ကြောက်လန့်ပြီး ရူးခဲ့တာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငခွန် ဘယ်လိုရူးခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောလို့ကို မရဘူး”

“ဒါဆို ... ကိုပိုက်ဆွဲကရော ဘကြီးထုံ”

ကျုပ်မပြောနဲ့ ငုငုကြီးထိုင်နေတဲ့ ငဖြူးတောင် မနေသာဘူး။ ဘကြီးထုံကို စကားဆက်ခိုင်းနေတာ။

“ပိုက်ဆွဲအပြောကတော့ သူ့ခြံရှင်းရင်း ခြံထဲက ခြံတောင်ပိုကြီးတစ်ခုတွေ့လို့ တူးကြည့်တော့ အဲဒီခြံတောင် ပိုကြီးက အုတ်ဂူပျက်ကြီးဖြစ်နေတာ။ ပိုက်ဆွဲလည်း မကြောက်မလန့် အုတ်ဂူပျက်ကြီးကိုဖော်ကြည့်မဟာ လန့် အော်မတတ်ဖြစ်သွားမိတယ်”

“ဘာ ... ဘာတွေ့လို့လဲ ဘကြီးထုံ”

“ဒီလိုကွ ... အဲဒီအုတ်ဂူပျက်ထဲမှာ လူအစိုးတွေနဲ့

အတူ အိုးကလေးထပ်လုံးတွေနဲ့တော့၊ ပိုက်ဆွဲ အိုးကလေးတွေလို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ

“ကိုပိုက်ဆွဲ ကျောက်မျက်ရတနာတွေရလို့ ချမ်းသာသွားပြီပေါ့၊ ဘကြီးထုံ”

“ဘယ်ကလာ ငပြုံးရာ။ ပိုက်ဆွဲ ချမ်းသာဖို့ နေနေသာ အသတ်လုပြီး ခြံထဲက ခြေးလာခဲ့ရယ်”

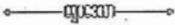
“ဟင်”

ကျွန် ဘကြီးထုံစကားကြောင့် အသံတောင်း ထွက်သွားမိတယ်။ ငပြုံးတ ဘကြီးထုံကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩတဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်နေတယ်။

“ခက်နေတာက ပိုက်ဆွဲ ဘယ်လိုပြေးပြေး အဲဒီခြံပျက်ကြီးထဲက ထွက်ကို တွေ့တိုင်းတာ နှင်းနေတာကွ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆွဲ နောက်လိုက်နေတာက မြေကြီးကွ”

ကျွန်တောင် ဘကြီးထုံတောင်းကြားပြီး ကျောအလိုလို ချမ်းသွားမိတယ်။

“အဲဒီမြေကြီးက လိုက်ပေမယ့် ပိုက်ဆွဲက ရုလာတဲ့

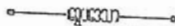

ငစွည်းတွေကို လက်လွှတ်မှာပိုးပြီး လောဘစောနဲ့ပြေးရင်း တွင်းကြီးထဲတူခဲ့တာပဲ။ ပိုက်ဆွဲ သတ်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ပိုက်ဆွဲကို ကြည့်နေတဲ့ အဘိုးအိုး၊ ပိုက်ဆွဲ ယူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေ မရှိတော့ဘူး။ ပိုက်ဆွဲက အဘိုးကြီးကို ပစ္စည်းတွေ တောင်းတော့ အဘိုးကြီးက ဒီပစ္စည်းတွေက ခြံပိုင်ရှင်ရဲသမီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေတဲ့။ သူ့ကိုသတ်ပြီး ရတနာပစ္စည်းတွေယူဖို့ ကြံတဲ့သူကို အခဲတော့ဘဲ ကလုံးတေးချေဖို့စောင့်နေတာတဲ့”

“ဒါဆို . . . ငချွန် တွေ့ခဲ့တဲ့ စံပယ်က”

“အမှန်တော့ စံပယ်က ဘဝတောင်းကချစ်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆွဲဆို ဒီမြေပျက်ကြီးမှာ စောင့်နေခဲ့တာ။ ဒါကို ပိုက်ဆွဲ ဖယ်ခဲ့ဘူး။ ပိုက်ဆွဲ ဖြန်မလာလို့လိုက်ရှာတော့ တွင်းကြီးထဲက ဖြန်တွေနဲ့တော့။ အဲဒီကတည်းက ပိုက်ဆွဲလည်း သူ့ဘဝတောင်းကိုတွေ့ဖို့ပြီး စံပယ်လိုတဲ့ ဒီနန်းကလေးကို ရှာတော့ စံပယ်က တခြားထပ်ရွာမှာနေတာ”

“ဘကြီးထုံပြောသလိုဆို ကိုပိုက်ဆွဲက ဟိုဘဝက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့ ခြေဟာသာရဲ့ပစ္စည်းဆုန်း မသိခဲ့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . . သောင်းစိန်၊ ဒါကြောင့် မြဟော
သာက သူ့ချစ်သူကို အစွဲအလမ်းကြီးပြီး ဘဝသစ်မှာ စံပယ်
အဖြစ်နဲ့ မြန်ပြီးသတိရလို့ ဒီဖြူပျက်ကြီးထဲကို လာနေတာ”

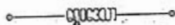
ဘကြီးထုံက စကားအဆုံးသတ်လိုက်ပေမယ့်
ကျုပ် အဆုံးမသတ်နိုင်တာက ငပြူးအဖြစ်၊ ဟုတ်တယ်လေး၊
ငပြူး ကျုပ်ကိုပြောတဲ့အဖြစ်က ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်။

“ကျုပ် ဘကြီးထုံကို မေးရဦးမယ်။ ဟို . . . ကိုပိုက်
ဆွဲချစ်သူ မြဟောသာက စံပယ်ဆိုတဲ့ လူဝင်စားအဖြစ်ကို
သိရတော့ ကျုပ် ငပြူးအဖြစ်ကို မေးချင်လို့ပါ”

“ဘာ . . . သောင်းစိန်၊ ငပြူး ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြော
စမ်း”

ကျုပ်စကားကြောင့် ဘကြီးထုံက ငပြူးကိုကြည့်
ပြီး တအံ့တဩဖြစ်သွားတယ်။ ပြီး ငပြူးကို မယုံကြည်နိုင်
တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး . . .

“ငပြူး . . . အဘကို ပြောစမ်း”
“ကျုပ် . . . ဟိုဘဝက နာမည်က ဓားထိုးပါ ဘကြီး”

ထုံ”

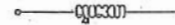
“ဟေ . . . ဟုတ်လား”

ငပြူးစကားကြားတော့ ဘကြီးထုံပင် အာမေဍိတ်
သံထွက်သွားတယ်။

“ဟုတ်ပျဲမလား ငပြူးရာ။ မင်းအဖေ ဘုန်းရှိန်ဆို
ဘကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးပဲ။ အေး . . . မင်းပြောလို့
ဘကြီးကို မင်းအဖေ မချယ် ပြောဖူးခဲ့တာတော့ရှိတယ်။ မင်း
က မောင်နှမတွေကြားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားရုပ်ရည်ရှိတော့
မင်းကို လူဝင်စားဖြစ်နေမလားဆိုတာတော့ ပြောဖူးခဲ့တယ်”

“ကျုပ်အဖေက ဘကြီးကိုပြောခဲ့တယ် ဟုတ်လား။
ကျုပ်ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး”

“ဒီလိုကွ . . . မင်းအဖေ ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်
မက်တဲ့အထဲမှာ လူတစ်ယောက်က ရင်ဘတ်ကခက်ရာကြီး
ကို လက်နဲ့ဖိပြီး ခင်ဗျားဆီ နေပါရမလို့ပြောပြီး ငိုနေတာ။
မင်းအဖေက ကြောက်ပြီး မလာနဲ့လို့ပြောတော့ အဲဒီလုက
ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပစ္စည်းတွေပေးပို့မယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ချစ်သူ

ရှာချင်လို့ပါပြောပြီး ငိုနေလို့ မင်းအမေက သနားပြီးခေါ်လာ
ခဲ့တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်”

ကျွန်ုပ် ငပြူးကိုကြည့်ပြီး သနားသွားမိတယ်။ ကြည့်
လေး ဘကြီးထုံပြောလည်း ပြောစရာ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ
တွေကြားက ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေတဲ့ ငပြူး ရုပ်ရည်။

“ကျွန်ုပ်အဖြစ်တွေကို တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်တွေးမိပြီး
ကျွန်ုပ် ငိုချင်မိတယ် ဘကြီးထုံ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငပြူး”

“ကျွန်ုပ်အချစ်ကို ခွဲခဲ့ရုံတင်မကဘူး။ ကျွန်ုပ်ကိုသတ်
ခဲ့တဲ့ လူ့ခိုက်ဘရွေ့ကို ကျွန်ုပ်ရှာရဦးမယ် ဘကြီး”

“လူ့ခိုက်ဘရွေ့ ဟုတ်လား။ လူ့ခိုက်ဘရွေ့က ခု
ရှိသေးလား”

“ကျွန်ုပ်... ဟိုးဘဝက ကြံ့ခဲရတဲ့လူ... တောက်”

ငပြူးကပြောရင်း အဟောင်းကအသစ်ဖြစ်လာ
ဟန်တူတယ်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ထွက်လာတဲ့
တောက်ခတ်သံပြင်းပြင်း။

“သံသရာမဆက်ချင်ပါနဲ့တော့ ငပြူးရယ်။ အဲဒီ လို
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကြောင့် မင်းဘဝ ရှည်လျား
ထွေပြားခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဘကြီးထုံပြောတာ ကျွန်ုပ် လက်ခံပါတယ် ဘကြီး
ရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် သက်ဆိုင်သူကိုပေးဖို့ ကျွန်ုပ်သေး
တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် မဆယ်ဂလိုင်ကျွေးမှာရှာနေတာ”

“မင်းပစ္စည်းတွေ မဆယ်ဂလိုင်ကျွေးမှာ ရှိတယ်
ဟုတ်လား ငပြူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘကြီးထုံ။ အဲဒါတွေက ကျွန်ုပ်
ဘဝဟောင်းကချစ်သူကိုပေးဖို့ ကျွန်ုပ်သစ္စာဆိုခဲ့တာ”

“ဒါဆို . . . မင်းဘဝဟောင်းကချစ်သူက ဘယ်မှာ
လဲ”

“ကျွန်ုပ်ချစ်သူနာမည်က ခင်လှရီပါ ဘကြီးရယ်။
ခင်လှရီ ကျွန်ုပ်လိုပဲ လူ့ဘဝမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်စိတ်
ထဲမှာ သိနေတယ်”

ငပြူးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာပြောရင်း တဲပေါ်က

www.burmeseclassic.com

ဆင်းပြီး ချောင်းထဲက လှေတလေးမှာ သွားတိုင်နေတယ်။

ဘကြီးထုံက ငပြူးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း

“အင်း . . . လူ့ဘဝ အဖြစ်အပျက်တွေက အတော်
ထူးဆန်းတယ် သောင်းစိန်၊ ဘကြီး ငပြူးကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုး နဲ့
ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘကြီး၊ ကျုပ်လည်း ငပြူး
အဖြစ်ကို ဘကြီးကို ပြောမပြုခဲ့တာ ကျုပ် အတော မယုံကြည်
ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်စဉ်းစားမိတာက တစ္ဆေ့ဘဝွန်းပဲ အဘ၊
အဲဒီတစ္ဆေ့ဘဝွန်းသမီးလေး ယဉ်မြုသီက ဘာကြောင့်
ငပြူးကိုတွေ့ပြီး မျက်နှာမကြည့်ချင်တာလဲ မသိဘူး”

“အေးလေ . . . သောင်းစိန်၊ ပြောသလို ငပြူး
အတွက်တော့ စဉ်းစားဝရာဖြစ်နေပြီ သောင်းစိန်၊ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ငပြူးကို ဂရုစိုက်ပါကွား၊ ငပြူး မဆယ်လလိုင်တွေ့ကို
သွားရင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် လေ့မိဘူး။ ဘကြီးလည်း သူ့အဖေ
ကိုဘုန်းရှိန်ကို ငပြူးကို အိမ်ထောင်ပြုဖူးဖို့ ထိုက်တွန်းမှ
ဖြစ်မယ်”

ကျုပ်ရင်တစ်ခုလုံး ဖိုထိုးထားသလို ဖြစ်နေမိတယ်။
ကျုပ်မမြင်ဘဲရှိဖူးမလားဗျာ၊ ငပြူး တစ္ဆေ့ဘဝွန်းတို့ ဘောက်
ထူသမ္ဗန်ကြီး ဧကန်လာမှ ငပြူး တဲကနေ ထူးထူးခြားခြား
ပျောက်ပျောက်နေတဲ့ အဖြစ်။ ကျုပ် ငပြူးကို စိတ်မချလို့
ရှာနေရတာ ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးတောင်မကဘူး လယ်ကွင်း
တွေ၊ တောအုပ်တွေအနဲ့။

တစ်ည ငပြူး ချောင်းအေးက တဲကလေးမှာ သွား
နေတာ ကျုပ်မသိဘူး။ လေ့သမားထွန်းခင် ငါးလာပို့ရင်း
ပြောလို့ ကျုပ်သွားကြည့်တော့၊ အောင်မာ . . . ငပြူး အရက်

တွေ့မူးပြီး အန်ဖတ်ဆိုနေတာ။ ကျုပ်အတွေ့ဦးလို့ မသေ
 ဘူး။ ငပြူးကလည်း ငပြူးပဲ အမှတ်သည်းခြေနည်းတဲ့
 ကောင်း။ ကျုပ်က ငပြူးအဖြစ်ကိုသိလို့ သူ့စိတ်ပြေပါစေဆို
 ပြီး တားတား၊ ခုလည်း ပိုက်သမား အောင်သာနဲ့ပေါင်းပြီး
 ချောင်းဘေးက တဲကလေးမှာ သွားအိပ်ပြီး သောက်လိုက်တဲ့
 အရက်။ အဲဒီညက ငပြူးရော အောင်သာပါ အရက်သောက်
 ပြီး ဘာဖြစ်ခဲ့တယ် မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ကို ငပြူး ကြောက်လန့်
 တကြီး ပြန်ပြေးလာတဲ့အဖြစ်။

“ငပြူး... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငြော့စမ်းပါဦး”

“ကျုပ်ကို အောင်သာက အရက်သောက်ချင်ရင်
 လိုက်ခဲ့ရမိလို့ ကျုပ် အရက်သောက်မိတာ အစ်ကိုသောင်း
 စိန်”

“ခက်တော့တာပဲ ငပြူးရာ။ အရက်က တဲမှာ
 သောက်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အစ်ကို။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရင်ထဲ
 မှာ”

“တော်စမ်း . . . ငပြူး၊ မင်းပြောလိုက်ရင်
 ဒီအထိုင်းရည်းဆဲး ကိုသို့စိတ်ကို ခြေစင်းပါ ညီလေးရာ”

ကျုပ် ငပြူးတို့ကြည့်ပြီး ကရုဏာအါသောနဲ့ ပြော
 ဒီတယ်။ ကျုပ်မပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငပြူးအဖြစ်ကို ကျုပ်ပဲ
 သိတာ။

“ကျုပ်စိတ်ကို တျင်ပြေပါထယ် အစ်ကိုရာ။ ဒါပေ
 မယ့် ရေဘူး အစ်ကို... ဟီး... ဟီး”

ငပြူးက ကျုပ်ကိုပြောပြီး တဟီးဟီးနဲ့ ဝိုရိုက်နေ
 တဲ့အသံ။

“ကဲပါ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြော
 စိပ်ပါဦး”

ကျုပ်ဝေးတော့ ဒီကောင်ငပြူး၊ မျက်လုံးဖြူးပြီး
 ဟိုကြည့်မိကြည့်နဲ့ စိတ်မလုံသလို ဖြစ်နေတာ။

“ကျုပ်... အောင်သာနဲ့ အရက်သောက်ဖို့ ငါ့ကင်
 နေထုန်း၊ ကျုပ်ကင်ထားတဲ့ ငါ့ကင်ပျောက်သွားတယ်
 အစ်ကို။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ် နောက်ထပ်ငါ့ကင်ကောင် ထပ်ကင်ပြီး

အရက်သောက်နေတုန်း ကျုပ်တို့ထိုင်နေတဲ့တဲကို သွက်
သွက်ခါအောင်လှုပ်နေတာ အစ်ကို၊ ပြီးတော့ ရေခင်းဘေးက
ခြေသံတွေ တဖွမ်းဖွမ်းနဲ့လာတဲ့ ခြေသံတွေ။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်
မီးခွက်ထွန်းပြီး ကြည့်တုန်းရှိသေးတယ်။ ကျုပ်နဲ့အောင်သာ
သောက်ထားတဲ့အရက်ပုလင်းကိုကြည့်တော့ မရှိတော့ဘူး
အစ်ကို”

“မင်းတို့ အရက်မူးပူးနဲ့ အကုန်သောက်ပစ်လို့ဖြစ်
မှာပေါ့ ငပြူးရာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ ကျုပ်နဲ့အောင်သာ တစ်
ပုလင်းကုန်လို့ နောက်ထပ်အရက်ပုလင်းသောက်တာ တစ်
ဝက်ပဲရှိသေးတာ”

ငပြူးက ကျုပ်ကိုပြောရင်း လိပ်ပြာမလှံသလို ဖြစ်
နေတာ၊ ကျုပ် ငပြူးကိုကြည့်ရင်း အမှတ်ရမိသွားတယ်။

“နေပါဦး . . . ငပြူးရာ၊ မင်းနဲ့အောင်သာ အရက်
သွားသောက်တဲ့တဲက ဘယ်သူ့တဲလဲ”

“ဖောင်တဲအဟောင်းတစ်ခုပဲ အစ်ကို၊ ဘယ်သူ့တဲ

မှန်း မသိဘူး”

“ဒါဆို . . . မင်းတို့ ကိုသာဉာဏ် ဖောင်တဲပဲဖြစ်
မယ်။ အတော်ခက်ပါလား ငပြူးရာ”

“ကိုသာဉာဏ်ဖောင်တဲက ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ငပြူးရာ။ အဲဒီဖောင်တဲပေါ်မှာ
ကိုသာဉာဏ် အရက်မူးလွန်ပြီး သေခဲ့တာကွ။ အဲဒီကိုသာ
ဉာဏ်က မကျွတ်မလွတ်ဘဲ အရက်သောက်ချင်လို့ မင်းတို့
ကို ခြောက်လှန့်ခဲ့တာကွ။ မင်းတို့မို့ကွ”

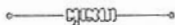
အဲဒီကတည်းက ငပြူး ကိုသာဉာဏ်ဖောင်တဲ
ဟောင်းဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်ခဲ့တာ ကျုပ်အသိ။ ခုလည်း
ကျုပ် ငပြူးကို မတွေ့ရလို့ရှာနေတာ နဲ့နေပြီ။ ကျုပ် ငပြူး ကို
မတွေ့ရလေလေ၊ စိတ်ပူလေလေ။

ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း လေ့လျော်ပြီး ငပြူးပြောတဲ့
ချောင်းဖျားဘက်ဆီ သတိရမိတယ်။ ကျုပ်မသွားလို့ မဖြစ်
ဘူး။ အဲဒီချောင်းဖျားဘက်မှာ ငါတွေ့ကျပြီဆိုရင် စပါးသည်၊
ဆန်သည်သလိုရတာ။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက အဲဒီ

ချောင်းဖျားနဲ့သိပ်မဝေးတဲ့နေရာက သင်္ချိုင်းကုန်းကြီး။

ဟိုတုန်းက ဒီချောင်းဖျားမှာ ချောင်းဖျားရွာရှိခဲ့တာ၊ သိပ်စည်ကားခဲ့တာ။ အဲဒါ ဘေးပြင်လုံးတို့ လက်ချက်ကြောင့် ရွာပျက်ကြီးဖြစ်ခဲ့တာ။ ကျုပ်အမေမေပြောခဲ့လို ကျုပ်ဘီမိမိရတာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ငါးရွာအားရှာတော့ ချောင်းမမြောင်းဆီ စိတ်ဝင်စားတာ။ ကျုပ်တွေ့ရင်း ချောင်းဖျားရေဝင်တော့၊ အံ့အံ့ပိုင်းပိုင်းနဲ့ ဖုန်းဆိုးတောကြီးလိုဖြစ်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းပျက်ကြီး။

နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ မသိဘူး။ သစ်ပင်ကြီးတွေ မိုးလွှမ်းပြီးတော့ အုတ်ကြီးလိုဖြစ်နေတာ။ ကျုပ်လည်း ချောင်းကမ်းဘေးလှုပ်ကပ်ပြီး လက်ထဲမှာ လိုရမည်ရစားကိုကိုပိုပြီး အဲဒီသင်္ချိုင်းကုန်းပျက်ကြီးဆီကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ်ရောက်နေတာက နေ့၊ ညဆိုရင် ကျုပ် အဲဒီနေရာကို ရွှေထောက်တောင်ရုနဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်လေးတဟူးဟူးတိုက်နေတဲ့ လေတိုင်းသံနဲ့အတူ ယိုင်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဖုန်းဆိုးတောကြီး။ ကျုပ် ကြည့်ရင်း ရင်အလိုလိုထိပ်သွား

မိတယ်။

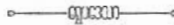
“ငပြု့ဇေ... ငပြု့”

ကျုပ် ဖုန်းဆိုးတောကြီးအဝင်က ငပြု့ဖျား ရှိလေမလားဆိုပြီး အသံကုန်တစ်ခေါ်လိုက်မိတယ်။

“မဟး... မဟး”

ကျုပ်နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ ထူးသံကြီး။ ကျုပ်ခေါ်ရင်း အံ့အံ့သွားမိတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ငပြု့တူးသံ။ တော်တော်ခတ်တဲ့ ငပြု့။ ဒီချောင်းဖျားကို လာမယ်ဆိုလည်း ကျုပ်ကိုပြောပါလား။ ခု . . . တစ်ယောက်တည်း သူ့ဖိုမကြောက်မရွံ့။

ကျုပ် ငပြု့ကို တွေးမိပြီး တဖြည်းဖြည်း ဖုန်းဆိုးတောကြီးထဲဝင်လာမိတယ်။ ကြည့်စမ်း ဖုန်းဆိုးတောကြီးဆိုပေမယ့် လူဝင်လိုက်ရင် ကြောက်တလေးပျောက်၊ ငှက်ကလေးပျောက်သလို မိုးနေတာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တားနဲ့ သစ်ပင်ရွှေ့ခွယ်တွေတိုရှင်းပြီး လူသွားလမ်းလုပ်ပြီး ငပြု့ကို အသံကုန်ဟစ်ပြီး ခေါ်လိုက်မိတယ်။

“ငါ့အဖေ...ဟေ့...ငါ့အဖေ”

ကျွန်ုပ်တို့အဖေက တောသစ်လွှဲလား မသိဘူး၊ ဟိန်း

သွားတယ်။

“ဟေး...ဟေး”

ကျွန်ုပ်တို့အဖေက ကြားလိုက်ရတဲ့ထူးသံ၊ ကျွန်ုပ်တို့

ဝမ်းသာအားရနဲ့ သစ်ပင်ချိန်နွယ်တွေခုတ်ပြီး သွားရင်း မမျှော်

လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ကျွန်ုပ် ကြည့်ရင်း

ရင်တွေ တခုနဲ့တခု ခုန်သွားမိတယ်။ အဲဒီလူက အုတ်ဂူ

ဟောင်းလေးပေါ်မှာတိုင်ပြီး အရက်သောက်နေတာကိုး။

ကျွန်ုပ်တို့ သတိထားမိဟန် မထူဘူး။ ကျွန်ုပ် အဲဒီလူတွေမှ ကျွန်ုပ်

သင်္ချိုင်းပျက်ကြီးထဲ ရောက်နေမှန်း သတိထားမိတယ်။

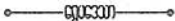
“ဟေ့...လူ...ဒီမှာ...ဒီမှာ”

ကျွန်ုပ် သယ်လိုအသံပေးလေး အဲဒီလူက မထုန်

မလှုပ်။ အရက်သောက်လိုက်၊ ဆေးလိပ်တိုဖွာလိုက်နဲ့

လောကကြီးကို မေ့လျော့နေဟန်တူတယ်။

“ဟေ့...လူ...ဟေ့လူ... ကျွန်ုပ်တို့အဖေက

မကြားဘူးလား”

“ဟာဗျာ...လန့်လိုက်တာ”

ကျွန်ုပ် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနဲ့

မေးမှ အဲဒီလူ ကြားသွားဟန်တူတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့တွေတွေ

သောက်မယ့် အရက်ခွက်တန်းလန်းကြီးနဲ့ ကြက်သေသေပြီး

ကျွန်ုပ်တို့ လန့်နေပုံပဲ။

“ခင်...ခင်ဗျားဗျာ ကျွန်ုပ်တို့အဖေက မကြားဘူးလား”

“ကျွန်ုပ်...ကြား...ကြားပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်ုပ်...

ကျွန်ုပ် အရက်သောက်ပျက်မှာစိုးလို့ဗျာ”

“ခင်ဗျားက သင်္ချိုင်းတုန်းကြီးထဲ အရက်လာ

သောက်ရတယ်လို့ဗျာ။ ကျွန်ုပ်တို့ ခင်ဗျားကိုကြည့်ပြီး အံ့ဖို

ဗျာ”

“ကိုယ့်လူကိုကြည့်ရတာ ဇရာမင်းစည်းစိမ်ကို

မခံစားသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ ကိုယ့်လူ ကြိုက်တတ်ရင်

သောက်၊ ကျွန်ုပ်မှာ အရက်အပြည့်ရှိတယ်။ အပြည့်တွေမှာ မရှိ

ဘူး”

အဲဒီလူက ကျွန်ကို အုတ်ဂူဘေးက အရက်ပုလင်း
တွေကို ထုတ်ပြပြီး အရက်သောက်ဖို့ခေါ်နေတာ။

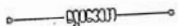
“ကျုပ် အရက်သောက်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူးချ။
ကျုပ်ညီငြိုး ဒီမှာရှိနေမလားဆိုပြီး လာရတာ”

“ဘာ ... ခင်ဗျာညီ နာမည်က ငြိုး ဟုတ်လား။
အတော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ နာမည်ပါလား။ နေပါဦး ခင်ဗျား
ညီက ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းထဲကို ဘာဖြစ်လို့လာမှာလဲ”

အဲဒီလူက ကျွန်တို့ပြောပြီး အရက်ဆက်သောက်
နေတယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ် အဲဒီလူမျက်နှာကို သေသေချာချာ
အကဲခတ်လိုက်မိတယ်။ ကြည့်စမ်း။ ဒီလူမျက်နှာက ကျုပ်
မိတ်ဆွေ ဟိန်းထက်စိုးလို မျက်နှာမြဲမြဲကြီးပါလား။ ပြီးတော့
ဝလိုက်တဲ့ကိုယ်လုံး။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်
နေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားက ဒီသင်္ချိုင်းပျက်ထဲလာပြီး
အရက်သောက်နေတာ ထူးဆန်းနေလို့ချ”

“ကျုပ် အရက်သောက်တာထူးဆန်းလို့ ဟုတ်
လား။ ကျုပ်နဲ့တွေ့တာ ခင်ဗျားအဖို့ ဝိုပြီး အထူးအဆန်းတွေ
ကို တွေ့ရမှာ။ ဟောဒီတော့ကို ဖတ်ကြည့်ဗျာ”

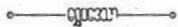
အဲဒီလူက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ထိုင်နေတဲ့ အုတ်ဂူ
ဟောင်းဘေးက စာလေးကို ပြတယ်။ ကျုပ် ဖတ်ကြည့်မိရင်း
အံ့ဩသွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။

“ခင်လှရီ အသက် (၃၀)ဆိုတဲ့ စာကလေး”
ကျုပ်ဖတ်ကြည့်ရင်း ငြိုးကို သွားသတိရမိတယ်။
ဒါဆို ငြိုး ဘဝဟောင်းက ခင်လှရီနာမည်နဲ့တူနေတာ။

“ဒါ ... ခင်လှရီရဲ့ အုတ်ဂူပါလား”
“ဟုတ်တယ် ... ဒီအုတ်ဂူက ခင်လှရီအုတ်ဂူပဲချ”
“ဒါဆို ... ခင်ဗျား ခင်လှရီကို သိလို့လား”

“ကျုပ် သိရုံတင်မကဘူး ခင်လှရီက ကျွန်ချစ်တဲ့
သူ။ ခင်လှရီ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် သူ့အနားမှာ ကျုပ်
နေပါဆိုလို့ ကျုပ်နေတာ ကြာပြီ”

ကျုပ် အဲဒီလူကို ကြည့်ရင်း ရင်ထိတ်သွားမိတယ်။

ကျွန်ုပ်ရင်မထိတ်ဘဲ ရှိပါ့မလားဗျာ။ ဖုန်းဆိုးတောကြီးက သင်္ချိုင်းကုန်းပျက်၊ ဒီသင်္ချိုင်းပျက်ထဲကအုတ်ဂူမှာ မကြောက်မရွံ့ အရက်သောက်နေတဲ့လူ။ ဒီလူက ရူးနေတဲ့သူပဲဖြစ်မှာ။ ကျုပ်အတွေး မဆိုးသေးဘူး ပေါ်လာတဲ့စကားသံ။

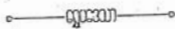
“ကျုပ် . . . ကျုပ်ကို လူတွေက အရှူးလို့ပြောကြတယ်ဗျာ။ ကျုပ်မရှူးပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဘဝမှာ ခင်လှရိုက်လွဲလို့ ဘယ်သူမှ အစားထိုးလို့မရဘူး။ ကျုပ်ကို ခုနေ ခင်လှရိုက်တာတွေနှင့် ဘယ်လောက်များ၊ ဝမ်းသာရှာမလဲ မသိဘူးဗျာ”

အဲဒီလူက ခင်လှရိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးကို တမ်းတမ်း တတပြောပြီး အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်နေတဲ့ အဖြစ်။

“ကျုပ် မသိလို့ မေးပါရစေ။ ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည်ကို မေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခင်ဗျားနာမည်ကို ကျုပ် သိချင်လို့မေးနေတာဗျ”

“ဒါဆို . . . ကျုပ်ပြောရမှာပေါ့ဗျာ။ ခဏလေး . . . ခဏလေး ကျွန်ုပ်အရသာ ပျက်သွားမှာစိုးလို့”

အဲဒီလူက ကျုပ်ကိုပြောပြီး အရက်ပုလင်းကို မော့ပြီး တစ်ကျိုက်ကျိုက်နဲ့သောက်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာနေတယ်။ ပြီးမှ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ကျုပ်နာမည်က ကျောက်စိမ်းငမိုးဗျ။ ကျောက်စိမ်းငမိုး”

ကျုပ် အဲဒီလူနာမည်ကို ကြားလိုက်ရတော့ အတော့ကို အံ့သြသွားမိတယ်။ ကျုပ် မအံ့သြဘဲရှိပါ့မလားဗျာ။ ကျုပ်အဖေ ကိုဖိုးထင်ပြောပြခဲ့တဲ့ ကျောက်စိမ်းငမိုး။ ကျောက်စိမ်းငမိုးဆိုတာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ကျောက်စိမ်းငမိုးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မလုံမလဲဖြစ်သွားမိတယ်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည် ကျောက်စိမ်းငမိုးဆိုလို့ အံ့သြနေပြီလား . . . ဟား . . . ဟား ! . . . ဟား”

ကျောက်စိမ်းငမိုးက ကျုပ်ကိုပြောပြီး သဘောကျရယ်နေတဲ့အသံကြီးက ဟိန်းသွားတယ်။

“ဟို . . . ကျောက်စိမ်းငရိုးက ဒီ . . . ဒီသင်္ချိုင်းမှာ နေတာလား”

“ကျုပ် ဒီမှာနေတာကြာပြီဗျ။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ် သင်္ချိုင်းမှာနေလို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းကြီးဖြစ်နေပြီလား။ ထူးထူးဆန်းဆန်းမဖြစ်ပါနဲ့ဗျ။ လောကလူသားတိုင်း တစ်နေ့ မလွဲမသွေ ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းမှာ နေကြရမှာဗျ။ ရုကြည့်လေ။ ကျုပ်သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ခင်လှရီဆို၊ ဒီသင်္ချိုင်းမှာနေတာ ကြာပြီ။ အဲဒါ ကျုပ်စောင့်နေတာ ဟော . . . ဟော့ . . . သူတို့လာပြီ လာပြီ”

ကျောက်စိမ်းငရိုးက ကျုပ်ကို စကားပြောရင်း နားစွင့်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းပျက်ကြီးထဲကို ထိတ်လန့်တကြီး ကြည့်နေတဲ့အဖြစ်၊ ကျုပ်လည်း နားစွင့်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ်ရောက်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းပျက်ကြီးထဲက ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ တပေါဝေါအသံတွေနဲ့အတူ ခြေသံတွေ၊ ပြီး ရှည်လျားစွာအူသံပေးနေတဲ့ ဓွေးအူသံ။

ကျုပ် ကျောက်စိမ်းငရိုးတောင် မခေါ်နိုင်ဘူး။ စုန်း

ဆိုးတောကြီးထဲက အပြေးထွက်လာမိရင်း ကျုပ် ရှေးမှာ ထိပ်က ကျုပ်လှေပေါ်လည်းရောက်ရော၊ ကျုပ်ကြည့်ရင် ရတဲ့ ကျောက်စိမ်းငရိုးရဲ့ ကြောက်လန့်တကြီးဖော်ဖော် အော်သံကြီး။

ကျုပ် ရောင်းဖျားကနေ လှေကို အပြင်းလှော်စေတယ်
ပြီး တံပြန်ရောက်တော့၊ တဲပေါ်မှာ အဆန်းသားတွေလိုက်ရတဲ့
ဘကြီးထုံနဲ့ငပြုး။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးဖောချွေး
တွေနဲ့ ရွဲနှစ်နေတဲ့အဖြစ်။ ငပြုးတ ကျုပ်အဖြစ်ကို စိုးချိမ်
တကြီး မေးလိုက်တဲ့အသံနဲ့အတူ ကျုပ် ငပြုးကို ဒေါသ
ဖြစ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။

“အစ်ကိုသောင်းစိန်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ငပြုးရဲ့။ မင်းကို မတွေ့လို့ ငါ
ရောင်းဖျားဘက်ဆီကို သွားရှာတာကွ။ မင်းကွာ မပြော
မဆိုနဲ့ ထွက်ထွက်သွားတာ အိုပါကွာ”

“ငပြုးကို ဘကြီးခေါ်သွားတာ သောင်းစိန်”
ဘကြီးထုံကကားကြားမှ ကျုပ် ငပြုးအတွက်
အစိုးချိမ်လွန်ခဲ့တဲ့အဖြစ်။

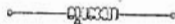
“နေပါဦး... သောင်းစိန်ရဲ့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့
ငပြုးကို ရောင်းဖျားဘက်သွားရှာရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျုပ် ငပြုးကို မရှာလို့မဖြစ်သွား ဘကြီးထုံ၊
ရောင်းဖျားဘက်ကို ငပြုး ငါ့အခြံရှာနေလို့ တွေ့မလာ ဆိုပြီး
သွားရှာတာ။ အဲဒါ ပုန်းခိုးတောကြီးထဲက သင်္ချိုင်းပျက် ထဲမှာ
ကျေ့ပင်စိမ်းငရိုးဆိုတဲ့ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“ဘာ... သောင်းစိန် ဘကြီးကို ပြောစမ်း၊ ဟို
ဟို... ကျောက်စိမ်းငရိုးကို တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ကျုပ်ကကားကြားလို့ ဘကြီးထုံ ကမန်းကတန်း
မေးသံနဲ့အတူ ထိတ်လန့်တာကြီး ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ကျုပ်
ဘကြီးထုံရဲ့ ထူးခြားသွားတဲ့ မျက်နှာကိုတွေ့တော့ ကျုပ်
တောင် ကြောက်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားမိတယ်။

“ဟို... ကျောက်စိမ်းငရိုးက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး”

ထို”

“မင်း ကံကြီးပေလို့ ပြန်ရောက်လာတာ သောင်း
စိန်၊ ဘကြီးတောင် မတွေးခဲ့ဘူး”

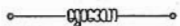
ဘကြီးထုံရဲ့ ရင်ထိတ်စွယ်စကားကြောင့် ကျွန်
ရင်တွေ တခုနဲ့ဒုနဲ့ခုနဲ့သွားမိတယ်။

“ကျောက် . . . ကျောက်စိမ်းငမိုးက သရဲလား
ဘကြီး”

“သရဲခြောက်တာထက် ဆိုးသေးတယ် သောင်း
စိန်၊ ဒါတောင် ကျောက်စိမ်းငမိုး ရွာကနေ ပျောက်သွားတာ
သေသလိုလို သတင်းကြားပြီး နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီကွ။ ဒီ
တောင်က မိုက်တဲ့နေရာမှာ တွင်းတူးပြီးဖိုက်တာ။ ဓားပြတွေ
နဲ့ပေါင်းပြီး ဓားပြတိုက်ရုံတင်မကဘူး သူ့ကြောင့် မိန်းကလေး
အတော်များများ ဒူးနဲ့ပျက်ရည်သုတ်ခဲ့ရတာ နည်းသလား”

“ဒါဆို . . . အဲဒီကျောက်စိမ်းငမိုးက အတော်
ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့သူပေါ့ ဟုတ်လားဘကြီး”

ဘကြီးထုံစကားကြားလို့ ငပြူးတောင် မနေနိုင်ဘူး

စကားသံထွက်လာတယ်။

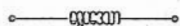
“ဟုတ်တယ် . . . ငပြူး။ အဲဒါ ရွာတစ်ရွာမှာ ဓားပြ
ဝင်တိုက်ရင်း အိမ်ရှင်က လှုံ့ထိုးလို့ ကျောက်စိမ်းငမိုး ကံ
ကောင်းလို့မသေခဲ့တာ။ အဲဒါ အိမ်ရှင်ကို အပြီးထားပြီး သွား
သတ်တာ။ အဲဒီလူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျပြီးကာတည်းက ရွာကို
ပြန်မရောက်တာကြားပြီး မင်း သူ့ကိုတွေ့တော့ ဘယ်လို
အခြေအနေရှိလဲ သောင်းစိန်”

“ကျွန် . . . ကျောက်စိမ်းငမိုးကိုတွေ့တော့ အုတ်ဂူ
ပျက်ပေါ်ထိုင်ပြီး အရက်သောက်နေတာပဲ။ ကျုပ်မေးတော့
ခင်လှရီကို စောင့်နေတာတဲ့ ဘကြီး”

“ခင်လှရီ . . . ခင်လှရီ . . . ဟုတ်လားအစ်ကို”

ကျုပ်ကျောက်စိမ်းငမိုး၊ ခင်လှရီ အုတ်ဂူပေါ်မှာ
စောင့်နေတဲ့ အကြောင်းပြောတော့၊ ငပြူးက ကျွန်ကို
ကမန်းကတန်း မေးနေတဲ့အဖြစ်။

“အစ်ကိုတောင် . . . ကျောက်စိမ်းငမိုးက ခင်လှရီ
အမည်ကိုပြောလို့ အစက မယုံခဲ့ဘူး အုတ်ဂူပျက်က ခင်လှရီ

နာမည်ကိုတွေ့မှ အံ့သြသွားမိတယ်”

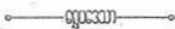
ငပြူးက ခင်လှရီဆိုတဲ့ ဘဝဟောင်းက ချစ်သူကို
မြန်သတိရသွားဟန်တူတယ်။ မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်နေ
တယ်။ ဘကြီးထံက ငပြူးကို ကြည့်ပြီး . . .

“နာမည်ချင်းတူလို့ ဖြစ်မှာပါ ငပြူးရား အဲဒီ ခင်လှရီ
ဆိုတဲ့ နာမည်အတိုင်းဆို ချောင်းဖျားရွာဟောင်း ရှိစဉ်
ကတည်းက ရှိလိမ့်မယ်။ ဒီရွာက လူချမ်းသာတွေပေါတော့
စားပြု ဟင်းအိုးဖြစ်ခဲ့တာတွေကွ။ ပြီးတော့ ထူးထူးခြားခြား
ဖြစ်ခဲ့တာက အဲဒီသချိုင်းပျက်ဘဲကွ”

ဘကြီးထံက လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်
သောက်ပြီး အပပျိုးလိုက်တော့ ကျွပ်တောင် ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ကျွပ်ရောက်
ခဲ့တဲ့ ချောင်းဖျားထိပ်က သချိုင်းပျက်ကြီး။

“ပြောရရင်တော့ သောင်းမိန်အဖေ ကိုဗိုးထင်နဲ့
မျက်ပြူးဆိုတဲ့ကောင်ကွ”

“ဗျာ . . . ကျွပ်အဖေ . . . ကိုဗိုးထင်ဟုတ်လား

ဘကြီးထံ”

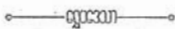
“အေး . . . မင်းအဖေက လူသာသေးညှက်ညှက်
ရယ်၊ ကြုံလိုက်ရရင် အခြစ်ဆန်းတွေချည်းပဲကွ”

ဘကြီးထံပြောမှ ကျွပ်အဖေကို သတိရသွားမိ
တယ်။ ဟုတ်တယ်လေး၊ ကျွပ်အဖေ၊ ကိုဗိုးထင် မဆယ်
ဂလိုင်တွေမှာ ရွှေပစ္စည်းတွေ ထူးထူးပြားပြားရပြီး မိကျောင်း
ကိုက်ခံရတာ၊ အဲဒီကတည်းက ကျွပ်အဖေ တပိန်ပိန်
တလိပ်လိမ်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့ရတာ၊ ဆရာတွေနဲ့ ကုကြည့်
လည်း ရောဂါအစရာမရခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး အဲဒီ မဆယ်
ဂလိုင်တွေက မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝကပ်ပြီး ဆုံးခဲ့
တာပဲ သတ္တုချခဲ့ရတာ။

“ပြောရရင်တော့ . . . မျက်ပြူးပေါ့ကွာ၊ မျက်ပြူးက
အဲဒီသချိုင်းပျက်မှာ ရွှေဒဂါးတွေရှိတယ်ဆိုပြီး သွားခဲ့ကြ
တာ”

“ရွှေဒဂါးတွေ . . . ဟုတ်လား ဘကြီးထံ”

“ဟုတ်တယ်ကွ အဲဒီရွာမှာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ဒေါ်

www.burmeseclassic.com

အေးဘုံဆိုတဲ့ အပျိုကြီးရှိတာ။ မိဘအမွေတွေကလည်း ရှိ
တယ်။ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဆိုတော့ မလှူရက်
မတန်းရက်ဘဲ ကြိတ်ဝုထားတာ။ အဲဒီ အပျိုကြီးမအေးဘုံ
သေတော့ သူ့မောင်ဝမ်းကွဲ ကိုချစ်က မအေးဘုံကို ဂူသွင်း
ခဲ့တာ”

“အဲ... ဖိုးထင်နဲ့မျက်ပြူး ရွှေငွေမက်မယ်ဆိုလည်း
မက်စရာကွ။ အပျိုကြီးဒေါ်အေးဘုံဆုံးတော့ ရွှေဆိုလို့ မူးလို့
တစ်ရွေးသားမှ ရှာလို့မရခဲ့ဘူး။ တချို့က အပျိုကြီးမအေးဘုံ
မသေခင်က ဓားပြရန်ကြောက်ပြီး သချိုင်းကုန်းထဲမှာ သွား
မြှုပ်ထားသလိုလို သတင်းကြားရတာ။ သူ့မောင် ကိုချစ်ကို
ဖိုးထင်နဲ့ မျက်ပြူးက အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး မေးမှ ကျွဲနိုး
ပေါ်တာ”

“ဗျာ... ဘကြီး ဘယ်သူ့ကျွဲနိုးပြီး ပေါ်တာလဲ”

“တယ်လည်းခက်တဲ့ သောင်းစိန်ရာ။ မင်းနားက
အတော့်ကို ခုံးဝေးတာပဲ”

ကျုပ်က မနေနိုင်လို့မေးတော့ ဘကြီးထံ ကျုပ်ကို

ကြည့်ကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်နေတာ။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပဲ။
နံ့ချက် အချက်ကတော့ လွန်ရောပဲ။

“မင်းအဖေ ဖိုးထင်က ကိုချစ်ကို အရက်တိုက်ပြီး
မအေးဘုံ ရွှေဒဂါးတွေ ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲဆိုတာ ကြိတ်
ပေးနေတာကွ။ ကိုချစ်ကလည်း အရက်မူးပူးနဲ့ ပြောတော့
တာ။ အဲဒီညမှာ ဖိုးထင်နဲ့ မျက်ပြူး သချိုင်းကုန်းထဲကို သွားခဲ့
တာ”

ဘကြီးထံ စကားစရုံပဲရှိသေးတယ်။ ကျုပ် ငပြူး ကို
ကြည့်လိုက်တော့ ငပြူးမျက်နှာမှာ ကြောက်လန့်နေတဲ့
အမူအရာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီကောင်ငပြူး ကိုသာဉာဏ်
ဖောင်ထဲမှာ အောင်သာနဲ့ အရက်သောက်ပြီး သရဲခြောက်စံ
ရပြီးစကတည်းက လိပ်ပြာငယ်နေတာကြာပြီ။

“အဲ... သချိုင်းကုန်းထဲရောက်ပြီး အပျိုကြီးမအေး
ဘုံရဲအုတ်ဂူကို နှစ်ယောက်သား မူးပူးနဲ့တူးခဲ့တာ”

“ဒါဆို ရွှေဒဂါးတွေရခဲ့လား ဘကြီးထံ”

“ရွှေဒဂါးရမရတော့မသိဘူး သောင်းစိန်။ ဖိုးထင်

သမီးကုန်းထဲကနေ ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး ပြေးလာခဲ့ရတာ။ ရွာက ဝိုက်သမားတွေ တွေ့လို့ ကံကောင်းခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက မင်းအဖေကိုဖိုးလင် ဆရာပိန်နဲ့ မနည်းကုခဲ့ရတာကွ။ ဒါပေမယ့်”

ဘကြီးထုံက စကားပြောရင်း ရပ်သွားလို့ ကျွန် နားထောင်ရင်း ဆန့်တင့်ခုံဖြစ်သွားမိတယ်။ ဘကြီးထုံက ချောင်းရေပြင်ကိုကြည့်ပြီး ...

“အင်း...လောဘ...လောဘ...လောဘဝင်လာရင် တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါလားကွ။ ဒေါသနဲ့သေရင် ငရဲ၊ မောဟနဲ့ သေရင် တိရစ္ဆာန်၊ လောဘနဲ့သေရင် ဗြိတ္တာဖြစ်တာကွ။ မျက်ပြူးလည်း အဲဒီမအေးဘုံအုတ်ဂူနားမှာ ရွှေဒဂါးပြားလေးကိုင်ပြီး လောဘနဲ့ သေနေတာ”

“ကိုမျက်ပြူးသေတယ်”

“မျက်ပြူးမသေဘဲရှိပါ့မလားကွ။ ဖိုးထင် သတိရလို့ ပြောတာက ဒီလိုကွ။ သူတို့နှစ်ယောက် အရက်မူးမူးနဲ့

သွားပြီး အပျိုကြီးမအေးဘုံအုတ်ဂူကို သမီးကုန်းထဲ ဘယ်လိုရှာရှာ မရဘူးတဲ့”

“ဟင်”

“မဟင်နဲ့ ဝပြူး။ အပျိုကြီးမအေးဘုံက မသေခင်ကတည်းက ကပ်စေးအလွန်နည်းတာ။ ဈေးဝယ်ရင် နည်းနည်း၊ အဆစ်က များများ၊ ဒါကြောင့် အပျိုကြီးမအေးဘုံဆို ဘယ်ဈေးသည်မှ မရောင်းချင်ဘူး။ ခုလဲ မအေးဘုံသေသာသေရော ရွှေငွေတွေ ဘယ်မှာထားခဲ့မုန်းကို မသိကြဘူး”

“ဟို...မအေးဘုံအုတ်ဂူကို ရှာတွေ့ခဲ့လား ဘကြီး”

“ဖိုးထင်နဲ့ မျက်ပြူးလည်း မူးမူးနဲ့ မအေးဘုံအုတ်ဂူကို ရှာမတွေ့လို့ တွေ့တဲ့အုတ်ဂူဘေးရပ်ပြီး မအေးဘုံ ခင်ဗျားရွှေဒဂါးတွေကို ကျွပ်တို့ကို ပေး၊ ပေးရင် ခင်ဗျားအတွက် ကျွပ်တို့ အလှူဒါနပေးမယ်လို့ မူးမူးနဲ့ အော်အော်ပြောတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးကုန်းကြီးတစ်ခုလုံး လေတွေ တဝေါဝေါတိုက်ပြီး လူသံတွေကြားရလို့ ဖိုးထင်နဲ့မျက်ပြူး အုတ်ဂူဘေးမှာ ပုန်းနေတာ။ အဲဒါ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့ မီးခြစ်

ဖြစ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အရက်မူးမူးနဲ့ ရှာ
နေတဲ့ အဖိုကြီးမအေးဘုံရဲ့အုတ်ဂူဖြစ်နေတယ်”

“ဒီအတိုင်းဆို မအေးဘုံက မကျွတ်မလွတ်တဲ့
နာနာဘာဝဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ... မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လော့
မိဘပစ္စည်းတွေနဲ့ သူ ကြိုက်စုထားတဲ့ ရွှေငွေတွေကို

သူမောင် ကိုချစ်ကိုတောင် ဖွင့်မပြောဘဲ လောဘဇောကြီး
နေမှတော့ ဘယ်လာပြီး ဘဝကျွတ်လွတ်နိုင်မှာလဲကွာ။ အဲဒါ

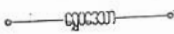
နဲ့ ဖိုးထင်နဲ့ပျက်ပြူး မအေးဘုံအုတ်ဂူကို တူးပြီးကြည့်လိုက်
တော့ အုတ်ဂူကြီးထဲမှာ မည်းမည်းကြီး တွေတာ”

“ဟာ... ဒါဆို မအေးဘုံ သရဲပဲဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... ငပြူး၊ ဖိုးထင်က မကြောက် မရွံ့နဲ့
မီးခြစ်နဲ့ အုတ်ဂူထဲကို ကြည့်တော့ မအေးဘုံအရိုးစုနဲ့

အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့တာ။ အဲဒါ ပျက်ပြူးက ယူပြီး ကြည့်
တော့ ရွှေဒဂါးပြားဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီရွှေဒဂါးပြားတွေက မအေးဘုံနောက်ဘယ်လို

ပါသွားတာလဲ ဘကြီးထုံ”

“ဒီလိုကွ... မအေးဘုံက သူသေရင် ခေါင်းထဲ
အမြန်ဆုံးထည့်ပြီး မြန်မြန်မြှုပ်ဖို့ ရွာလူကြီးတွေကိုပြောခဲ့တာ

ဆိုတော့ ဘကြီးအထင်တော့ မအေးဘုံက သူသေမယ်မှန်း
သိပြီး ရွှေဒဂါးပြားတွေကို ကိုယ်မှာဂုဂ်ထားခဲ့တာဖြစ်နိုင်

တယ်။ အဲဒါ ပျက်ပြူးက ရွှေဒဂါးကိုကြည့်နေတုန်း မြန်းဆို
မီးငြိမ်းသွားပြီး သချိုင်းကုန်းတစ်ခုလုံး ခွေးတွေအူသံကို ကြား

ရတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖိုးထင်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားတယ်”

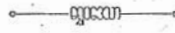
“အဖေ ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီးထုံ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ သောင်းစိန်ရာ။ မင်းအဖေကိုဖိုး
ထင် လက်အေးအေးကြီးနဲ့ အကိုင်ခံရတာကွ။ ဖိုးထင်လည်း

ပျက်ပြူးတောင် မခေါ်နိုင်ဘူး။ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး မြန်
ပြေးလာခဲ့တာ။ ကြောက်သေးတွေတောင်ပါခဲ့တာ။ ဘချိုင်း

ကုန်းထဲ သွားကြည့်တော့ ပျက်ပြူး သေနေတာကွ”

“ဒါဆို ကျောက်စိမ်းငမိုးက ဒီသချိုင်းပျက်ကြီးထဲ
မကြောက်မရွံ့နေတာ အုံ့ပါရဲ့ ဘကြီးရာ။ ပြီးတော့ သူချစ်သူ

ခင်လူရီက သူ့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် သူ့အနားပါနေပါဆို လို့ စောင့်နေတာလို့ ပြောတယ် ဘကြီး”

“မင်းမြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့အတိုင်းဆို ကျောက်စိမ်းငမိုး ရူး နေတာပဲ ဖြစ်မယ် သောင်းစိန်။ အင်းလေ . . . ကျောက်စိမ်း ငမိုးကလည်း အလွန်ဆိုးခဲ့တာကိုကွ”

“ကျုပ်ကတော့ လူလေးအတွက် ကောင်းမယ်ထင် လို့ စီစဉ်ထားတာပဲ သောင်းစိန်။ အဲဒါ ဘကြီးထုံကိုလည်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကတော့ လူလေးကို သဘောကျကြပါတယ်”

ကျုပ် ကိုဘုန်းရှိန်စကားကိုကြားပြီး ငပြူးကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ငပြူးက သူ့အခြေစိုက် အံ့ဩနေရာ တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ငပြူး ဒီအသက်အရွယ် ရှိလာပြီ။ ရည်းစားသားနား မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်အသိ။

“အဲဒီတော့ ဦးလေးက ငပြူးအတွက် စီစဉ်ထား တာပဲ မဟုတ်လား။ အဓိကက ငပြူးအပေါ်မှာပဲ မူလည်နေ

တာ ဦးလေး။ ငပြူးသဘောကျရင် ပြီးပါတယ်”

ကျွန်စကားကြားမှ ကိုဘုန်းရှိန်က ငပြူးကိုကြည့်

ပြီး ...

“လူလေး”

“ဗျာ ... အဖေ”

“လူလေးမှာ ရည်းစားသားနားရှိလား။ ရှိရင် အဖေ

ကို ပြောစမ်း”

“အဖေ ... အဖေက ကျုပ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လူလေးအသက်က မငယ်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ လူလေးကို အဖေ မိန်းမပေးစားချင်လို့ လူလေး”

“ဗျာ ... အဖေက ကျုပ်ကို မိန်းမပေးစားမယ်

ဟုတ်လား။ ဘယ်မိန်းမနဲ့ ပေးစားမလို့လဲ”

ကိုဘုန်းရှိန်စကားပြောမှ ငပြူး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်

သွားတယ်။

“ရွာတောင်ပိုင်းက ဒေါ်နွယ်သမီးလေး ခင်သော်

တာစိန်နဲ့ပဲလူလေး။ ခင်သော်တာစိန်ဆိုလည်း လူလေးနဲ့ဆို

ရင် မီးတင်မီးထွက်မဟုတ်လား”

“ခင်သော်တာစိန်ကို ကျုပ်နဲ့ ပေးစားမယ် ဟုတ်

လား အဖေ”

“ဟုတ်တယ် ... လူလေးရဲ့ ခင်သော်တာစိန်က

အိမ်မှုကိစ္စဆို နိုင်နင်းပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ မိန်းကလေး

ကွယ်”

“ကျုပ် ... ကျုပ် ... ခင်သော်တာစိန်ကို ကျုပ်

မယူပါရစေနဲ့ အဖေရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလူလေး”

“ခင်သော်တာစိန်က မျက်နှာသိပ်များတယ်အဖေ”

“ဟုတ်ရဲ့လား လူလေးရာ။ သူ့အဖေ မနွယ်ဆို

အဖေနဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းအရင်းတွေပဲ။ ပြီးတော့ လူလေးနဲ့

ခင်သော်တာစိန်ဆိုလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့တဲ့

သူတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အဖေရာ။ ခင်သော်

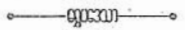
တာစိန် ကျုပ်ကို ပြောထားခဲ့တဲ့စကားရှိတယ် အဖေ”

ငပြူးရဲ့စကားကြောင့် ကိုဘုန်းရှိန်တောင် မကဘူး။ ကျွန်ုပ်ပါ အံ့ဩသွားမိတယ်။ ငပြူးက မျက်ရည်လေးဝဲလို့။ ဟိုလူပျိုကြီး ချမ်းအေးဟန်ဆိုရင် မိန်းမဆိုအသေရရ အရှင်ရရလိုချင်တာ။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မနစ်ဖြိုလို အခက်တွေ့တွေ့နေတာ။ သူ့အစ်မကို မိန်းမလိုချင်လို့ ခက ခက ပူဆာနေတာ။ ခုလို ငပြူးလိုသာ မိန်းမပေးစားရင်း ကွေးနေအောင်ကုန်း ကြည့်လေး။ မိန်းမရဖို့ လည်ပင်းမှာ တစ်ကျပ်သားလောက်ရှိတဲ့ ဆွဲကြိုးကြိုးကို ဆွဲပြီး ဟန်ရေပြ ပြနေတာ။ ဒါတင်ဟုတ်သေးလား။ လက်စွပ်တွေဆို တစ် ကွင်းပြီး တစ်ကွင်းထတ်ထားတာ။

“လူလေးကို ခင်သော်တာစိန်က ဘာပြောလို့လဲ လူလေး။ အဖေ့ကို ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်ကို ခင်သော်တာစိန်က ဒီလိုရှုပ်ရှည်မျိုးကို ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရနိုင်ဘူးတဲ့ အဖေဖေ”

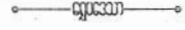
“လူလေးကို ဒီလိုပဲပြောကြသလား... ဟင်း... ဟင်း”

ငပြူးစကားကြောင့် ကိုဘုန်းရှိန် တဟင်းဟင်းနဲ့ ဒေါသတွေထွက်နေတာ။ ကျုပ်လည်း သိသားပဲ။ သားအဖ ချင်းပြောပါစေဆိုပြီး ကျုပ် အသာလေးကြည့်နေလိုက်ရ တာ။ ကျုပ်တောင် ငပြူးစကားကြားပြီး ဘဝင်မကျ ဖြစ် သွားမိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး။ ငပြူးဆို သူ့မိဘတွေက မွေးရုံတင် မွေးလာခဲ့တာ။ ကျုပ်နဲ့အတူနေ၊ အတူစားဆို တော့ ကျုပ်ညီအရင်းလို ဖြစ်နေတာ။

“ဟုတ်တယ်... အဖေရာ။ အဲဒါကို ကျုပ်တွေ့ပြီး ကျုပ်ဘဝကို ကျုပ် ဝမ်းနည်းမိတယ်ဗျာ”

ငပြူးကပြောပြီး မျက်ရည်လေး ဝဲနေရာတဲ့ အဖြစ်။ ကိုဘုန်းရှိန်က သူ့သား ငပြူးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး။ ငပြူးက ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကြား ထူးထူးခြားခြား ဥပမာရုံရှိတဲ့သူ။ ခုလည်း ငပြူးအစ်ကိုနဲ့ အစ်မတွေ အိမ်ထောင်အသီးသီးကျကုန်ပြီ။ ငပြူးသာ အိမ်ထောင်မပြုသေးတဲ့ အထီးကျန်ဘဝ ဖြစ်နေ တာ။

“အားမငယ်စမ်းပါနဲ့ လူလေးရား၊ ခင်သော်တာစိန်က လူလေးရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ရှိချိုး၊ မျှစ်ချိုးပြောလည်း ပြောပါစေ၊ အဖေ လူလေးအတွက် စီစဉ်ထားတာ ရှိသေးတယ်”

“ဗျာ... ကျုပ်အတွက် ဟုတ်လား အဖေ”

“ဟုတ်တယ် လူလေး၊ ခင်သော်တာစိန်က လူလေးကို မယူချင်လည်း စိတ်မပျက်နဲ့ ဒေါ်ခလေးပသမီး ဖြစ်ပယ်ငုံ ရှိသေးတယ်”

“ဟာဗျာ... အဖေကလည်း ကျွန်ကိုချည်း မိန်းမ ဖွတ်အတင်းပေးစားနေပါလား၊ ကျုပ် ယူမယ့်မိန်းမရှိတယ် အဖေ၊ အဲဒါ အဖေ့ကို ကျုပ်စကားပြောပထွက်လို့”

“ငပြူးစကားကြောင့် ကျုပ် အတော့ကိုအံ့ကြသွားမိတယ်၊ ဟုတ်တယ်လေး၊ ငပြူးက ကျုပ်နဲ့အတူနေ၊ အတူစား၊ ငပြူး မိန်းမယူဖို့ ဘယ်ရည်းစားမှ မရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်လည်း အသိ၊ ဒီတော့ ကျုပ် ငပြူးအတွက် မနေသာဘူး၊

“ငပြူး... မင်းယူမယ့်မိန်းမက ဘယ်မှာလဲ၊

အစ်ကိုကို ပြော... ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

“ကျုပ်ဘဝမှာ ခင်လှရီကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မယူနိုင်ဘူး အစ်ကို”

“ခင်လှရီ... ဟုတ်လား လူလေး၊ ခင်လှရီက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ လူလေးအတွက်ဆို အဖေပစ္စည်းတွေ ကုန်ချင်တာကုန်ပါစေ၊ အဖေ တင်တောင်းပေးမယ်”

ကိုဘုန်းရှိန်က ငပြူးစကားကို ကြားပြီး ဝမ်းသာအားရပြောနေပေမယ့် ကျုပ် ငပြူးကိုကြည့်ပြီး စိတ်အတော်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်၊ ငပြူးပြောတဲ့ ခင်လှရီဆိုတာ ကျုပ် မသိဘဲရှိပါ့မလားဗျာ၊ ကျုပ်ပြောရင် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိတဲ့ ငပြူးဘဝ၊ ငပြူးအရင်ဘဝက ချစ်ခဲ့တဲ့ ခင်လှရီ၊ ခင်လှရီ ဘယ်ဘဝရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ သိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ငပြူးရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက ခင်လှရီ။

“အဖေ... ကျုပ်ကို တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပါ လူလေးရား၊ အဖေ မညာပါဘူး၊

လူလေး ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ခင်လှရီက ဘယ်ရှာမှာနေတယ် ဆိုတာကို ပြော

“ခင်... ခင်လှရီက ဘဝဟောင်းမှာရှိတယ် အဖေ။

အဲဒါ ကျုပ် ရှာနေတာ”

“ဟေ”

ငပြူးစကားလည်းကြားရော ကိုဘုန်းရှိန် ငပြူးကို ကြည့်ကြည့်ပြီး တအံ့တသြခြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ကိုပါကြည့်နေတာဆိုတော့ ကျုပ် မနေသာဘူး။

“ဒီလိုဦးလေးရဲ့... ဦးလေးသားငပြူးက လူဝင် စားလို့ပြောတယ်”

“လူ... လူလေးက လူဝင်စား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ။ ကျုပ် ဟိုဘဝက စားပြုလှူရိုက် ဘရွှေရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေခဲ့တဲ့ စားဝတ်ပဲ အဖေ။ အဲဒါ ကျုပ် ချစ်တဲ့ခင်လှရီကို ကျုပ် ရွှေတွေပေးဖို့ခေါ်လာတုန်း ကျုပ်ကို သတ်ခဲ့တာ။ ဟောဒီမှာကြည့် အဖေ၊ လှူရိုက်ဘရွှေ ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာ”

ငပြူးက ရင်ဘတ်က ဒဏ်ရာကိုဖြုတ်လိုက်မှ ကို ဘုန်းရှိန် ငပြူးဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ပြီး... ငပြူးကိုကြည့်ပြီး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာတယ်။

“ဟုတ်ပါ့မလား လူလေးရာ။ မင်း သောင်းစိန်နဲ့ ငါ့ ရှာရင်း မိကျောင်းဆွဲခံရပြီးကတည်းက စိတ်တွေ ချောက် ချားနေပြီနဲ့တူတယ်။ သောင်းစိန်... မင်းညီကိုလည်း ပြော စမ်းပါဦးကွာ”

“ဦးလေးသားက မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့မှာ သူ့ပစ္စည်း တွေရှိတယ်ဆိုပြီး သွားသွားနေလို့ ကျုပ် မနည်းထိန်းနေရ တယ်”

ကျုပ်စကားကို ထပ်ဆင့်ပြီးကြားလိုက်ရတော့ ကို ဘုန်းရှိန် ပိုပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်စိပြူးဖြစ်သွားတယ်။

“မချယ်... မချယ်... လာစမ်းပါဦးဟ”

ကိုဘုန်းရှိန်က ထမင်းချက်နေတဲ့ ဒေါ်ချယ်ကို လှမ်း ခေါ်လိုက်လို့ ဒေါ်ချယ် ရောက်လာပြီး...

“ကိုဘုန်းရှိန် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဘာကိုစွန့်ခွာမှာလဲ ပချယ်ရာ။ ထိုင်စမ်းပါဦး။ နှင့် သား ငပြူးအဖြစ်က အဆန်းတကြယ်ဟ။ ငါတော့ ပယု နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိတယ်”

“သား . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အမေ့ကိုပြောစမ်း။ ဘာ လဲ သားက အဖေဖေစားတဲ့မိန်းကလေးကို မယူနိုင်ဘူးလား ပြောစမ်း။ သား မယူချင်လည်း သားကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးကို ပြောလေ။ အဖေတို့ စီစဉ်ပေးမယ်”

“ခက်ပါလား ပချယ်ရာ။ ငါ့စကားကို ဆုံးအောင် နား ထောင်ပါဦး။ နှင့်သားက ဘဝဟောင်းက သူ့ချစ်သူခင်လှရီ ကို ရှာနေတာတဲ့”

“ဟယ်တော်”

ကိုဘုန်းရှိန်စကားကြားမှ ဒေါ်ချယ် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်မိပြီး ငပြူးကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩဟကြီးဖြစ်နေတယ်။

“သားချစ်သူက ဘဝဟောင်းက ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် အဖေ”

“ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ ကိုဘုန်းရှိန်ရယ်။ မဖြစ်ဘူး

မဖြစ်ဘူး။ ဆရာကိုစက်ထိန်ကို အမြန်ဆုံးပင့်ပြီး မေးမှဖြစ် မယ်။ သားကို အမေ စိတ်ပချတော့ဘူး”

“အမေကလည်းဗျာ။ ကျုပ်ကို စိတ်ကိုမချဘူး”

“စိတ်မချဆို . . . သားပြောတာကော ဟုတ်ရဲ့လား။ သားချစ်သူက ဘဝဟောင်းကဆိုတော့ အမေ ယုံနိုင်စရာမှ မရှိဘဲ”

“တော်ပါတော့ ပချယ်ရာ။ လူလေးစိတ်တွေ ဗျာ များနေပါဦးပယ်”

“ဘကြီးထုံ . . . ငပြူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောဖူးတာ ရှိတယ် ဦးလေး”

ကျုပ်စကားကြားမှ ကိုဘုန်းရှိန်နဲ့ဒေါ်ချယ် အံ့အား သင့်သွားပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။

“လူလေးကို ဘကြီးထုံက ဘာပြောလို့လဲ သောင်း မိန်”

“ဒီလို ဦးလေးရဲ့ . . . ဘကြီးထုံပြောတာက ဒေါ်လေး ငပြူးကို ကိုယ်ဝန်မရှိခင်က ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်မက်ခဲ့

တာ ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပြီ ... ကိုဘုန်းရှိန် ကျွန်မ စုမှပဲ အမှတ်ရမိတယ်။ အဲဒါကိုဘုန်းရှိန်ကို ကျွန်မ ပြောဖို့မေ့နေတာ”

ကျွန်မကေားကြားမှ ဒေါ်ချယ် သတ်ရသွားဟန်နဲ့ ငပြူးကိုကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရပြီး ကျွန်မနဲ့အတူနေချင်တယ်လို့ ပြောတာ။ အဲဒါ ကျွန်မ ကြောက်ပြီးမလာနဲ့လို့ပြောတော့ အဲဒီလူက သူ့မှာ ပစ္စည်းတွေရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ချစ်သူကိုရှာနေတယ်ဆိုပြီး ငိုနေတာ။ ကျွန်မ အိပ်မက်ကလန့်နိုးသွားတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကို မက်ပြီး ထူးထူးခြားခြားဆိုလို့ ကျွန်မ သားလေးငပြူးကို ကိုယ်ဝန်ရခဲ့တာပဲ”

ကိုဘုန်းရှိန်က ဒေါ်ချယ်ပစ္စည်းကေားကိုကြားပြီး ငပြူးကိုကြည့်နေတယ်။ ငပြူးက ခေါင်းကြီးငုံထားလို့။

“ဒီအတိုင်းဆို လူ့ဘဝတွေက အဆန်းအပြားပါလား သောင်းစိန်ရာ။ မင်းအဒေါ်ပြောသလိုဆို လူလေးငပြူး

ရဲ့ ဘဝဟောင်းကအဖြစ်က အတော်ကို အံ့သြစရာလို့ ပြောရမှာပဲ လူလေး”

“ငျာ ... အဖေ”

“မင်းဘဝဟောင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ နေရာကို အမှတ်ရမိလား လူလေး။ ပြီးတော့ ခင်လှရိုဆိုတာကော”

“ကျွန်ဘဝဟောင်းကဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာကို ဝိုးတပါးပဲ မှတ်မိတယ် အဖေ။ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန် ခင်လှရိုကိုတော့ မှတ်မိတယ်”

ငပြူးကေားကြားမှ ကျွန် တစ္ဆေဘထွန်းသမီး ယဉ်မြသီကို ပြေးပြီးပြင်ယောင်သွားမိတယ်။

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေတို့ကတော့ လူလေး ကောင်းစားတာပဲ မြင်ချင်တယ်။ လူလေးသဘောမကျဘူးဆိုတော့ မပေးစားပါဘူးကွယ်။ သောင်းစိန်ကလည်း လူလေးကို ဂရုစိုက်ပါကွာ”

“ကျွန် ဂရုစိုက်ပါတယ် ဦးလေးရယ်။ ငပြူးအတွက် စိတ်ချပါ ဦးလေး။ ကျွန်တို့ မြန်မယ်”

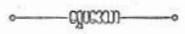
ကျုပ်နဲ့ငြူး ကိုဘုန်းရှိန်နဲ့ဒေါ်ချယ်ကို နှုတ်ဆက်
ပြီး ရွာကထွက်လာတော့ အချိန်ပင်မနည်းတော့ဘူး။ ဒါပေ
မယ့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဖြစ်နေမိတာက ငြူး။

“ငြူး... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ခင်လှရီကိုပဲယူမယ်
ပြောပြောနေတာလဲ။ ခင်လှရီက ဘယ်ဘဝရောက်နေမှန်း
မသိဘဲ။ မင်းအာရုံစွဲနေရင် ကြာရင် ရူးလိမ့်မယ်”

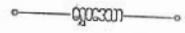
“အစ်ကိုကလည်းဈာ... ကျုပ်ချစ်တာက ခင်လှရီ
ပဲ ရှိတာ။ ခင်လှရီ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကျုပ် သေတဲ့
အထိ ချစ်နေမှာဆိုတာ တစ်နေ့ အစ်ကိုသိမှာပါ”

“ခက်တော့တာပဲ ငြူးရာ။ မင်းနီမိတ်မရှိတဲ့
စကားတွေ ပပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ခင်လှရီဆိုတာက ဟိုဘဝ
ဟောင်းက ချစ်တဲ့သူပဲ။ ခုဦးလေးပေးတားတုန်း ခင်သော်တာ
မိန်ကို မင်း ယူလိုက်ရင် အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ ဘာမှ မိတ်မပူရဘူး
ငြူးရဲ့။ မင်း မိတ်ကူးမမှားနဲ့”

“အစ်ကိုခေတနာကို ကျုပ် သိပါတယ် အစ်ကိုရာ။
ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရင်... ရင်ထဲမှာ”

ငြူးက ကျုပ်ကိုပြောရင်း စကားပြတ်သွား တယ်။
ကျုပ်လည်း ငြူးကို ဆက်မပေးတော့ဘူး။ ကျုပ် ငြူးကို
ဆက်ပေးလည်း ငြူးက ခင်လှရီမှ ခင်လှရီ။

နေတာက ပင်လယ်ဘက်ကရွာ။ ကျုပ်တို့အရပ်ကို အရောင်း အဝယ်လာရင်း ငပြူးကို တွေ့ရတာ။ ဒါပေမယ့် ယဉ်ပြုသီက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ငပြူးကို တွေ့တွေ့ချင်း ရန်သူ ယာပြောနေတဲ့စကား။ ကျုပ်အဖို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေပီ တယ်။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ ကိုသောင်းစိန်ရေ။ ကျုပ် ဘဝမှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ပြေးကြည့်မှ ဒီသမီးလေးပဲ ရှိ တာ။ ခက်နေတာက သမီးလေးကောင်းပြောတတ်ကတည်း က ဝိုပိုပြီးပြောတဲ့စကားပဲ ကိုသောင်းစိန်”

“ဘာတွေဝိုပြီးပြောတာလဲ ကိုသထွန်း”

“ဒီလို ကိုသောင်းစိန်ရဲ့ သမီးလေးက ဟိုဘဝက သေနတ်ပစ်ခံရပြီး သေခဲ့ရတယ်လို့ပြောနေတာ။ ကျုပ် လည်း သမီးအဖြစ်ကိုတွေးပြီး မယုံရအခက်။ ယုံရအခက် ဖြစ် ပီတာကြာခဲ့ပြီဗျ”

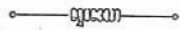
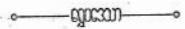
တစ္ဆေသထွန်းက ကျုပ်ကိုပြောပြီး လက်ဖက်ရည် ကြမ်းသောက်နေရင်း သူ့သမီးအဖြစ်ကို တွေးတောနေဟန်

“သမီးလေးက ဘာဖြစ်လို့ ငပြူးကို ပြောရတာလဲ”

“အဖေကလည်း အဲဒီငပြူးဆိုတဲ့မျက်နှာကို သမီး မကြည့်ချင်ဘူး အဖေ။ သမီး သူ့ကို သိပ်မှန်းတယ်။ အဲဒီငပြူးကြောင့် သမီး... သမီး... ဟီး... ဟီး”

“တိတ်ပါတော့ သမီးရယ်။ အဖေ မမေးတော့ပါ ဘူး။ သမီးလေး အိပ်တော့နော်”

တစ္ဆေသထွန်းက ယဉ်ပြုသီကိုချော့ပြီး သိပ်နေ တယ်။ ယဉ်ပြုသီအိပ်သွားမှ ကျုပ်နဲ့တစ္ဆေသထွန်း စကား ဆက်မိတယ်။ ကျုပ် တစ္ဆေသထွန်းရဲ့သမီး ယဉ်ပြုသီအဖြစ် ကို အံ့သြသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး တစ္ဆေသထွန်းတို့

တူတယ်။

“ဒီအတိုင်းဆို ကိုဘထွန်းသမီးက သူ့ဘဝဟောင်းကအဖြစ်ကို အမှတ်ရမိနေမှာ မလွဲဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုသောင်းစိန်။ ခုလဲ သမီးလေးက သူ့ပါလိုက်မယ်ဆိုပြီး ငိုငိုနေလို့ ကျုပ် ခေါ်လာခဲ့ရတာ။ သူ့အမေက မီးတွင်းထဲမှာဆုံးခဲ့လို့ ကျုပ်ပဲ မိခင်လို ဂရုစိုက်ခဲ့ရတာ။ ခက်နေတာက သမီးလေးပဲ ကိုသောင်းစိန်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်နေရာကနေ ကြောက်တယ် ... ကြောက်တယ်။ မလာနဲ့ ... မလာနဲ့ဆိုပြီး ပြောပြောနေတာပဲ”

တစ္ဆေဘထွန်းစကားကြောင့် ကျုပ် အိပ်နေတဲ့ ယဉ်မြသီကိုကြည့်ပြီး တွေးလို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။

“ဒီအတိုင်းဆို ကိုဘထွန်းသမီး ယဉ်မြသီနဲ့ ငပြူးက ဘဝဟောင်းမှာ ဆက်နွယ်ခဲ့တဲ့သူတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုဘထွန်း။ ငပြူးပြောတာက သူက ဘဝဟောင်းမှာ ဓားပြ ဓားငတိုးလို့ပြောတယ်”

“ဘာ ... ကိုသောင်းစိန် ငပြူးက ဓားငတိုး ဟုတ်လား”

ကျုပ်စကားကြားတော့ တစ္ဆေဘထွန်း အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ပြီး ကျုပ်ကို မယုံကြည်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပြီး ...

“ဒါဆို ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုသောင်းစိန်။ သမီးလေး အမှတ်ရပြီး ကျုပ်ကိုပြောခဲ့တဲ့ဘဝဟောင်းကအဖြစ်တွေထဲမှာပါတဲ့ ဓားငတိုးပဲ ကိုသောင်းစိန်”

တစ္ဆေဘထွန်းစကားကြောင့် ကျုပ်တောင် အံ့ဩသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘဝဟောင်းက လာဆိုကြတဲ့ ငပြူးနဲ့ ယဉ်မြသီအဖြစ်။ ငပြူးပြောပြောနေတဲ့ ခင်လှရီက ယဉ်မြသီလား။

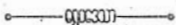
“ပြောစမ်းပါဦး ကိုဘထွန်းရယ်။ ကျုပ်လည်း ငပြူးကို စိတ်မချဖြစ်နေတာပျ။ သူ့မိဘတွေပေးစားတဲ့ မိန်းက လေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခုချိန်အထိ အစွဲ အလမ်းကြီးနေတာက ခင်လှရီဆိုတဲ့ဘဝဟောင်းက”

မိန်းက လေးပဲ ကိုဘထွန်း”

“သမီးလေးပြောတာက ဒီလို ကိုသောင်းစိန်ရဲ့ ဟိုတုန်းက သမီးလေးမိဘတွေက ဖောက်တုသမ္မာန်ကြီးနဲ့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်နေတာတဲ့။ တစ်နေ့ ရောင်းတစ်ခု ထဲက ဂလိုင်ကျွေးကြီးအနီးမှာ ဖောက်တုသမ္မာန်ကြီးကို ကျောက်ချပြီး ရေစောင့်နေတုန်း ဓားပြအတိုက်ခံရတာ”

တစ္ဆေဘထွန်းက ပြောပြီး အိပ်နေတဲ့ယဉ်မြသီကို ကြည့်နေတယ်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်နေတဲ့ ယဉ်မြသီး ကျပ်ကြည့်ရင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေမိတယ်။

“ဓားပြတွေက သူမိဘတွေဆီကို ပစ္စည်းတွေကို တောင်းနေတုန်း သမီးလေးက ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို အဲဒီ ဂလိုင်ကျွေးထဲကို ပစ်ချခဲ့တာ။ အဲဒါ ဓားပြတွေကသိပြီး ဖောက်တုသမ္မာန်ပေါက်လူတွေကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး သမ္မာန် ကြီး နှစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဓားငတိုးဆိုတဲ့အသံကြားပြီး သမီးကြည့်နေ နုန်း သေနတ်သံတွေကြားပြီး ဘာမှ မသိ တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

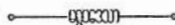

တစ္ဆေဘထွန်းရဲ့စကားသံနဲ့အတူ ကျပ်ပျက်စိထဲ မြင်ယောင်သွားမိတာက ယဉ်မြသီပြောတဲ့ ဂလိုင်ကျွေးကြီး၊ ဒါဆို မဆယ်ဂလိုင်ကျွေးနှုန်းဖြစ်နိုင်မလား။ ဟိုတုန်းက ဒီနား က လူတွေက ဓားပြတွေတိုက်ခဲ့လို့ ရွာပျက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျပ်အဖေ ကိုစိုးထင်ပြောပြခဲ့တာ။

“ဒါဆို ယဉ်မြသီက ဂလိုင်ကျွေးထဲမှာ ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အမှတ်ရမိလား ကိုဘထွန်း”

“ကျွပ်သမီးပြောတာက ရွှေတွေရှိတယ်လို့တော့ ဓက ဓက ပြောဖူးတာပဲ။ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ အတိအကျ မပြောခဲ့ဘူး ကိုသောင်းစိန်။ ထူးတာက ကျပ် ကိုသောင်းစိန် တို့ဆီကပြန်သွားပြီပြောပြတော့ သမီးလေးက ဒီကို သိပ်လာ ရျင်တာ။ ထားခဲ့လို့မရဘူး”

“အတော်ဆန်းကြယ်ပါလား ကိုဘထွန်းရယ်။ ခု ယဉ်မြသီပြောပုံအရဆို ငဖြူးက ဟိုဘဝက ဓားငတိုးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွပ် ဘကြီးထုံမေးကြည့်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီ အကြောင်းတွေကို ငဖြူးကိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကိုဘထွန်း”

“စိတ်ချပါ ကိုသောင်းစိန်”

ကျုပ် တစ္ဆေဘထွန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ချောင်းရိုး အတိုင်း လှေလှော်ပြီး ပြန်လာမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ် ရောက်နေမိတာက မဆယ်ဂလိုင်ကျွေး။ ကျုပ်လှေလှော်ပြီး မဆယ်ဂလိုင်ကျွေးဘက်ကို ထွက်လာမိတယ်။ မဆယ်ဂလိုင် ကျွေးဆို နာနာဘာဝကျွေးရုံနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်း အသိ။ ခက်နေတာက ဘာကြောင့်မဆယ်ဂလိုင်ကျွေးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာတွေ ရှိနေပါလိမ့်ဆိုတဲ့ ကျုပ်အတွေး။ ပြီး ငပြူးဖျက်နာ။

“ကိုသောင်းစိန်ပါလားဗျို့။ တဲပေါ်တက်ပါဦး”

ကျုပ် လှေလှော်ရင်း အတွေးတွေကြွယ်နေတုန်း ချောင်းကမ်းပေါ်က လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့အသံ။ ကျုပ် ကြည့် လိုက်တော့ ကိုမဲဟူတို့ သားအဖ။ ကျုပ်လည်း ချောင်ကမ်း သေးလှေပိုက်ပြီး တဲပေါ်တက်ထိုင်လိုက်မိတယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုသောင်းစိန်”

“ကျုပ် မဆယ်ဂလိုင်ကျွေးဘက်ကို သွားမလို့ ကိုမဲ

တူ”

“ဘာ... ကိုသောင်းစိန် မဆယ်ဂလိုင်ကျွေးကို သွား မလို့ ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ”

“ငါ့အခြေအနေသွားကြည့်မလို့ ကိုမဲတူ”

ကျုပ် ကိုမဲတူကိုပြောချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်ဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ် ငပြူးအတွက် စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ပြီး တစ္ဆေဘထွန်းသမီးလေး ယဉ်မြသီအဖြစ်က ကျုပ်အဖို့ ယုံရ အခက် မယုံရအခက်။

“အဲ့ပါ ကိုသောင်းစိန်ရယ်။ မနေညက ဒေါင့်ချောင်း သားထွန်းစိန် အဲဒီမဆယ်ဂလိုင်ကျွေးဘက်ကို သွားရင်း ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့တာ”

“ထွန်းစိန် ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ကိုမဲတူ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကိုသောင်းစိန်ရယ်။ ကိုသောင်း စိန် သိသားပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ထွန်းစိန်ကို သရဲခြောက် လွှတ်လို့ မနည်းနာနပ်ယူရတယ်။ အဲဒါထွန်းစိန်အပြောက ဂလိုင်ကျွေးမှာ ငပြူးကို တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

"... ငပြူး ဟုတ်လား ကိုမဲတူ။ မဖြစ်နိုင်တာများ
ငပြူး အဲဒီသွားဖို့ စိတ်ကူးတောင်မထည့်ဝံ့ဘူး ကိုမဲတူ"

"မဟုတ်ဘူး ကိုသောင်းစိန်။ ခု ထွန်းစိန် တွေ့ခဲ့တာ
က အဲဒီဂလိုင်ကွေ့ဝဲကြီးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတာ။ ထွန်းစိန် ဘယ်
လိုခေါ်ခေါ် မထူးဘူးတဲ့။ ကိုသောင်းစိန် မယုံရင် ထွန်းစိန်ကို
မေးသာကြည့်တော့။ ကျုပ်တောင် ထွန်းစိန်ပြောလို့ အဓက
မယုံခဲ့ဘူး"

"ဒါဆို ကျုပ် ပြန်မယ် ကိုမဲတူ"

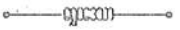
ကျုပ်လည်း ကိုမဲတူဓကားကြောင့် ငပြူးအတွက်
အတော်ကို စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ကျုပ်လှေကို အပြင်းလှော်ပြီး
တံကိုပြန်ရောက်တော့ ကျုပ် တွေ့လိုက်ရတဲ့ငပြူး။ တဲပေါ်
မှာ အရက်တွေပူးပြီး ဆန်ဆန်ကြီး လဲနေတဲ့အဖြစ်။

"ငပြူး... ငပြူး"

"အင်း"

"ဟေ့ကောင် ထစမ်းပါဦး"

ကျုပ် ပြောပြောဆိုဆို ငပြူးကို ဆွဲကူတာတောင်

မရဘူး။ ငပြူး အတော်ကိုအမူးလွန်နေတဲ့အဖြစ်။ ကျုပ်
ငပြူးကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ဒေါသဖြစ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။
ငပြူး အရက်သောက်နေတာ လူမုန်းသူမုန်း မသိခဲ့တာ။

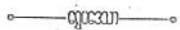
"ငပြူး... ဟေ့ကောင် ထစမ်း။ မင်းအရက်တွေ
သောက်လှေ့ချည်လား။ ဘာဖြစ်လို့ သောက်တာလဲ။ အစ်ကို
ကို ပြောစမ်းပါဦးကွာ"

ကျုပ် ငပြူးကို ပြုစုမှ သက်သာသွားတယ်။ ပြီး
ကျုပ်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေတဲ့အကြည့်။ ကျုပ်တောင် လန့်
သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ငပြူး လိပ်ပြာလွယ်နေလို့လား
မသိဘူး။ သရဲဝင်ပူးခဲ့တာ ကျုပ်အသိ။ ကိုမဲတူ ပြောသလို
ငပြူး မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ကိုသွားခဲ့လို့ မကောင်းဆိုးဝါးများ
ပူးကပ်နေပြီလား။ ကျုပ် ငပြူးကိုကြည့်ပြီး မယုံသင်္ကာဖြစ်
နေမိတယ်။

"ဟေ့ကောင် ငပြူး... ငပြူး"

"ဟင်... အစ်ကိုသောင်းစိန်"

"မင်း... မင်း မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ကို သွားခဲ့တယ်"

ဆို

ကျွန်တောကြားမှ ငပြူး သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကျွန်ကိုကြည့်ပြီး ...

“အစ်ကိုကို ဘယ်သူပြောလဲ”

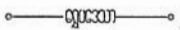
“ဘယ်သူပြောရမှာလဲ ငပြူးရာ။ သရဲခြောက်လို့ ပြန်ပြေးလာတဲ့ ထွန်းစိန် ပြောတာကွ ... ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ကျွန်ရွှေတွေကို သွားရှာတာ”

“ခက်တော့တာပဲ ငပြူးရာ။ မင်းစိတ်ထင်ရာ လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ဒီမဆယ်ဂလိုင်းတွေဆိုတာ မင်းလည်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိ... သိပါတယ် အစ်ကို။ ဒါပေမယ့် ကျွန် ဝင်လှရီကို ကျွန် ရွှေ ... ရွှေတွေပေးချင်လို့ သွားရှာတာပါ”

ကျွန် ငပြူးစကားကိုကြားပြီး ယဉ်ပြသီရဲဂလိုင်းတွေမှာ ရွှေတွေရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားကို အမှတ်ရမိသွားတယ်။

“မင်း ... ရွှေတွေကို တွေ့ခဲ့လား ငပြူး”

“တွေ့... တွေ့ခဲ့တယ် အစ်ကို... ဒါပေမယ့်”

ဒီကောင်ငပြူးစကားကိုကြားတော့ ကျွန်တောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒီကောင်ငပြူး အရက်တွေ မူးမူးပြီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချားပျားဖြစ်နေပြီလား။

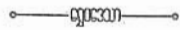
“ပြောစမ်းပါဦး ငပြူးရာ”

“ကျွန် အဲဒီကိုသွားတော့ မပေးဘူး ... မပေးဘူး ဆိုတဲ့အသံတွေကြားပြီး ဂလိုင်းဝဲကြီးထဲမှာ သမ္ဗန်ပျက်ကြီး တစ်စင်းကို တွေ့ခဲ့ရသေးတယ် အစ်ကို”

ငပြူးစကားကြားမှ ကျွန် တစ္ဆေဘဝွန်နဲ့သမီး ယဉ်ပြသီ ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို သတိရသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ တောက်တူသမ္ဗန်ကြီး အဲဒီဂလိုင်းတွေဝဲကြီးမှာ နစ်မြှုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့စကား။

“ကျွန် သမ္ဗန်ပျက်ကြီးထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ လူတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ရသေးတယ်”

“ဒါဆို ... မင်း ကံအလွန်နိမ့်နေပြီ ငပြူး။ မင်းမို့”

မကြောက်မရွံ့ သွားရတယ်လို့ကွာ။ အဲဒီလူတွေက မကျွတ်
မလွတ်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေပဲဖြစ်မှာ ငပြူး”

“ကျုပ် သမ္ဗန်ပျက်ကြီးပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့သူတွေက
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဟုတ်လား အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ် . . . ငပြူး။ မင်းကိုယ်မင်းလည်း သတိ
ထားတော့ ငပြူး။ ပြီးတော့ မင်းခွဲခွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေတဲ့
ခင်လှရီဆိုတာက ဘဝဟောင်းကလူကွ။ မင်း တမ်းတနေ
လို့မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်း အရက်မသောက်ပါနဲ့တော့
ညီလေးရာ။ မင်း အရက်မူးမူးနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အစ်ကို
ရင်ကျိုးရမှာ ငပြူး . . . ရင်ကျိုးရမှာ”

ကျုပ်စကားလည်းကြားရော ငပြူးလေ ကျုပ်ကို
ကြည့်ပြီး ပျက်ရည်တွေ တွေတွေကြီးကျနေတဲ့အဖြစ်။ ကျုပ်
ငပြူးကို ကြည့်ပြီး ရင်စို့သွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။
ကျုပ်နဲ့ငပြူးက ဘယ်ဘဝရေစက်ပါခဲ့သလဲ မသိဘူး။

“ခက်တာပဲ သောင်းစိန်ရာ၊ မင်းမလဲ ငပြူးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကြောင့်ကျမှုပန်နေရတာ ဘကြီးဖြင့် အံ့ဩလို့
မဆုံးနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘကြီးရာ၊ ငပြူး တစ်ခုခုဖြစ်
သွားမှာကို ကျုပ် အလွန်ပဲစိုးရိမ်မိတယ်။ ပြီးတော့ သူ ပြော
ပြောနေတဲ့ဘဝဟောင်းက ခင်လှရီကို စွဲလမ်းတကြီးဖြစ်နေ
တာ ခက်နေတယ် ဘကြီး။ ဟိုရက်က ငပြူး ကျုပ်မသိဘဲ
မဆယ်ဂလိုင်တွေကို သွားသေးတယ်”

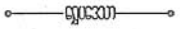
“ဒီကောင် ငပြူး တယ်လဲခက်ပါလား၊ မင်းက
မပြောဘူးလား သောင်းစိန်”

“ကျုပ် အမြဲတမ်းပြောပြပါတယ် ဘကြီးရာ။ ခက်တာက ငပြုး အရက်မူးမူးနဲ့ အဲဒီသွားမှာ ကျုပ် အစိုးရိပ်ဆုံးပဲ။ ခုလဲ ငပြုးက မဆယ်ဂလိုင်ကွေ့ဝဲထဲမှာ သမ္ဗာန်ပျက်ကြီးတစ်စင်းကို တွေ့ခဲ့သေးတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ လူတွေကို တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ ဘကြီးများ သိမလားလို့ ကျုပ် လာမေးတာ ဘကြီး”

ကျုပ်စကားကြားတော့ ဘကြီးထုံ အတန်ကြာထိ စဉ်းစားနေတယ်။ ပြီးမှ သတိရသွားဟန်နဲ့ ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် သောင်းစိန်။ ဟိုတုန်းက ဒီနေရာက ချောင်းမကြီးဆိုတော့ လှေသမ္ဗန်၊ သင်္ဘောတွေ အဝင်အထွက်ရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲကွ။ ငပြုးပြောသလို သမ္ဗန်တွေ၊ သင်္ဘောတွေ ပျက်ခဲ့ဖူးတာတော့ ရှိတယ်။ အဘ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီချောင်းမကြီးဘက်မှာ ဓားပြတွေ င ာ ခက အတိုက်ခံခဲ့ရတာရှိတယ်”

ကျုပ် ဘကြီးထုံစကားကြားပြီး တစ္ဆေဘဝန်းသမီး ယဉ်မြသီအဖြစ်ကို သတိရသွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း

ဘကြီးထုံကို စကားစလိုက်မိတယ်။

“ဘကြီးကို ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ဟို တစ္ဆေဘဝန်းသမီးလေး ယဉ်မြသီက ဘဝဟောင်းကို မှတ်မိနေတယ် ဘကြီး”

“ဟေ ... တစ္ဆေဘဝန်းသမီးလေး ဟုတ်လား”

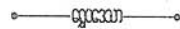
“အဲဒါ ကျုပ်ကို တစ္ဆေဘဝန်းက ပြောပြခဲ့တာ။ ယဉ်မြသီက ဟိုဘဝက ဒီဘက်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးတာဖြစ်မယ်။ သူ့ရွာတွေ ဓားပြလက်မပါအောင် ဂလိုင်ကွေ့ထဲကို ပစ်ချခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒီအဖြစ်ကဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ပါလား သောင်းစိန်”

“ဟုတ်တယ် ဘကြီးရာ။ ကျုပ်လည်း အံ့ဩနေမိတယ်။ ပိုပြီး အံ့ဩမိတာက ငပြုးပဲ ဘကြီး”

“ငပြုးက ဘာဖြစ်လို့လဲ သောင်းစိန်”

“ယဉ်မြသီက ဟိုတုန်းက သူတို့ကို ဓားပြတိုက်ပြီး သတ်ခဲ့တာ။ ဓားငတိုးလို့ စွဲစွဲမြဲမြဲအမှတ်ရနေတာ။ အဲဒီ လား ငတိုးက ငပြုးပဲ ဘကြီး”

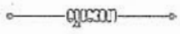

“ဟင်း . . . သံသရာမှာ ကျပ်လည်ခဲ့သမျှ သဝ
ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေကြောင့် ပြန်လည်ဆိုတော့ ဩတဲ့အဖြစ်က
ဆန်းကြယ်ပါလား သောင်းစိန်ရား ဒီတော့ ကိုဘာထွန်းသမီး
လေး ယဉ်ပြသီကိုလည်း သကြီး မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

သကြီးထုံက ပြောပြီး တပြိုင်နက်ပဲစမ်းစမ်းနုတဲ့
ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်နေတယ်။ ကျပ်လည်း ငမြူးနဲ့ ယဉ်
ပြသီအဖြစ်ကို စဉ်းစားနေပါတယ်။

“မင်းပြောသလိုဆို ဒီဆယ်ဂလိုင်းကွေ့ယဲ့မှာ ဟို
တုန်းက သဘောလေးတစ်စင်း နှစ်ခုထားရှိတယ်ကွ။ အဲဒီ
တုန်းက . . .”

သကြီးထုံက ကျွပ်ကိုပြောပြီး ကောင်းမဆက်နိုင်
သေးဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာနေတယ်။ သကြီးထုံဆိုတာက
လည်း ရွာမှာ အသက်အကြီးဆုံးဆိုရင် မှားဘူး။ သကြီးထုံ
တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေက အဆန်းတကြယ်တွေ့၊ စုလည်း
မဆယ်ဂလိုင်းကွေ့မှာ သဘောမောက်ခဲ့တဲ့အဖြစ်၊ ကျွပ်
အတော်ကို စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။

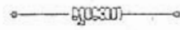

“အဲဒီသဘောကဘယ်လိုမှောက်ခဲ့တာလဲ သကြီး”

“ဒီလိုကွ . . . အဲဒီသဘောလေးက ဒီရေစောင့်ရင်း
ဒီရိုက်ပြီး မှောက်ခဲ့တာကွ။ ထူးတာက ချောင်းဖျားရွာက
သူဌေးကိုခိုးချုံ့ပဲ သောင်းစိန်၊ သူဌေးကိုခိုးချုံ့က သူ့သမီး
လေးအတွက် ဖက်လာဆောင်ငေးနို့ ဖြိုထက်ပြီး ပစ္စည်းတွေ
သွားတယ်ရင်းအပြန်မှာ သဘောမှောက်ခဲ့တာ။ အဲဒါ သဘော
မှောက်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ညညဆို အော်သံကြီးတွေ ဖော်ပေါ်လာ
လို့ ဘယ်သူမှ ငါးတောင်မရဘူး။ မြောက်လိုက်လှန့်လိုက်
တာက လွန်ရော။ အဲဒီမှာ ထန်းပင်ကုန်းရွာဘက်က ငမဲတို့
ချောင်းထဲရိုက်ဆွဲရင်း ချောင်းကမ်းတေးက လက်စွပ်တစ်
ကွင်းရခဲ့တာ”

“ငမဲတို့က သဘောမှောက်ခဲ့တာ မသိဘူးလား
သကြီး”

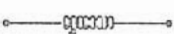
“ဘယ်သံပို့မလဲကွ။ အဲဒါလက်စွပ်ရပြီး ရွာကို ပြန်
သွားတာ ငမဲတစ်ယောက် ညညဆို မကောင်းဆိုးဝါးကောင်
ကြီး လိုက်တယ်ဆိုပြီး အိပ်မက်တွေမက်ဖက်ပြီး အော်အော်

နေတာ။ အဲဒါ ဆရာနဲ့ပြုကြည့်တော့ သူဌေးကိုစိုးချုံ့က မကျွတ်မလွတ်တဲ့ပြိတ္တာဘဝရောက်ပြီး သူ့ရွှေလက်စွပ်ကို ပြန်ပြန်တောင်းနေတဲ့အဖြစ်ပဲ သောင်းစိန်”

“သူ့မိန်းမက သူဌေးကိုစိုးချုံ့အတွက် ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုပြီး အမျှမဝေဘူးလား သားကြီး”

“အမျှဝေတာပေါ့ သောင်းစိန်ရား၊ ဒါပေမယ့် သူဌေး ကိုစိုးချုံ့က သူ့မိန်းမရဲ့အမျှဝေသံ မကြားရရှာဘူးနဲ့တူတယ်။ သူ့ရွှေလက်စွပ်ကိုရသွားတဲ့ ငမဲ့ကို အိပ်မက်ပေးပြီး အမြဲ တမ်းလိုလို ခြောက်လှန့်ခဲ့တာ။ အဲဒါ နောက်ဆုံး ငမဲ့တိုယ်စား ဆရာက တောင်းပန်ပြီးပေးတော့ သူဌေးကိုစိုးချုံ့က မကျွတ် မလွတ်တဲ့ဘဝနဲ့ အဲဒီဂလိုင်ကျွေ့ထဲမှာနေရတာတဲ့။ အဲဒါသာ ကြည့်တော့ သောင်းစိန်။ ဘဝတာကုာ အစွဲအလမ်းကြောင့် ခံစားရတဲ့ဘဝက ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းလဲ။ ခုလဲ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို ငပြုဘဝက အတိတ်သံဆရာ က ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံအကျိုးဆက်ကြောင့် လျှစ်လော့ခဲ့ပေ မယ့် အစွဲအလမ်းက မပြေဘူးကွ”

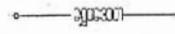
သားကြီးထုံဝကားကြားမှ ကျွပ် ငပြုရေးအဖြစ်ကို တုန်လှုပ်သွားဒီတယ်။

“ဒါဆို . . . ငပြုပေးတော့မို့တဲ့ ဂလိုင်ကျွေ့ထဲက သမ္ဗန်ပျက်ကြီး ရိုထယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“အင်း . . . သမ္ဗန်ပျက်ကြီးဆိုလို့ ဘကြီး သိသမျှ ပြောရရင် ဟိုတုန်းက ရွာတွေကို စားပြတိုက်ခဲ့သလို၊ ချောင်း ထဲဝင်လာတဲ့ သမ္ဗန်တွေကိုလည်း ဓားပြတွေက အလွတ် မပေးဘူးကွ။ သမ္ဗန်ကြီးဘဝစင်းတော့ ဓားပြတိုက်ခံရပြီး နှစ်ခြဲ့ထယ်ဆိုတာတော့ သိရတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ နှစ်ခြဲ့ ထယ်ဆိုတာ မသိရဘူး သောင်းစိန်။ ခုပြောမှ မဆယ်ဂလိုင် တွေ့တာမှာ သမ္ဗန်ပျက်ကြီးရှိမှန်း သိတာ”

“သားကြီးထုံပြောကားအရဆို ဒီသမ္ဗန်ပျက်ကြီးက ယဉ်ပြည်ဘဝဟောင်းက ကြုံခဲ့တဲ့ သမ္ဗန်ကြီးများဖြစ်နေ မလား မသိဘူး သားကြီး”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တယ် သောင်းစိန်။ တို့ရွာဘက် ကို ပင်လယ်ဘက်က တောက်တဲ့သမ္ဗန်ကြီးတွေ အမြဲလာပြီး

ထင်း။ ဓနိတွေ လာလာရောင်းတာကွ။ ဟိုတုန်းကတည်းက ရှိခဲ့တာ။ ကဲ . . . သောင်းစိန် ဘကြီးပြန်မယ်”

ဘကြီးထိုက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားမှ ကျွန်ုပ်ကတော့ နှာ ဝူဝူကြီးကျန်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေး။ ဝပြေးတာ ခု တလော အခြေအနေထူးနေတာ ကျွန်ုပ်အသိ။ ကျွန်ုပ်ကို မခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ငါးရှာ ဖားရှာနေတာ။ ကျွန်ုပ်တို့ ပေါ်ကဆင်းပြီး ရောင်းထဲကိုကြည့်လိုက်မိတယ်။ ရောင်းအရ စီးက တပြိုင်ပြိုင်စီးဆင်းနေဆဲပင်။ ကျွန်ုပ်လည်း ရောင်းအရ ကိုကြည့်မိရင်း သတိရမိပြီး ဝပြေးအတွက် စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေး။ ဝပြေး မိကျော့။ ဆွဲခံရတဲ့အဖြစ်တ ထူးထူး ဆန်းဆန်း။ ပြီး မဆယ်ဂလိုင်းကျေ။

ကျုပ် ကမန်းကထန်၊ ရောင်းထဲမှာ ဆိုက်ထားတဲ့ လှေပေါ်တက်ပြီး မဆယ်ဂလိုင်းကျေဘက်ဆီသို့ အပြင်းလှော် ခတ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်ုပ် မလှော်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဝပြေး ငါးရှာ သွားတာကြာပြီ။ ကျွန်ုပ်လှေလှော်ရင်း မဆယ်ဂလိုင်းကျေ မရောက်ခင် ရောင်းစွယ်လေးတိုရောင်းတာတွေ ကျွန်ုပ်တွေ

လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းက အသည်းထိတ်စရာ။ ကြည့်လေး။ လတာပြင်စစ် ဓနိတောထဲက မည်းမည်းလတ္တာနဲ့။ ကျွန်ုပ် ကြည့်ရင်း ရင်ဖိုသွားမိတယ်။ ကျွန်ုပ်လှေသံလည်းကြားရော မည်းမည်းလတ္တာနဲ့က ရောင်းထဲ လျော့ခနဲ ဆင်းသွားတဲ့ အဖြစ်။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ဝပြေးအတွက် ရင်ထိတ်သွား မိဘယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း ချောင်းချေမြင်အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဂလိုင်းတွေဘက်ကို လှေဦးတည်လိုက်မိတယ်။ တရုန်းရုန်း ပွတ်နေတဲ့ငါးပွတ်သံကြီးတွေနဲ့ ဂယက်လှိုင်းထ နေတဲ့ ရောင်းချေမြင်။ ကျွန်ုပ်ကြည့်ပြီး ကြက်သီးမွှေးညင်းထ သွားမိတယ်။

ကြည့်လေး။ ရောင်းချေထဲကတော့ကြီးထိုးသံနဲ့ အထူ ထဟဲဟဲပြည့် . . . ပေးနေတဲ့ ဂလိုင်းတွေကြီးထဲကအသံ။ ရောင်းဘေးမှာမပါကနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေနဲ့ အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ ကြောက်စရာ အသွင်ဖြစ်နေတဲ့ ဂလိုင်းကျေ။ ရောင်းအရကျချိန်ဆို မတ်တော်တို့ ရောက်ကမ်းပါကြောင်း

www.burmeseclassic.com

ဂလိုင်ခဲကြီးဖြစ်နေတဲ့နေရာ။ ကျုပ် ငပြူးစောကြောင့် အကြောက်အလန့်ပရှိဘဲလာခဲ့မိတာ။

ဂလိုင်တွေခဲကြီးက ဘယ်အထိနက်သလဲ မသိဘူး။ ဝဲကတော့ထိုးပြီး တခေါ်ခေါ်ရမ်းသံနဲ့အတူ ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်း။ ကျုပ် အံ့ဩတကြီးပင် အသံထွက်သွားမိတယ်။

“ငပြူး... ငပြူး”

ကျုပ်ခေါ်သံလည်းကြားရော ငပြူး ကျုပ်တို့ ကြည့်ပြီး ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ဂလိုင်တွေခဲဘေးက ရောက်ကမ်းပါးပြတ်ကြီးအပေါ် တက်နေတဲ့ ငပြူးအဖြစ်။

“ငပြူး... မတက်နဲ့... မတက်နဲ့”

ကျုပ် ငပြူးကိုကြည့်ပြီး ဘယ်အထိခေါ်နေမှန်း မသိဘူး။ ငပြူးက ဂလိုင်တွေ့ရောက်ကမ်းပါးပြတ်ကြီးပေါ်က ငပြူး။

“ဝုန်း”

“ဝွမ်း”

အသံနဲ့အတူ ဂလိုင်တွေခဲထဲကို ကျသွားတဲ့ ငပြူး။ ကျုပ်မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားတယ်။ ကျုပ် လှေကို အားကုန်လှော်ခတ်ပြီး ဝဲကတော့ကြီးထဲတို့ ဖြတ်လိုက်စဉ် ကျုပ် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားတဲ့အဖြစ်။ ပြီး ကျုပ် မျက်စိထဲမှာ ငိုးတစ်မြင်လိုက်ရတဲ့ ချောင်းရမ်းသံနဲ့ငပြူး။

ကျုပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကျုပ်ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ သမ္ဗန်ပျက်ကြီး၊ သမ္ဗန်ပျက်ကြီးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ကျုပ်ကို အထူးအဆန်းသဘွယ်ကြည့်နေတဲ့လူတွေ။ ကျုပ် ကြည့်ရင်း ကြောက်သီးချွန်းဆီထဲသွားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ် မပျော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်တဲ့ မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်။ ပါးစပ်ကြီး ဟပြီး ကျုပ်ဆီလာနေတာ။ ကျုပ်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ငြေးငြေးကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လှပည်းပည်းကြီးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးထိုးပြီး ပြနေလို့ ကျုပ် ကြည့်လိုက်တော့ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်အရောင်တွေကြားမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ငပြူးအဖြစ်။

— ဂျူဒီယာ —

မိန့်ခင်းထန်

“ငြိမ်း... ငြိမ်း”

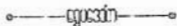
ကျုပ် သယ်အထိ ငြိမ်းကို ခိုးရိပ်တကြီးဟုခေါ်
နေမိတယ် မသိဘူး။ ကျုပ်ရှေ့မှာ ပြေးနေတဲ့ငြိမ်း၊

“အစ်ကိုသောင်းစိန်... အစ်ကိုသောင်းစိန်”

ကျုပ်ရှေ့မှာပြေးနေတဲ့ ငြိမ်းတို့ ခေါ်ခင်း ရုတ်တ
ရက် ကျုပ်နားထဲမှာပေါ်လာတဲ့အသံ။ ကျုပ် လေးလံနံ့ဆူညံ
တဲ့ နံနက်ကိုယ်နဲ့အတူ ကျုပ် မျက်စိ အားယူပြီးစွင့်ကြည့်လိုက်
မိတယ်။

“ဟင်... ငြိမ်း... ငြိမ်း... မင်း... မင်း”

မသေဘူးနော်”

“ကျုပ် သာဖြစ်လို့သေရမှာလဲ အစ်ကိုသောင်းစိန်”
ကျုပ် ငြိမ်းအားကြောင့် ကျုပ်အဖြစ်ကို ကျုပ်
အံ့ကြသွားမိတယ်။ ငြိမ်းက ကျုပ်ကို ခိုးရိပ်တဲ့အကြည့်နဲ့
ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားသံ။ ကျုပ်နားတောင် ကျုပ်
မယုံနိုင်အောင်ခြင်းပျားမိတယ်။

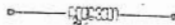
“မင်း မဆယ်လို့ပဲကွဲမှာ”

“ကျုပ် သယ်မှပဲသွားပါဘူး အစ်ကိုရာ။ ကျုပ် ငါ့ရှာ
ပြီးပြန်လာတော့ အစ်ကိုတို့ မတွေ့လို့ လိုက်ရှာတာ။ အဲဒါ
အစ်ကိုလှေပေါ်မှာလဲပြီး ချောင်းထဲမှာ မျောနေလို့ ကျုပ် ပြန်
ခေါ်ခဲ့ရတာ”

“ဟ... ငါ လှေပေါ်မှာ လဲနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုသောင်းစိန်။ ရှင်လှေပေါ်မှာ လဲနေ
တာတွေ့လို့ ငြိမ်း ပြန်ခေါ်လာတာ”

ငြိမ်း စကားဆက်ပကတည်း။ ကျုပ်မိန်းမ မြဲရိစကား
မကြောင့် ကျုပ်အဖြစ်ကို ကျုပ် ယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိ
တယ်။ ဒါဆို ကျုပ် ဘာတွေ့ဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

“မင်းပြောတဲ့သမ္ပန်ပျက်ကြီးကို သွားကြည့်ရင်း
မင်းကိုရှာတာ ငပြူး။ အဲဒါ မင်း ဂလိုင်ကျွဲကြီးဘေးက
ရောက်ကမ်းပါးကြီးတက်နေတာ တွေ့လို့ ခေါ်တာ”

ကျွပ်စတာကြားတော့ ငပြူး ကျွပ်ကိုကြည့်ပြီး
ပျက်လုံးလေး ပြူးသွားတယ်။

“ကျွပ် ... ကျွပ်ကို ... အဲဒီဂလိုင်ကျွဲမှာ အစ်ကို
တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ငပြူး။ အဲဒါ မင်းဆီကိုအလာ ငါ ဘာ
ဖြစ်သွားတယ် မသိတော့ဘူး”

ကျွပ်အဖြစ်ကို ကျွပ်စဉ်းစားလို့မပေးဘူး။ ကျွပ် အိပ်
မက်ပဲမက်ခဲ့သလား။ စာကယ်ပဲလားဆိုတာ ဝေဝေဝေဖြစ်နေ
မိတယ်။ ပြီး ကျွပ် ငပြူးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိ
တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွပ် ဂလိုင်ကျွဲကြီးထဲမှာ တွေ့
ခဲ့ရတဲ့ ငပြူး။

“မင်းကို ဂလိုင်ကျွဲကြီးထဲမှာ တူးထူးခြားခြား တွေ့
ခဲ့ရလို့ အစ်ကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး ငပြူးရာ”

ကျွပ် ငပြူးကိုပြောရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ခုတလော ကျွပ် ဘာတွေဖြစ်နေ
မှန်းတောင် မသိဘူး။ ငပြူးအတွက် စိတ်စွဲပြီး ဓဇာ ဓဇာ
မတ်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ၊ ကြည့်လေ။ ကျွပ် မတ်ခဲ့တဲ့
အိပ်မက်ဆိုးထဲက ငပြူးကို ဂလိုင်ကျွဲကြီးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရ
တဲ့အဖြစ်။

“အစ်ကို ... မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတ်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်
တွေက မကောင်းဘူး ငပြူးရာ။ မင်း ဂလိုင်ကျွဲကို မသွား
ပါနဲ့ကွာ”

ကျွပ် စကားကြားတော့ ကျွပ်ကိုကြည့်နေတဲ့
ငပြူး။ ကျွပ် ငပြူးအကြည့်ကို သိတာပေါ့ဗျား ဒီကောင် ငပြူး
ကလည်း ခုတလော ဘာဖြစ်နေတယ်မသိဘူး။ သောက်
လိုက်တဲ့အရက်။ ဒါတင်ဟုတ်သေးလား။ ညညဆို ရျောင်း
ကမ်းဘေးထိုင်ထိုင်ပြီး ဝင်လှူရိနာမည်ကို ခေါ်ခေါ်နေတာ။

“ကဲ ... ငပြူး အစ်ကိုအတွက် စိတ်မပူနဲ့တော့။
မင်း အနားယူလိုက်ဦး။ အရက်ကိုတော့ လျော့သောက်ပါ

ညီလေးရာ"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်တဲ့ဒါ အင်းကို"

ငပြူး ကျုပ်ကို ပြောပြီးထွက်သွားမှ ကျုပ်မိန်းမ

မြရီကို ကျုပ် ကြည့်လိုက်မိတယ်။

"မြရီ"

"ပြောလေ . . . အင်းကိုသောင်းမိန့်"

"ငါ့မိတ်တွေ ခုတယော သာဖြစ်နေတယ်မသိဘူး"

မြရီရာ။ ငပြူး တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို သိနေသလိုပဲ"

"အစ်ကိုကသာ ငပြူးအတွက် စိုဆိုမိပြီးခပြာနေ"

ငပြူး ခုတလော ကိုဘထွန်းဆိုဇောတ်တူသခွန်ကြီးကို သွားသွားနေတာ"

ကျုပ်မိန်းမမြရီကကားကြားအတူ တူပဲ အံ့ဩနေမိ

တယ်။ ကြည့်လေး ငပြူး သွားနေပဲယစွေဘထွန်းသမီး

လေး ယဉ်မြသီက ငပြူးကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့မရနိုင်တာ

ကျုပ်အသိ။

"အဲ့ဒါ . . . ကိုဘထွန်းသမီးလေးကို ခင်လှရီပဲလို့

အမှတ်ခွဲနေသလား မသိဘူး အစ်တို့သောင်းမိန့်။ အဲဒါ သူ
ပစ္စည်းတွေပေးဖို့ရည်း ပြောပြောနေတာ"

"တယ်ခတ်တဲ့ ငပြူးပါးလား မြရီရာ။ အဲဒါ ကိုဘ
ထွန်းသမီးလေး ယဉ်မြသီက ဟိုဘဝက သူ့ကိုသတ်ခဲ့တာ
မားတို့ဆိုးဆိုပြီး ငပြူး အသိခွဲနေတာ ဒီကောင်လည်း
အသိပဲ မြရီ"

"ဇွဲ... ကိုသောင်းမိန့် . . . ကိုသောင်းမိန့်"

ကျုပ်နဲ့မြရီ ငပြူးအကြောင်းတို့ ပြောနေတုန်း
လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့အသံကြားလို့ ကျုပ် ကြည့်လိုက်တော့
တစွေဘထွန်း . . .

"သယ်လိုနေသေးလဲ ကိုသောင်းမိန့်။ ငပြူးပြော
လို့ ကျုပ် ကြားကြားချင်းလာခဲ့ရတာ"

"တူပဲ သက်သာသွားဖို့ ကိုကထွန်း"

"အေးဗျာ... ခင်ဗျား ဂလိုက်တွေနားမှာတွေ့ရတယ်
ဆိုလို့ ကျုပ် မိတ်ပူသွားတား အဲ့ဒါ ကျုပ်တို့လည်း တုန်ရောင်း
ပြီးလို့ တစ်ရက်နစ်ရက်ခနဲပြီး မြန်ကြမယ် ကိုသောင်းမိန့်"

ကျွန် တစ္ဆေဘထွန်းစကားကြောင့် ယဉ်မြသီကို အမှတ်ရမိသွားတယ်။

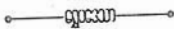
“ဟို . . . ကိုဘထွန်းဆီ ငပြူးလာတယ်ဆို”

“လာတယ် ကိုသောင်းစိန်။ ရတလော ငပြူး အရက်တွေဖူးဖူးပြီး ရောက်လာတာ။ အဲဒါ သမီးလေးကို ဝင်လှူရုံနဲ့ ခေါ်ခေါ်နေတာ။ သမီးလေးက ငပြူးကို နှင်ပဲထေ ပြောတာတောင် ငပြူးက မနာနိုင်ဘူး”

တစ္ဆေဘထွန်းစကားကြောင့် ကျွန် ငပြူးအဖြစ်ကို သနားသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး။ ငပြူး ရင်ထဲမှာ အစွဲအလမ်းမပျောက်တဲ့ဘဝဟောင်းက ခင်လှရီ။ ကျွန် အဖိုးဖိုး၊ နားချလည်း ခင်လှရီမှ ခင်လှရီဖြစ်နေတဲ့ ငပြူး။

“ဒီအတိုင်းဆို ငပြူးက ယဉ်မြသီကို ခင်လှရီ အမှတ်နဲ့ စွဲနေတာခက်တယ် ကိုဘထွန်း”

“ဟုတ်တယ် ကိုသောင်းစိန်။ ပြီးတော့ ကျွန်သမီး လေးက ငပြူးလာမှ ကျွန်ကို ထူးထူးခြားခြား ပြောခဲ့တဲ့ စကားပဲ”

ကျွန် တစ္ဆေဘထွန်းစကားကြားမှ စိတ်ဝင်စားသွား မိတယ်။

“ယဉ်မြသီက ဘာပြောလို့လဲ ကိုဘထွန်း”

“သမီးက အဲဒီဂလိုင်းကွေ့ကြီးထဲမှာ သူ့ ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ငပြူး ယူသွားတယ်လို့ ပြောပြောနေတာ ခက်တယ် ကိုသောင်းစိန်ရယ်။ ကျွန်လည်း သမီးလေးပြော သမျှ ယုံရအခက် မယုံရအခက်ဖြစ်နေမိတယ်”

တစ္ဆေဘထွန်းရဲ့စကားသံနဲ့အတူ ကျွန် ဘကြီးထံ ပြောတဲ့ ဂလိုင်းကွေ့ထဲက သမ္ဗန်ပျက်ကြီး။

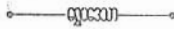
“ဒါဆို . . . ကိုဘထွန်းကို မေးရဦးမယ်။ ယဉ်မြသီ

ပြောတဲ့ ဟိုဘဝက သမ္ဗန်ကြီးနစ်ခဲ့တာ မဆယ်ဂလိုင်းကွေ့ လားဆိုတာ ကျွန် သိချင်တယ်ဗျာ”

“ကိုသောင်းစိန်က ဘာလုပ်မလို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုဗျ။ ကျွန်. ယဉ်မြသီပြောတဲ့စကားအရနဲ့

ငပြူးပြောခဲ့တာ တိုက်ဆိုင်နေလို့ပဲ ကိုဘထွန်း။ မဆယ် ဂလိုင်းကွေ့ထဲမှာ သမ္ဗန်ပျက်ကြီးတစ်စင်းရှိခဲ့တယ်လို့

သိရတယ်။ ဘကြီးထုံပြောတာက သမ္ပန်ကြီးကို စားပြ
တိုက်ပြီး နစ်မြစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ် ကိုဘထွန်း”

ကျုပ်စကားကြားမှ တစ္ဆေဘထွန်းစဉ်းစားနေဟန်
တူတယ်။ ကြည့်လေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငပြူးနဲ့ ယဉ်မြ
သိက ဘဝဟောင်းက လူဝင်စားအဖြစ်တွေ။

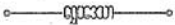
“သမီးလေးကတော့ သူ့စွယ်းတွေကို စားပြုလက်
ကို မပါအောင် ဂလိုင်းကွေ့ထဲကို ပစ်ချခဲ့တယ်လို့ မေးတိုင်း
ပြောပြောနေတာပဲ ကိုသောင်းစိန်”

ကျုပ် ငပြူးအတွက် စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျုပ်
မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကြည့်လေ။ ငပြူးနဲ့ ယဉ်မြသီ။ ဒါပေ
မယ့် ခက်နေတာက ငပြူး။ ယဉ်မြသီပြန်ဖို့ဆိုသိရင် ဘယ်လို
ခံစားနေရမလဲ မသိဘူး။

“ကိုဘထွန်းကို ကျုပ် ပြောချင်တာက ကိုဘထွန်း
တို့ပြန်တာ ငပြူး မသိပါစေနဲ့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသောင်းစိန်”

“ငပြူးက ယဉ်မြသီကို ဘဝဟောင်းက ခင်လှရီလို့

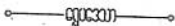

စိတ်စွဲနေတာမဟုတ်လား။ ကိုဘထွန်းတို့ပြန်မယ်ဆိုရင်
ငပြူး တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါဗျာ”

တစ္ဆေဘထွန်းက ကျုပ်စကားကို နားထောင်ပြီး
ငပြူးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရတယ်။

“အေးဗျာ . . . ငပြူးနဲ့ ကျုပ်သမီးလေးအဖြစ်က
အဆန်းတကြယ်ဗျာ။ ကိုသောင်းစိန်ပြောသလို ကျုပ်လည်း
ငပြူးကို ပြန်မယ်ဆိုတာ မပြောရက်ပါဘူးဗျာ”

တစ္ဆေဘထွန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားမှ ကျုပ်
ငပြူးအတွက် အလိုလိုစိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ကျုပ် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့
တဲပေါ်ကနေ ရေခင်းထဲကိုကြည့်လိုက်တော့ တသွင်သွင် စီး
ဆင်းနေတဲ့ ရေခင်းရေပြင်။

“ငြိုး”

“ရာ... အစ်ကို”

“မင်းကြည့်ရတာ ဝိုင်ဝိုင်နေပါလား။ နေမကောင်းလို့လား။ အစ်ကိုကို ပြောစမ်း”

“ကျုပ် ခင်လှရီကို သတိရမိလို့ပါ အစ်ကိုရယ်။ ခင်လှရီ ကျုပ်အပေါ် ဘယ်လိုမှန်းမှန်း ကျုပ်ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် မမှန်းနိုင် မမေ့နိုင်ဘူး အစ်ကိုရာ”

ကျုပ်ကို ပြည်ညင်းစွာပြောပြီး မျက်ရည်လေးစဲနေ ရှာတဲ့ ငြိုးအဖြစ်။ ကျုပ် ငြိုးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်တွေထဲမှာ ခင်လှရီက သူနဲ့ဆုံဖို့ ခေါ်ခေါ်နေတယ် အစ်ကိုရာ”

“စိတ်အစွဲသိပ်မထားပါနဲ့ ညီလေးရာ။ ခင်လှရီက မင်းနဲ့ဘဝတွေ ခြားနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဘဝမခြားဘူး အစ်ကို၊ မခြားဘူး ခင်လှရီက ကျုပ်လိုပဲရှိနေမှာ မလွဲဘူး။ ကျုပ်ရှာနေတာ။ ပြီးတော့ ယဉ်မြသီ ယဉ်မြသီ... တောက်”

ငြိုးက ကျုပ်ကိုပြောရင်း သတိရသွားဟန်ဖြင့် တောက်စက်သံပြင်းပြင်း ပေါ်လာတယ်။ ပြီး အံကိုတင်းတင်း ကြိတ်ပြီး မကျေမချမ်းနဲ့ ချောင်းရေပြင် ဝေးကြည့်နေတဲ့ ငြိုး။

“ကျုပ်နဲ့ ခင်လှရီကို ဘဝချင်း မဆုံနိုင်အောင်ခွဲခဲ့သူကို ကျုပ် မကျေနပ်ဘူး အစ်ကို... မကျေနပ်ဘူး”

ကျုပ် ငြိုးကိုကြည့်ပြီး ဘာစကားဆက်ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး။ အရက်တွေသောက်ပြီးတွေ့နေတဲ့ ငြိုး။

“ကျုပ်... အရက်သောက်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကို
ရာ။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘယ်အထိခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်
ပဲ သိတယ် အစ်ကို။ ဒီတစ်ခါပဲ ကျုပ် အရက်တိုသောက်တာ
ပါ အစ်ကို။ နောက်ဆို အစ်ကို အရက်တိုက်လည်း ကျုပ်
မသောက်နိုင်တော့ဘူး အစ်ကို”

“ငြိမ်းက ကျုပ်ကိုပြောပြီး အရတ်ပုလင်းဆွဲပေးပြီး
သောက်နေတဲ့မြင်ကွင်း။ ကျုပ်လည်း ငြိမ်းတို့ မထားရက်
တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ငြိမ်းရင်ထဲမှာ ဩဝါပြီး ခံစား
နေရတဲ့အဖြစ်က အဆန်းတကြယ်။”

“အရက်သောက်ရင်လည်း လျော့ပြီး သောက်ပါ
ငြိမ်းရာ။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မလွယ်ဘူး”

“ပီတိရပါ အစ်ကိုရာ။ ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။
ကျုပ် သေသွားရင်တောင် အစ်ကိုနဲ့ စင်လုဒီအတွက် ကျုပ်
ပစ္စည်းတွေပေးပြီးမှ ကျုပ် ပြန်မယ်”

ကျုပ် ငြိမ်းစကားကိုကြားပြီး ရင် ထဒုန်းဒုန်းခုန်
သွားပီတယ်။ ကြည့်လေ။ အရက်မူးမူးနဲ့ပြောနေတဲ့ ငြိမ်း

စကားသံ။

“နီပိတ်မရှိတဲ့စကားတွေကို မပြောပါနဲ့ ငြိမ်းရာ။
ကဲ... ညီလေးလည်း အိပ်တော့။ အစ်ကို ငါးသွားရှာဦး
မယ်”

“ကျုပ်... ကျုပ်လည်းလိုက်မယ် အစ်ကို”
“မလိုက်ပါနဲ့ ငြိမ်းရာ။ ငင်းသောက်ထားတာ လွန်
နေပြီ”

ကျုပ် ငြိမ်းကိုနှစ်သိမ့်ပြီး တဲပေါ်မှာ သိပ်လိုက်
မိဘယ်။ ကျွန်ုပ် ခြောင်းထဲဆင်းပြီး လှေပေါ်တိုင်ရင်း ငါးရှာမယ့်
နေရာကို စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျုပ် ငါးမရှာလို့မဖြစ်ဘူး။ ခု
တလော ကျုပ်နဲ့ငြိမ်း ငါးမရှာနိုင်ခဲ့တာ ကြားပြီး

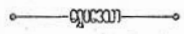
ကျုပ် လှေလှော်ပြီး ခြောင်းရိုးအတိုင်း «ဟခဲပိ
တယ်။ ကြည့်လေ။ ကျုပ် နေ့စဉ်ချောင်းရိုးမြေခင်းရိုးအနံ့ ငါး
ဖား ရှာခဲ့တာ ကြားပြီး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဒီနေ့ကြာမှ ဘာဖြစ်
တယ်မသိဘူး။ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်း
မျက်နှာတို့ပဲ ခဏ ခဏ မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်

စိတ်တွေက လေးလံနေမိတာ အမှန်ပဲ။

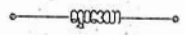
ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ချောင်းဖျားဘက်ဆီကို ထွက်လာမိတယ်။ ကျုပ် ငပြူးနဲ့အတူ ရောက်ခဲ့တဲ့ချောင်းဖျား။ ချောင်းဖျားလည်းရောက်ရော တဝန်းဝန်းနဲ့ ပွက်နေတဲ့ ငါးတွေ။ ကျုပ် တွန်ချက်သုံးလေးချက်ပဲ ဖမ်းလိုက်ရသေးတယ်။ ကျုပ် တွန်ချက်ထဲမှာ မရစဘူး ရတဲ့ငါးတွေ။ ကျုပ်ကိုကျုပ် တောင်အံ့ဩသွားမိတယ်။

ကြည့်လေ။ ကျုပ် ငပြူးနဲ့ချောင်းဖျားရောက်ခဲ့တုန်းက ဆယ်သယ် ဝမ်းသယ်ရခဲ့တဲ့ငါး။ အဲဒီကတည်းက ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ချောင်းဖျားမှာ ငါးရှာခဲ့တာ အနံ့။ ဘယ်လိုရှာရှာ တဝန်းဝန်းနဲ့ ငါးပွက်သံကြီးတွေကြားပြီး ကျုပ် ငါးတစ်ကောင်မှ မရခဲ့တဲ့အဖြစ်။

ခု ကျုပ် ငါးတွေပရစဘူးရလို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြန်လာမိတယ်။ ကျုပ် ချောင်းဖျားဘက်ကနေ တဲပြန်ဖို့ လှေဦးတည်ပြီး ပြန်မယ်လုပ်တော့ ကျုပ်လှေ ငြိမ့်ခနဲ ထူးထူးခြားခြားလူးသွားလို့ ကျုပ် စိကျောင်းဖျားလားဆိုပြီး အသည်း

တောင် ထိတ်သွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ကျုပ်လှေဘေးမှာ ဝဲဂယက်ကြီးတွေထပြီး သွားတဲ့အဖြစ်။ ကျုပ်လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးဖြစ်လို့ လှေဝမ်းထဲကမိုန်းကိုယူပြီး ချောင်းရေပြင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ချောင်းရေပြင်က တသွင်သွင်စီးနေဆဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ကြောက်သလို ထိတ်သလို ခံစားနေမိတဲ့အဖြစ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ချောင်းဖျားက မကောင်းဆိုးဝါးတွေလား ကျုပ် တွေးမိပြီး လှေကို အားကုန်လှော်လိုက်မိတယ်။

မန်ဆင်းထန်

ကျွန်ုပ်တို့မ ငြိမ့်ချဘူး။

“မမြင်နိုင်တာ ... မြ ... မြရဲ့အား ငါ ချောင်းချား
သက် ငါးရာမယ်ဆိုတော့ ငပြုး ငါ့နဲ့လိုက်မယ်ပြောသေး
တာ”

“ငပြုးက အရက်တွေမူးပြီး အစ်ကိုအတွက်ဆိုပြီး
အထုပ်ကလေးပေးခဲ့သေးတယ်။ ဘာလဲ မသိဘူး”

ငြိမ့်ချ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြီး အထုပ်ကလေးကို ယူပြီး
ပြုတယ်။ ကျုပ် ကမန်းကဆန်းနှင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့
တွေ။ ကျုပ် အံ့အားသင့်ပြီး ငပြုး ကျွန်ုပ်ကို ခဏ ခဏ ပြော
ခဲ့တဲ့ခံကားကို အမှတ်ရမိသွားတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးဆပ်
မယ်ဆိုတဲ့ ငပြုးစကား။ ကျုပ် ငပြုးပေးထားခဲ့တဲ့ ရှေ့
တွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်မီးပြင်ပေါ် ကျလာတဲ့မျက်ရည်။

“ကံဆိုးလို့က်တာ ငပြုးရား မင်းအစ်ကိုကို ကျေးဇူး
ဆပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကို သိမိပြီကွာ ... သိမိပြီ”

ကျုပ် ငပြုးပေးခဲ့တဲ့ရှေ့တွေကို ကြည့်ပြီး လူ
ကျုံးမရတဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကျုပ် အားသွန်ငြေးနေပိတက

— ငြိမ့်ချ —

“ဘာ ... မြရီ ... င ... ငပြုး ဂလိုင်းကျွေးကြီး
ထဲကျလို့ အလောင်းတောင်း ရှာလို့မတွေ့ရသေးဘူး ဟုတ်
လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် အစ်ကိုအဘာင်းစိန်း သပြုး
ထုံကို လူရိုပြီး ဘယ်လိုရှာရှာ င ... ငပြုး ... မီး ... မီး”

ကျွန်ုပ်တို့မ ငြိမ့် ကျုပ်ကို စကားတောင်အဆုံး
မသတ်နိုင်ဘူး။ ငိုနို့က်ရင်းပြောလိုက်တဲ့စကားသံ။ ကျုပ်
မင်သက်မိပြီး ရင်ထဲမှာ စိုစိုနုနုနုကြီး ဖြစ်သွားမိတယ်။
ဟုတ်တယ်လေး။ ကျုပ် ချောင်းဖျားမှာ ငါးတွေမရသဘူး ရာဖို့
ဝမ်းသာပြီး ဖြန်အလား။ ကျုပ်ကို ဆီးကြိုပြီးပြောလိုက်တဲ့

— ငြိမ့်ချ —

မဆယ်ဂလိုင်တွေ၊ ကြည့်လေ။ ကျုပ်ရှေ့မှာ ထဟဲ့ဟဲ့ ဝဲတ
တော့ကြီးတိုးပြီးနေတဲ့ မဆယ်ဂလိုင်တွေကြီး။

“ငပြူးရယ် . . . ဖြစ်ရလေကွာ။ အစ်ကို ဖြေလို
မရဘူး”

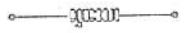
“စိတ်ကိုထိန်းပါ သောင်းစိန်ရာ။ ဘကြီးလည်း
မောင်သိုက် လာပြောမှ သိရတာ။ ငပြူးအဖြစ်ကို ကြားလို့
မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိတာ”

ကျုပ် ဂလိုင်တွေကြီးကိုကြည့်ပြီး ငပြူးအတွက်
ဘယ်အထိရှိကံနေမိဘယ် မသိဘူး။ ဘကြီးတုံ့စကားကြား
မှ ကျုပ်မျက်ရည်ကြားက တွေ့ရတဲ့မကောင်းဆိုးဆိုး နာနာ
ဘာဝတွေရဲ့အသံလား တစ်ခါပစ်ပြည်နေတဲ့ဂလိုင်တွေကြီး။

“ကျုပ် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ခင်လှူဖိုကို မပုန်း
နိုင် မမေ့နိုင်ဘူး အစ်ကိုရဲ့”

ငပြူး အရင်မူးမူးနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့စကားသံ။ စုတော့
ငပြူး အသက်ပေးခဲ့တဲ့ ဂလိုင်တွေကြီး။

“ဘကြီးလည်း သွေမိဘတွေဆီကို လှူကြိုကောား

ထိုးပြီးပြီ သောင်းစိန်။ ခက်နေတာက ငပြူးအဖြစ်ပဲကွ။ ဘာ
ဖြစ်လို့ ဆင်းသွားတာလဲ မသိပါဘူးကွာ”

“ဗျာ . . . ဝ . . . ငပြူး . . . ဂလိုင်တွေကြီးထဲကို
ဆင်းသွားတာပဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုသောင်းစိန်။ ကျုပ် ပိုက်ချဖို့
ထွက်လာတော့ ငပြူး အချက်တွေအတော်များနေတာ။ ကျုပ်
မေးတော့ ဂလိုင်တွေသွားမယ်ဆိုလို့ ကျုပ် တားသေးတယ်။
အဲဒါ ငပြူးက ခင်လှူဖို သူ့ကို စောင့်နေလို့ပြောပြီး ဆင်း
သွားတာပဲ”

ပိုက်သမားတွေနဲ့ စကားကြားမှ ကျုပ် ငပြူး
အတွက် ကြေကွဲသွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ ဘဝဟောင်းက
ခင်လှူဖိုကို အစွဲအလမ်းကြီးကြီးနဲ့ ဘဝချင်းဆိုဖို့ မျှော်လင့်နေ
တဲ့ ငပြူးအဖြစ်က အံ့ဩစရာ။

“ကဲ . . . သောင်းစိန် မင်း တဲပြန်တော့။ ဘကြီးတို့
ငပြူးအလောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ရှာကြည့်ဦးမယ်”

ဘကြီးတုံ့က ကျုပ်ကိုပြောလို့ ကျုပ်ကြည့်ရုံနဲ့

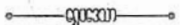
တော့ ဂလိုင်ကွေ့ကြီးရဲရမ်းသံ။ ဒီရေစီးသံနဲ့အတူ ငပြူးရဲ့
ပိညာဉ်ရိုနားရာနေရာ၊ အဲ့ဒီကတည်းက ကျုပ် ဘယ်လိုဖြေ
ဖြေ မရခဲဘူး၊ ကြည့်လေး၊ ကျုပ်နဲ့ငပြူးက စားအတူ သွား
အတူသဝေ၊ စုကြည့်။ ငပြူး မရှိတော့ ကျုပ်မနေတတ်
မတိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး ငပြူးကိုယ်တား ကျုပ်အဖော်ပြုနေတာက
အရက်။

“အစ်ကိုသောင်းမိန်ရယ်... ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်း
စမ်းပါဦး။ သေတဲ့လူလည်း သေခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

ကျုပ်မိန်းမ မြေရိပြောမှ ကျုပ် ငပြူးကို ပိုပြီး သတိ
ရနေပိတယ်။

“ငါအရက်သောက်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ မြေရိ၊ ငါ သိပ်
ရက်တဲ့ ငပြူးအတွက် ... ဟီး ... ဟီး”

ကျုပ် ငိုသံကြီးကပေါ်လာပြန်တယ်။ မြေရိလည်း
ကျုပ်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောရှာဘူး။ ကျုပ် ငိုရင်း
သတိရသွားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး၊ ငပြူးက အရက်ဆို
လွန်ကြိုက်တဲ့ကောင်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်အရက်မှူးမှူးနဲ့ ချောင်းကမ်း

သေးထွက်လာမိတယ်။ ကျုပ် မလာလို့မဖြစ်ဘူး။ နေညိုချိန်
ဆို ဒီချောင်းကမ်းသားမှ ငပြူး ထိုင်ထိုင်ပြီး အရက်မှူးမှူးနဲ့
စင်လှရိုကို ခေါ်ခေါ်နေတဲ့အဖြစ်၊ ကျုပ် အရက်ပုလင်းနဲ့
အမြည်ဆန်းသန့်ချပြီး ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။
ကျုပ် ချောင်းရေပြင်ကိုကြည့်ရင်း ကျုပ် မျက်စိထဲမှာ မြင်
ယောင်လာမိတာက ငပြူးမျက်နှာ။

“ငပြူးရေ ... မင်းအရက်သောက်ဖို့ အရက်နဲ့
အမြည်းရှိတယ်။ အစ်ကိုနဲ့အတူသောက်ရအောင်”

ကျုပ်လည်း မှူးမှူးနဲ့ပြောပြီး ငပြူးအတွက် ပန်း
ကန်လုံးထဲကို အရက်ဋ္ဌထည့်ပြီး ကျုပ် အရက်သောက်နေပိ
တယ်။ ခွမ်းဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ကျုပ် ငပြူးသောက်ဖို့ချထား
တဲ့ အရက်ခွက်နဲ့ အမြည်ဆန်းကန် မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ် ကြည့်
ရင်း အဲ့အားသင့်ပြီး ဟင်းခဲနဲ့ခြင်းသွားပြီး ဆူးငြေသလိုလို။
ဒါနဲ့ ကျုပ် ခနောက်ထစ်ခွက်ဆင့်သောက်ပြီး ငပြူးအတွက်
အရက်ဋ္ဌထည့်ပြီး ...

“ငပြူးရာ ... မင်းက အရက်ဆိုသိပ်ကြိုက်တာ”

မဟုတ်လား။ မင်းပဲ ခင်လှရီနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆို . . . အဲဒါ

“စွမ်း”

“စွမ်း”

ကျုပ်ဝကားတောင် မဆုံးသေးဘူး ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့အသံကြီးနဲ့အတူ ကျုပ်ကို ကြည့်နေတဲ့ ငပြူး၊ ကျုပ်အံ့ဩသွားမိတယ်။ ကြည့်လေ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ့နစ်ပြီး ညှိုးငယ်နေတဲ့ ငပြူးမျက်နှာ။

“အစ်ကိုသောင်းစိန် ကျုပ်ကိုချစ်ရင် အရင်တွေကို မသောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ။ ကျုပ် . . . ကျုပ် ဂလိုင်တွေကြီးထဲမှာနေတာ။ အဲဒါ အစ်ကို့ကို စိတ်မချလို့ လာကြည့်တာ။ ပြီးတော့ ကျုပ် . . . ကျုပ်ကို အမျှပေပေါ်”

“ကိုသောင်းစိန် . . . ကိုသောင်းစိန်”

ကျုပ်ကို ငပြူးပြောနေတုန်း ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့အသံကြောင့် ကျုပ် လန့်နိုးသွားမိတယ်။ ပြီး ဂျပင်ကြည့်လိုက်တော့ ရှောင်းရိုးဘေးမှာ အရက်ပုလင်းတွေနဲ့ အခြည်းပန်းကန်။ ဒါဆို . . . ဒါဆို . . . ကျုပ်အဖြစ်ကို မတွေ့တတ်

အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။

“အစ်ကိုသောင်းစိန် သာဖြစ်လို့ ဒီချောင်းဘေးမှာ လာအိပ်နေတာလဲ”

မြီရီပြောမှ ကျုပ် ချောင်းဘေးမှာ အရက်သောက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားမိတဲ့အဖြစ်၊ ဒါဆို ကျုပ်တွေ့ရတဲ့ ငပြူး၊ ကျုပ်ကို အမျှပေစို့ပြောနေတဲ့အဖြစ်။

“မြီရီ . . . ငါ . . . ငါ့တို့ ငပြူး အိပ်မက်ပေးတယ်ဟာ။ ငပြူးက မထယ်ဂလိုင်တွေမှာနေရတယ်တဲ့ . . . အဲဒါ”

“ကိုသောင်းစိန်လည်း ငပြူးအတွက် စိတ်စွဲလမ်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘုရား၊ ထရားကိုလည်း အာရုံပြုပြီး မေတ္တာဇို့မိဦး”

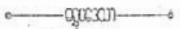
ကျုပ်မိန်းမမြီရီ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားမှ ကျုပ်တံပေါ် ပြန်တက်ပြီး ငပြူးပေးခဲ့တဲ့ ရွှေထုပ်ကလေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ် ရွှေထုပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ပဲနေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး ငပြူးဘဝက အံ့ဩစရာ။ သူ့သေမည်ကို ကြိုတင်ပြီး ကျုပ်ကို ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး

အမျှဝေဖို့ ရွှေထုပ်ကို ပေးခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် သာဝ
ဟောင်းက ခင်လှရီခေါ်လိုလား။ ကျုပ် တွေးမိရင်း ဝဠ်းမားရ
ခက်သွားမိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျုပ် ကြာကြာစဉ်းစားနေလို့ ဖြစ်တယ်။
ကျုပ်အိပ်ပတ်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ငပြူးရဲ့ ညှိုးငယ်နေတဲ့
မျက်နှာနဲ့အတူ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေရွဲနှစ်ပြီး သနားစရာ
ဖြစ်နေတဲ့ဘဝ။ ငပြူး ဒီဘဝက အပြန်ဆုံးကျွတ်လွတ်နိုင် ခို့
ကျုပ် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ပင့်ပြီး ငပြူးအတွက်
ကုသိုလ်ဒါနပြုလိုက်မိတယ်။ ကျုပ် ကုသိုလ်ဒါနဖြူရင်း
ရင်ထဲ ဆို့နှင့်ပြီး ဝူဝူကြီးဖြစ်နေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။
ကျုပ် အမျှဝေသံကို စောင့်မျှော်နေမယ့် ငပြူး။

“ညီလေး . . . င . . . ငပြူးအတွက် အစ်ကို
ကုသိုလ်ဒါနပြုသမျှ အစ်ကို အမျှဝေပါတယ်။ ညီလေးငပြူး
ရောက်ရာဘုံဘဝက သာဝ . . . သာဝခေါ် . . . ခေါ်ပါ။ ညီလေး
ရေ အမျှ . . . အမျှ . . . အမျှ”

ကျုပ်ရဲ့အမျှဝေသံနဲ့အတူ ချောင်းထဲမှာ ထူးတူး

ခြားခြား ဝုန်းဆိုပြီး ထပ်ပွက်သွားတဲ့အသံကြီး။ ပြီး ကျုပ်ငိုလိုက်
တဲ့အသံ ဟိန်းသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မျက်စိထဲမှာ ထူး
ထူးခြားခြား တွေ့လိုက်ရတဲ့ ငပြူး။ ကျုပ် ကြက်သီးထမဆုံး
အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ရင်ထဲက ထွက်သွားတဲ့
ကောင်းသံ။ ငပြူး ကြားနိုင်ပါလေလို့ ဆုတောင်းရင်း . . .

“ငပြူး ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေ . . .
ငပြူး ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေ . . .”

မန်ခင်းထန်

မမသဒ္ဓါမောင်

ထွက်ပြေးစာအုပ်များ

- ၁။ ရင်ကိုပစ်ခွင်းခဲ့သော်လည်း
- ၂။ တံလျှော်ကိုမှရေထင်
- ၃။ အသက်လို
- ၄။ သံပြညာ
- ၅။ တိတ်တဆိတ်လေး
- ၆။ ပြုံးသူရင်မှာ
- ၇။ ရုန်းထွက်ခွင့်
- ၈။ ရွှေရင်ခန့်တအုံမွှေးမွှေး
- ၉။ အံ့မှားသတ်မညီသော
- ၁၀။ ရော... ယူပါ... ၁၅၀၀
- ၁၁။ နှလုံးသားရဲကျွန်းရဲရာ
- ၁၂။ မောင့်ရင်ထဲက ခွင်းပန်းခိုင်
- ၁၃။ မြားနှစ်စင်းအံ့ဆုံမှတ်တစ်နေရာ
- ၁၄။ ရှင်ကိုမုန်းတယ်
- ၁၅။ ပိုင်ဆိုင်တာအားလုံး ပုံပေးပါရစေ
- ၁၆။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထက် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသော
- ၁၇။ ရင်ထဲမှာထားဝရ

ယခုလထုတ် (၂၀၀၉ စက်တင်ဘာလ)

“ ဇာတိဦးဒေဝဇာကိ ဇာတိဇေဗာဇာသဗ္ဗ ”

၂၀၀၈ မှာ မမသဒ္ဓါမောင်

ကို အောင်မြင်စွာ စင်တင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

.....

၂၀၀၉ မှာ မမသဒ္ဓါမောင်

တိုင်းရင်းသူလေးရဲ့ ချစ်စရာအတွေးအရေးကို
ခံစားကြည့်စေလိုပါသည်။

.....

၂၀၁၀ မှာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို

စင်တင်လိုပါသည်။

- ◆ အနိမ့်ဆုံး အခြေခံပညာအထက်တန်းအောင်ရပါမည်။
- ◆ အသက် (၂၃) နှစ်အထက် ဖြစ်ရန်လိုပါသည်။
- ◆ ဝတ္ထုဖတ်ငါးသနာပါပြီး စာရေးရန် စိတ်ထက်သန်သူဖြစ်ရပါမည်။
- ◆ ဗလားစာအုပ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၂၀၀ မှ ၂၄၀ အတွင်း ရေးရပါမည်။
- ◆ ရွေးချယ်ခံရပါက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ငါးသောင်းကျပ် စတင်ပေးပါမည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိုက်(၄)၊ အခန်း (၁၀)၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ
အောက်ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းစာတိုက်

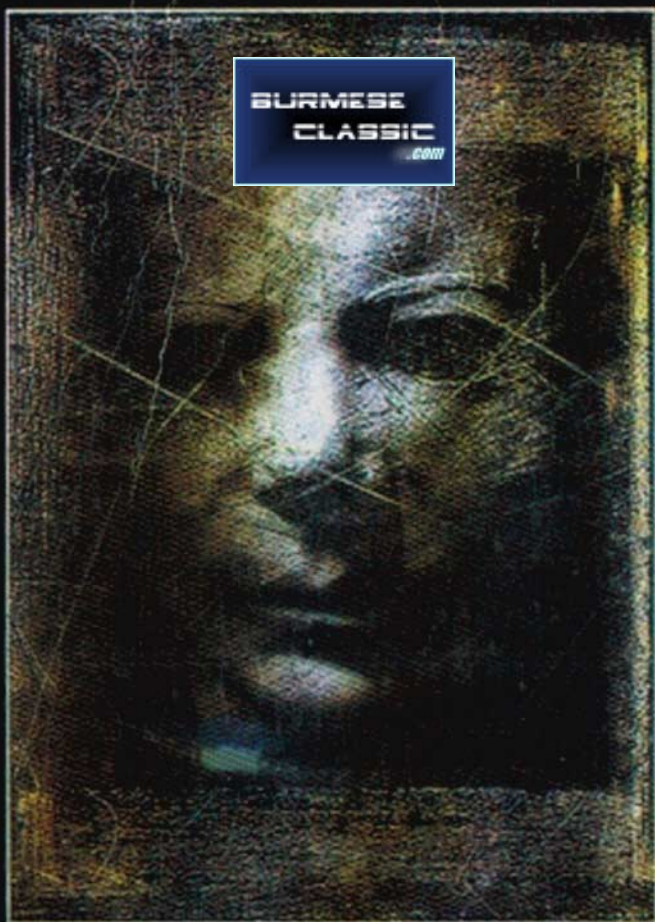
ဖုန်း-၀၁-၃၈၄၉၂၇၊ ၀၉-၅၁၂၇၁၉၅၊ (အိမ်) ၀၃-၅၀၁၆၃၁

ရွှေပဒေသာစာပေ

မန်ခင်းထန်

လူထူးလူဆန်း

BURMESE
CLASSIC
.COM